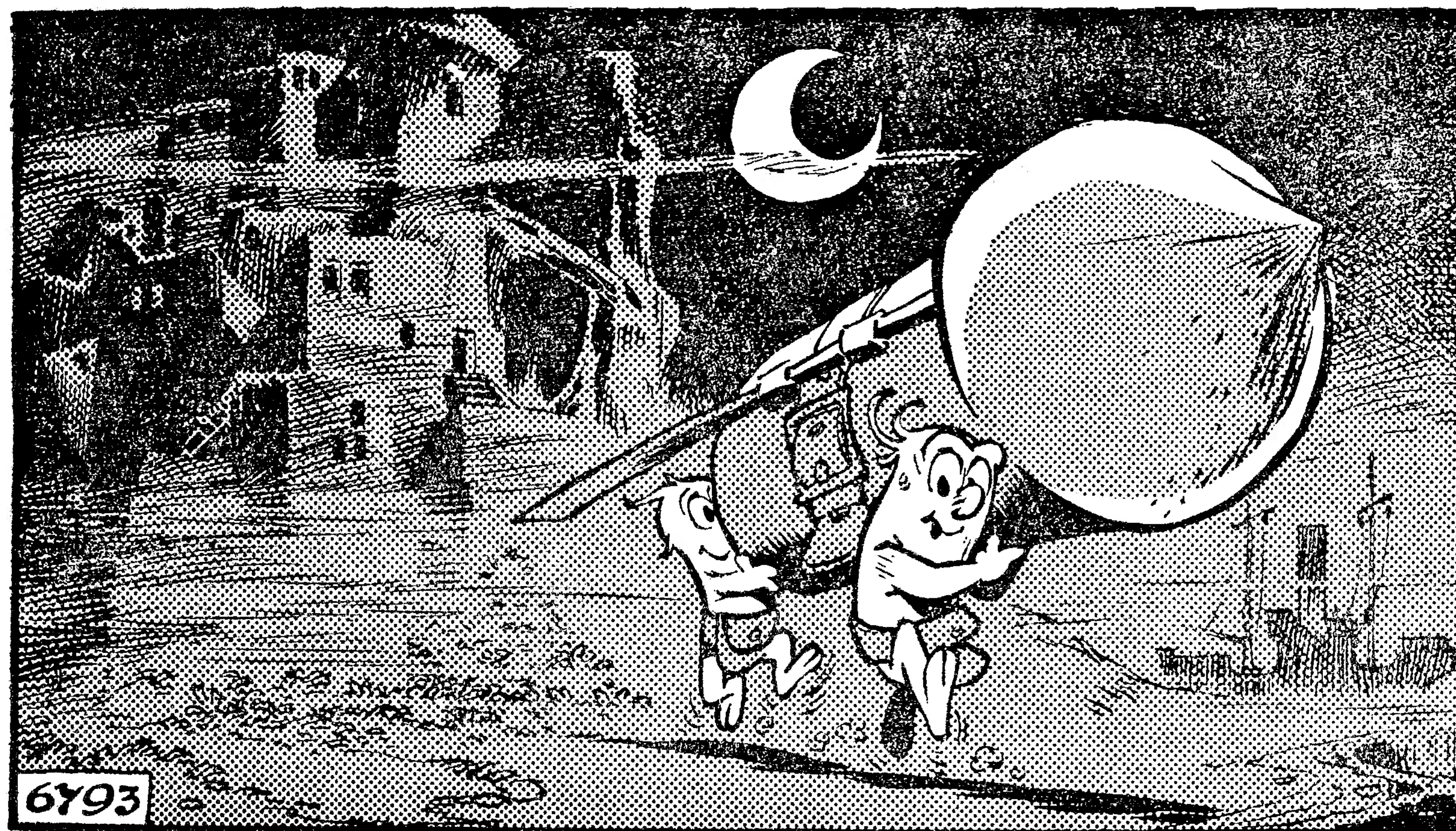
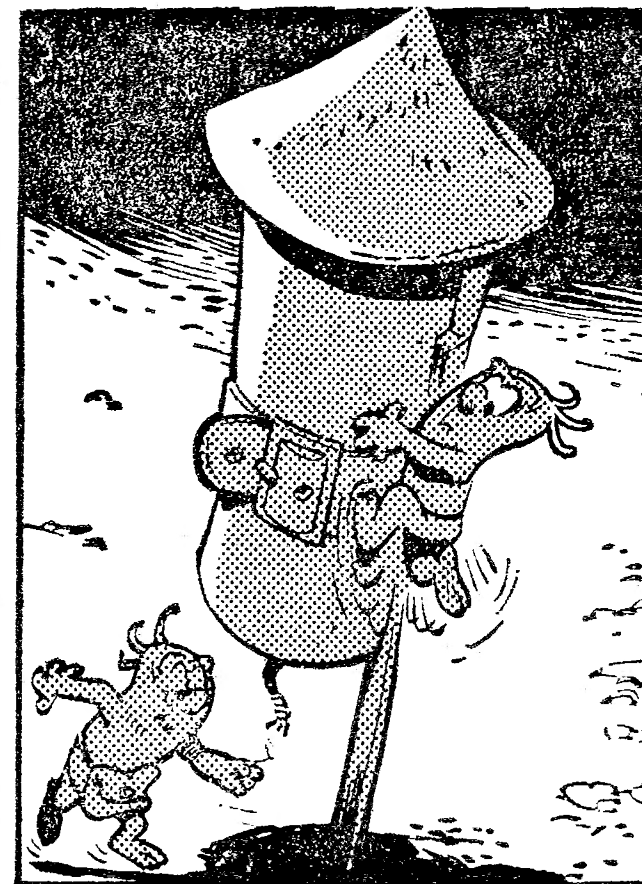

Wanneer men vanuit Rommeldam rechtstreeks naar het noorden vaart krijgt men al spoedig het eiland Starring in het zicht. Maar omdat er niet veel aan te zien is en er ook geen handel gedreven wordt varen de meeste schepen er zonder belangstelling langs. Bij gebrek aan een vliegveld is er ook geen luchtverkeer zodat men van het hele eiland alleen maar weet dat het bewoond is.

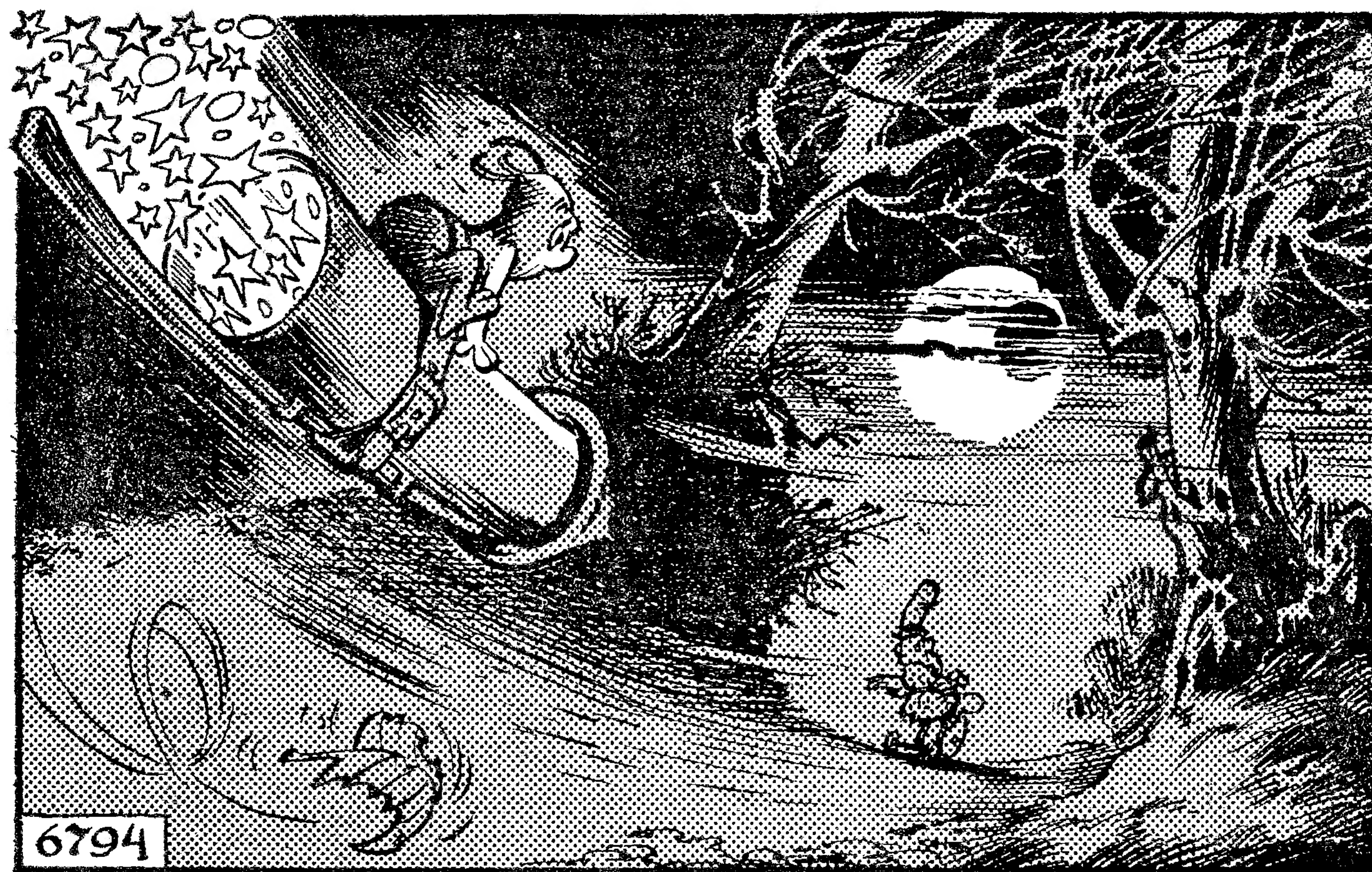
„Daar huizen wat ongare landkrabben zonder stuwing in hun donder", aldus kapitein Wal Rus, die er wel eens komt om een ladinkje starwortels in te nemen. Aan deze inlichting hebben we natuurlijk niet veel. Er zou dan ook geen reden zijn om langer bij dit lapje grond stil te staan wanneer er op een keer geen verbinding met de vaste wal tot stand was gebracht door enkele jonge Starringers, die we hierboven met een vreemde uitvinding over het strand zien draven. Het waren Rep en Woel, twee inboorlingen, die in het geheel niet leken op de beschrijving die de gezagvoerder had gegeven. Maar dat kwam omdat zij mobs waren die zich in de moerassen plachten op te houden; de kust was voor hen verboden terrein.

„Ver genoeg!", sprak Woel, de pas inhoudend. „Zet 'm op, Rep." De ander gehoorzaamde onmiddellijk en gedurende enige tijd waren de beide ventjes springend en duwend bezig om het eind hout dat uit hun toestel stak in de grond te duwen. Daarop klom Rep snel naar boven en bond zich door middel van een riem vast aan de romp.

„Houd je vast!" riep Woel van beneden. „Ik ga het kruit aansteken, en dan ga je! Als dit lukt hebben we het luchtruim!"

„Dat is het einde van de vergronding!", vulde Rep aan. Maar zijn stem klonk een beetje onzeker en hij staarde beklemd naar de sterretjes die uit zijn vliegtuig spoten. Want Woel had de lont aangestoken, en iedereen die iets van vuurpijlen weet zal begrijpen dat hij op het punt stond de lucht in te vliegen.

700109

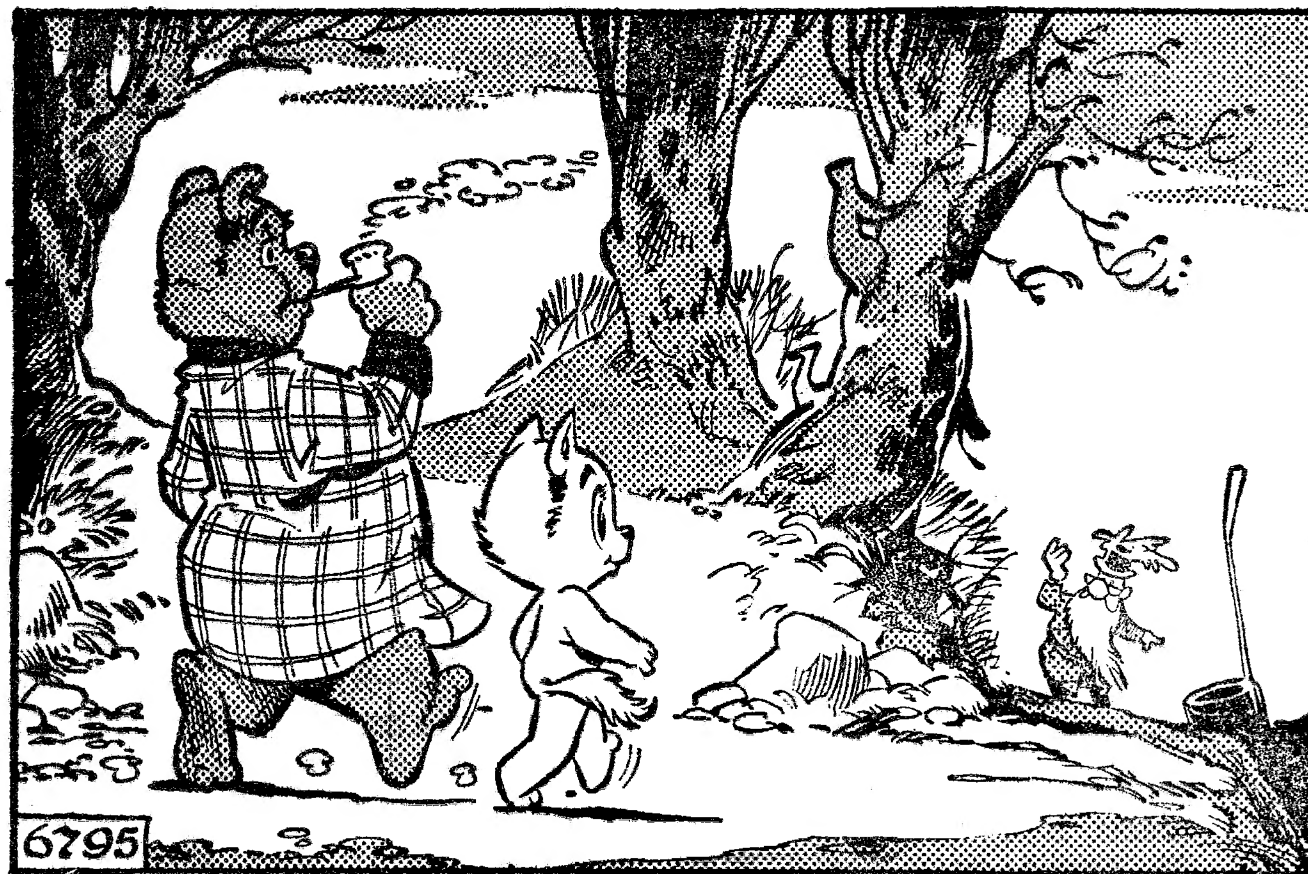

De vuurpijl waarop Rep zat schoot hemelwaarts en boog toen met 'n flauwe bocht naar het zuiden, een breed spoor van sterretjes achter zich latend. Het was een mooi gezicht, maar de luchtreiziger had daar geen aandacht voor. Hij klampte zich bevreesd aan de riem vast, want er woei een stijve bries die hem als een orkaan om de oren bulderde. Bovendien hadden de uitvinders vergeten een stuurinrichting aan te brengen, zodat de jonge vliegenier geheel van de elementen afhankelijk was. En deze bliezen hem, na een korte tocht over zee, landinwaarts. De vuurpijl had inmiddels zijn meeste kruit verschoten, zodat hij begon te dalen, en knetterend op een late fietser afkoerste. Het was een zekere professor Prlwytzkofsky, die op een stille plek het hemelruim had bestudeerd en de tijd een beetje had vergeten. Verdiept in gedachten trapte hij door de winderige nacht totdat hij opschrok door een snel naderend gesis, en onthutst omkeek. Hij was echter te laat. Voordat hij zich had kunnen bukken suisde er een donkere vorm rakelings over zijn schedel en het enige wat hij zag was een wolk van snel dovende sterretjes.

„Praw!" riep de geleerde zijn voertuigje tot stilstand brengend „Een onbekender vliegender voorwerp! Ach, der fenomeen heeft mij der hoedesbol gans verschutterd! Maar ik moet zijne vlucht snel volgen gaan, daarmee hij mij niet ontkomt. Dit vraagt ener wetenschappelijker onderzoeking!"

Tegen de morgen ging de wind wat liggen en heer Bommel en Tom Poes besloten een flinke wandeling door de winterse natuur te gaan maken. Ze waren nog niet ver gekomen, toen ze professor Prlwytzkofsky aan de kant van de weg zagen staan.

„Der goede dag", riep de geleerde reeds van verre. „Kijkt u dit maar aan en zegt u mij wat u daar ziet, bid ik u!"

De wandelaars daalden af in de greppel en wierpen een verbaasde blik op het voorwerp dat hij aanwees.

„Afval", sprak heer Ollie afkeurend. „Tegenwoordig werpt men zijn vuilnis maar overal neer. De politie moest strenger optreden zeg ik altijd. Maar het helpt niet."

„Hm", zei Tom Poes. „Het lijkt mij een uitgebrande vuurpijl toe. Maar het is wel een erg grote!"

„Ener UFO!" riep de hoogleraar uit. „Dat is het! Maar wij moeten dezer fenomeen wetenschappelijk betrachten. Is de oorsprong buitenaards of zouden hier luizenjongens dadig zijn die het op mijn hoedesbol voorzien hebben, vraag ik mij?"

„Hoedesbol?", herhaalde heer Bommel verwonderd.

„Der eigendommelijker pfijl pijpte mij gans na over der schedeldak!" verduidelijkte de geleerde.

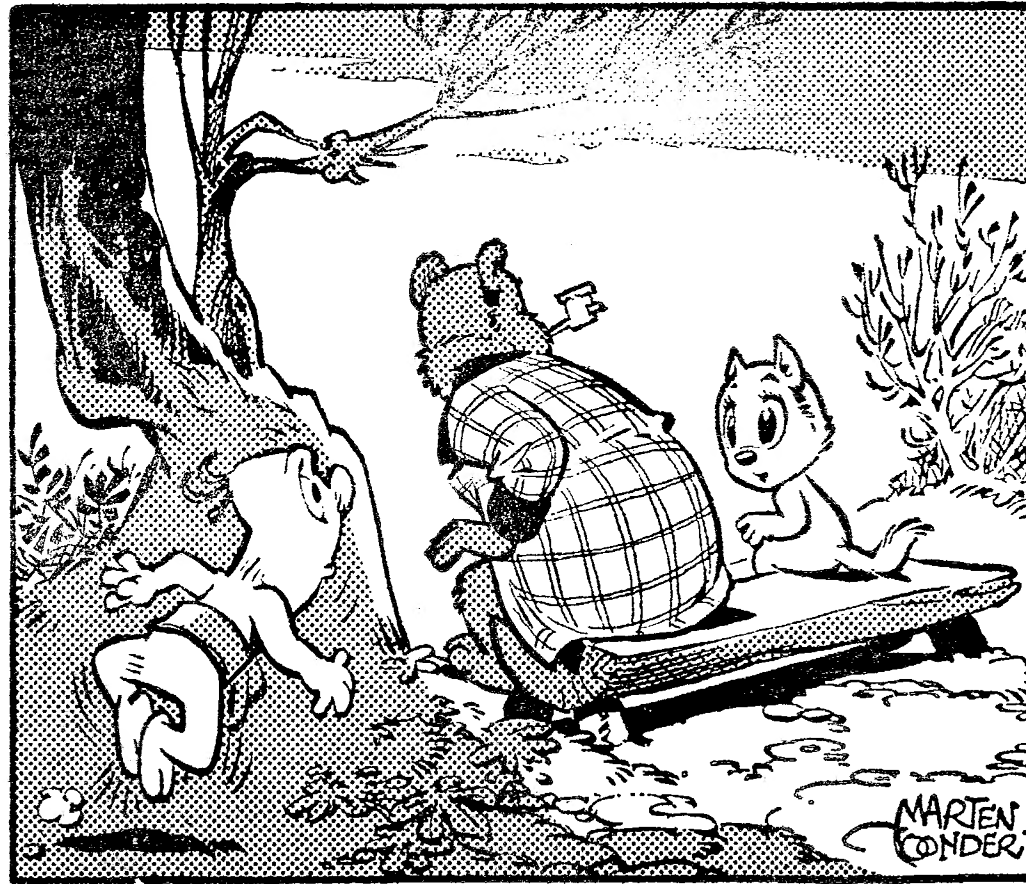
„Hij liet ener spoor van sterlijns na die ik nauwlettend gevolgd heb totdat ik dezer ongevoeg hier in der drek zag steken! Ener nauwlettender onderzoeking is hier op der plaats."

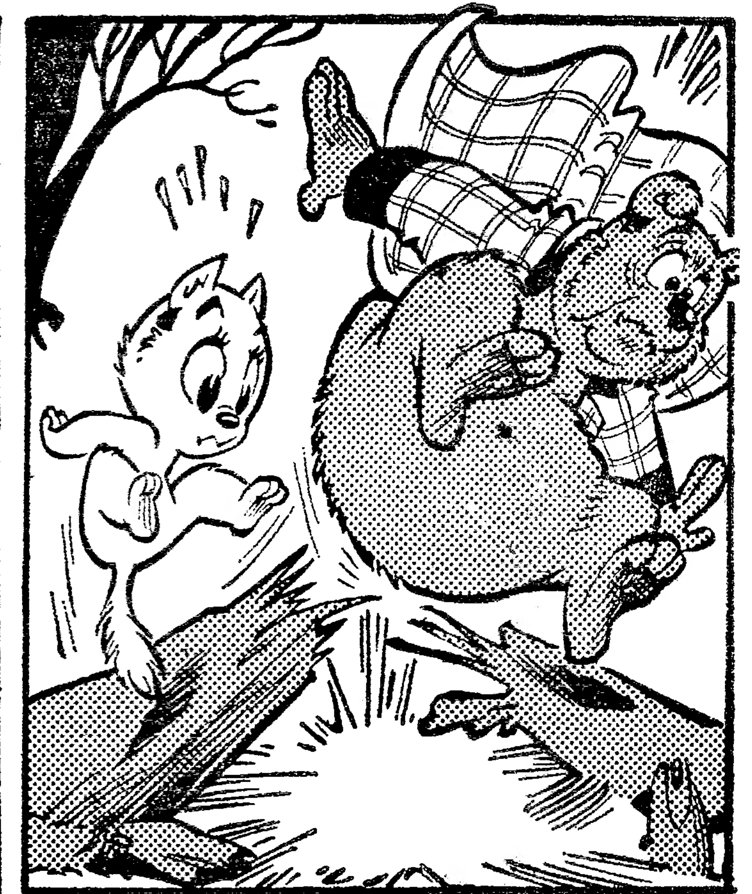
„Ja, dat lijkt mij ook", zei heer Ollie. „Veel succes, hoor."

Hij wandelde opgeruimd verder terwijl hij mompelde: „Die heeft ook altijd wat. Het was een vuurpijl, zoals ik direct al zei, heel gewoon!"

„Ik weet het niet", zei Tom Poes. „Hij was wel erg groot."

Heer Bommel en Tom Poes wandelden verder door het kale landschap. De wind blies hen in de rug, zodat het lopen vanzelf ging en heer Ollie ademde diep de winterse lucht in.

„Heerlijk", sprak hij opgeruimd. „Beweging is goed voor een heer van mijn stand. Het bevordert de bloedsomloop en houdt de spieren in orde. Te veel zitten geeft vetzucht, zei mijn goede vader altijd, en daar houd ik mij aan. Daarom ben ik in zo'n prima conditie. Uren zou ik zo kunnen voortgaan..." Hij zweeg, want terzijde van het pad had hij een ruwhouten bank ontdekt die in de luwte stond. En na een kleine aarzeling stapte hij daar op af.

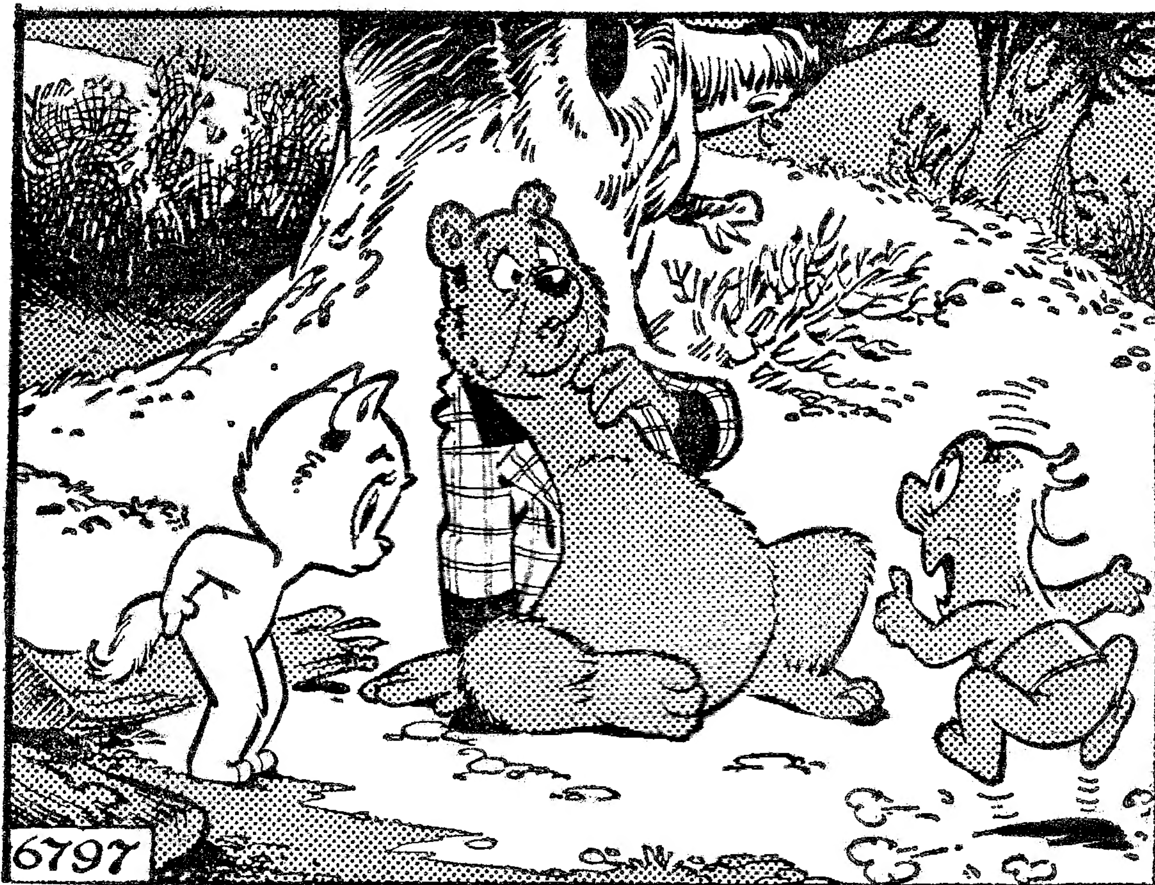
„Hoewel", vervolgde hij, „men moet niet overdrijven. Laten we hier even gaan zitten, jonge vriend."

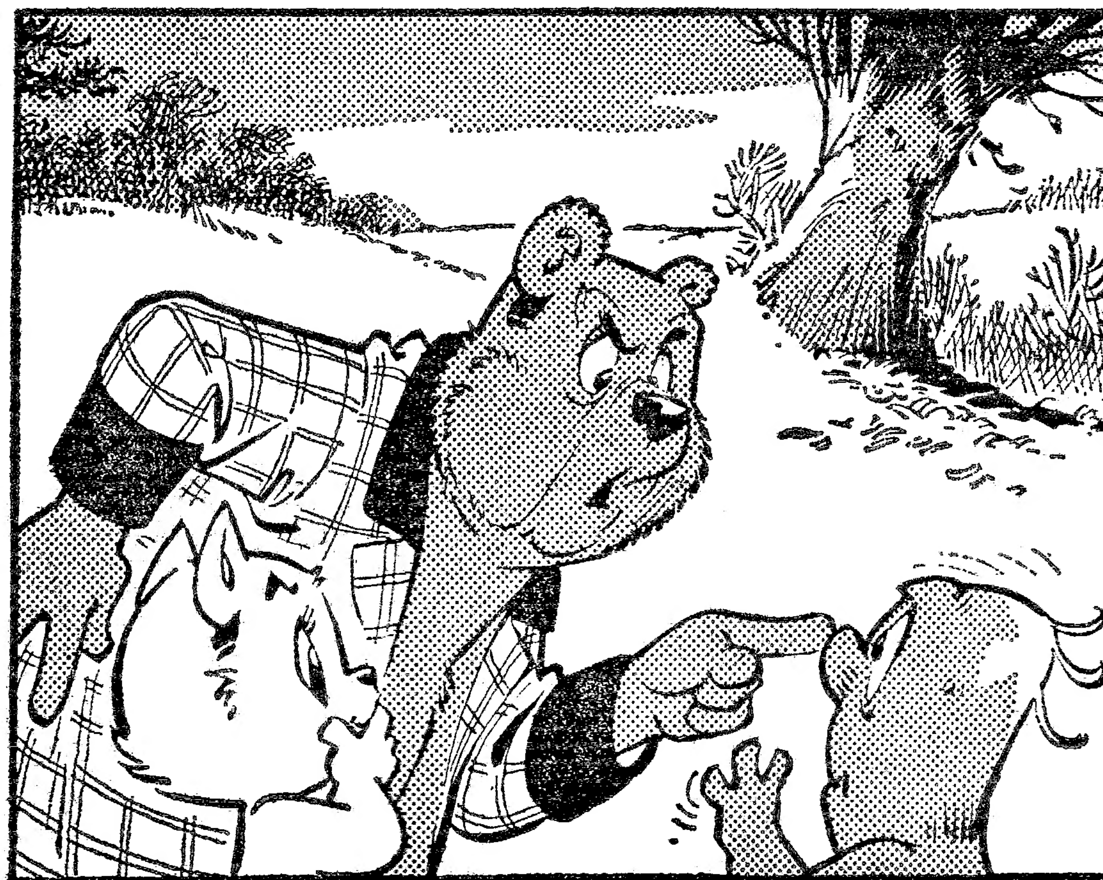
„Hm", zei Tom Poes.

Deze opmerking ontstemde heer Bommel en hij begon uitvoerig uit te leggen dat men niet alleen lichamelijk, maar ook geestelijk bewegen kan. Daar ging hij zo in op, dat hij de kleine gedaante, die uit het struikgewas opdook, niet bemerkte. Het was Rep, die de landing van zijn vuurpijl overleefd had en nu onderzoekend door het onbekende landschap ging.

„Oei!" prevelde het ventje schrikkend. „Niet zitten! Niet zitten!" Het grabbelde haastig in de tas, die hij voor zijn buik droeg en haalde daar een klein zwart voorwerp uit dat hij onder de bank wierp.

Er volgde een droge knal; de zitplaats vloog van zijn grondvesten en de heer Ollie en Tom Poes werden op de grond geworpen.

6797 Heer Ollie belandde met een doffe slag op de grond en Tom Poes sprong haastig opzij.

'W-wat-w-was dat?" vroeg de eerste, een glazige blik op de rokende bank werpend.

"Er ontplofte iets", zei Tom Poes. „Een rotje of zo. Ik ruik kruitdamp!"

Nu ritselde het in de struiken en er sprong een vreemd kereltje te voorschijn, dat op een onrustige wijze op en neer danste.

"Niet zitten!" riep hij bekommerd. "Niet zitten!"

"Wat betekent dat?" vroeg heer Bommel ontstemd. "Wat zijn dat voor streken?"

"Geen streken!" verklaarde het ventje. "Ik ben een mob, vandaar!"

"Een mob?" herhaalde heer Ollie. Hij stond op en boog zich streng over de boosdoener heen.

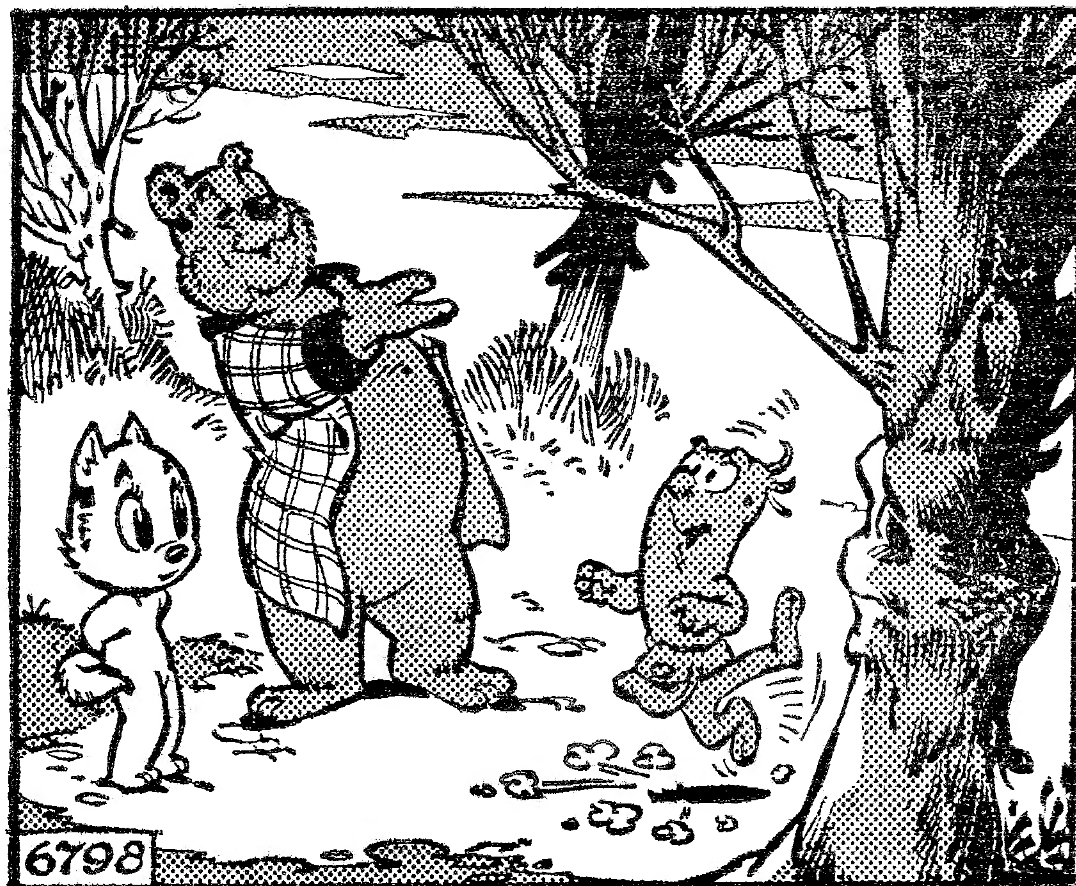
"Ik weet niet wat je bedoelt", hernam hij. "Maar van dit soort dingen zijn we hier in het geheel niet gediend. Men kan een heer niet met rotjes werpen, als je begrijpt wat ik bedoel. Ik zou er iets voor voelen om je bij de politie aan te geven. Hoe is je naam?"

"Ik ben Rep" verklaarde de vreemdeling. "En toen ik u hoorde praten wist ik meteen, dat u ook een mob was. Beweging is goed, zei u. Zitten geeft vetzucht, zei u. En toen ging u zitten. U loopt grote gevaren! Daarom dacht ik, laat ik helpen."

Heer Bommel verbleekte en keek ontdaan naar Rep, die zich springerig om hem heen bewoog.

"G-gevaren?" herhaalde hij. "W-wat bedoel je? Kan je niet een beetje stil staan als ik tegen je praat?"

"Zitten en stil staan zijn gevaarlijk", legde Rep uit. "u staat op de grens om naar de stabs over te gaan, vandaar!"

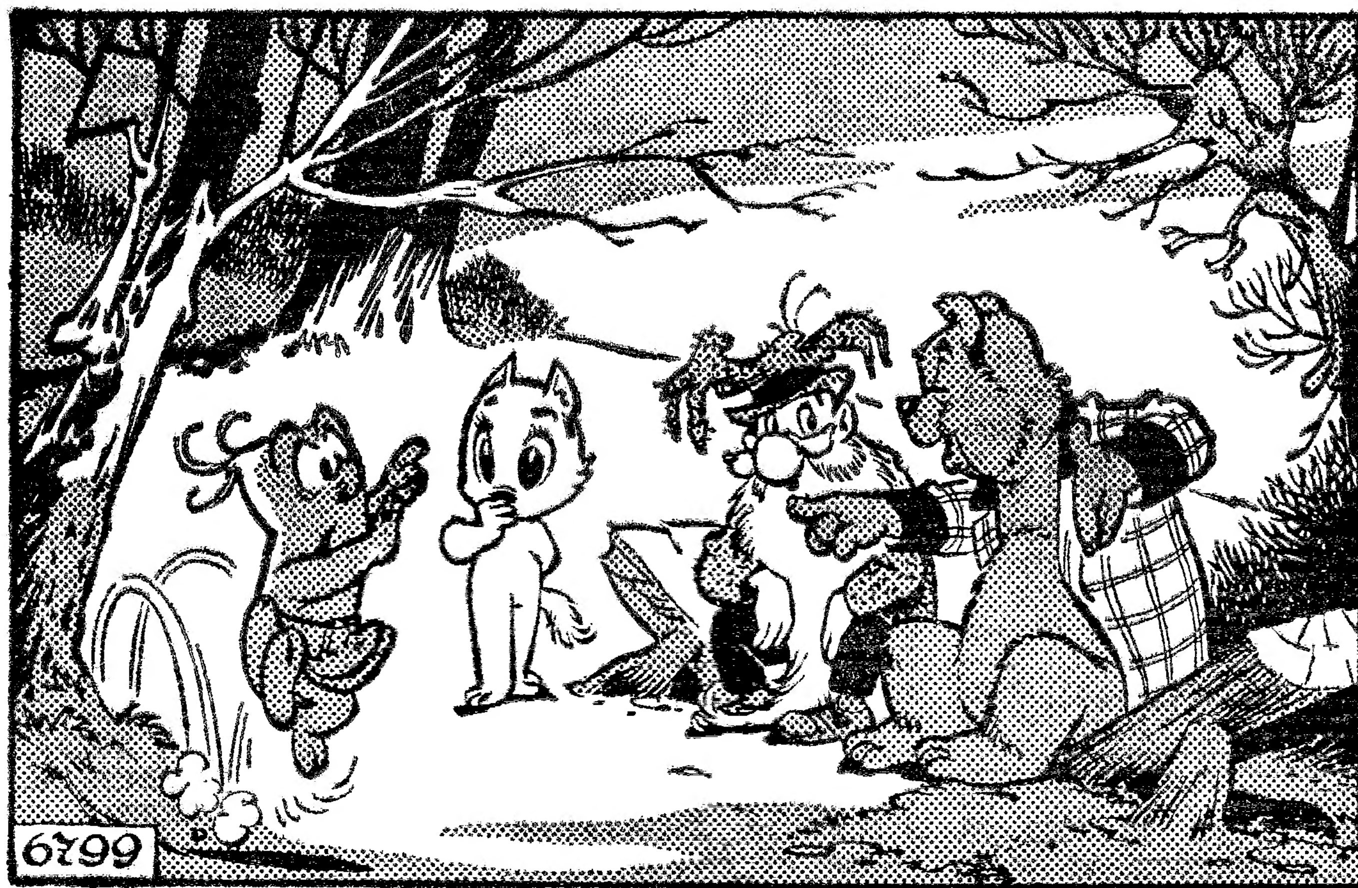
6798 Heer Bommel staarde enige tijd peinzend naar Rep, die onrustig om hem heen danste. Het was duidelijk, dat hij de woorden van het ventje trachtte te verwerken, en dat scheen te lukken want er verscheen een milde glimlach op zijn gelaat.

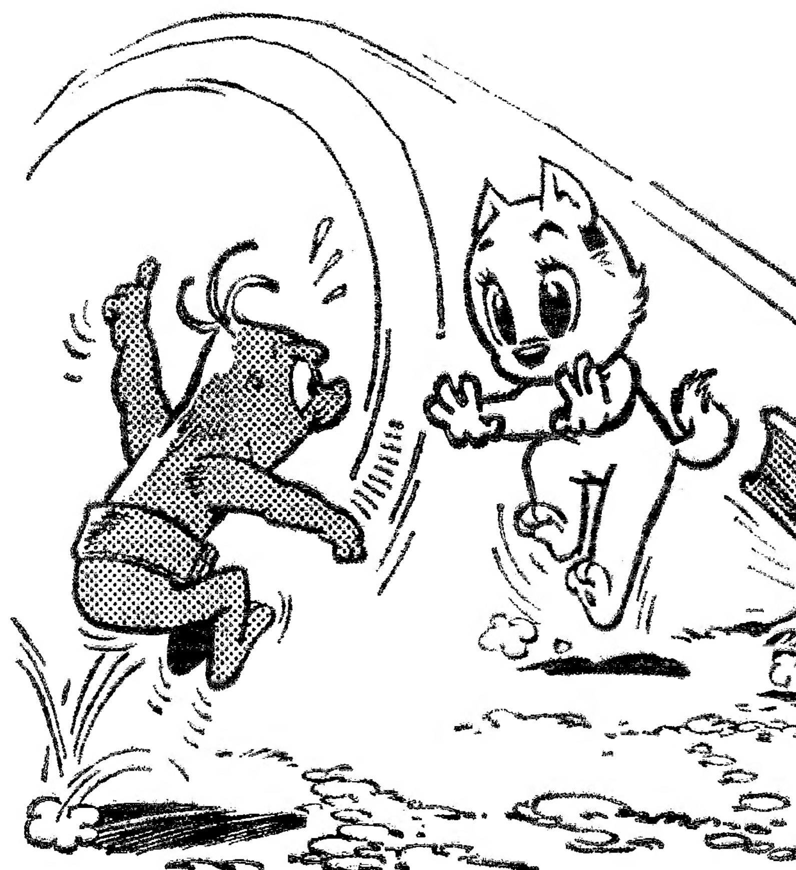
"Ach ja", sprak hij. "Beweging is goed. Te veel zitten geeft vetzucht, zei mijn goede vadere altijd, en daar heb ik mij aan gehouden, vandaar mijn uitstekende conditie. Een mob noem je dat, hè? Alleraardigst. Ja, ja, ik ben een mob. Altijd in de weer, als het niet met het lichaam is, dan is het wel met de geest. Maar ik begrijp nog niet, wat je met die gevaren bedoelt. Wat is een stab?

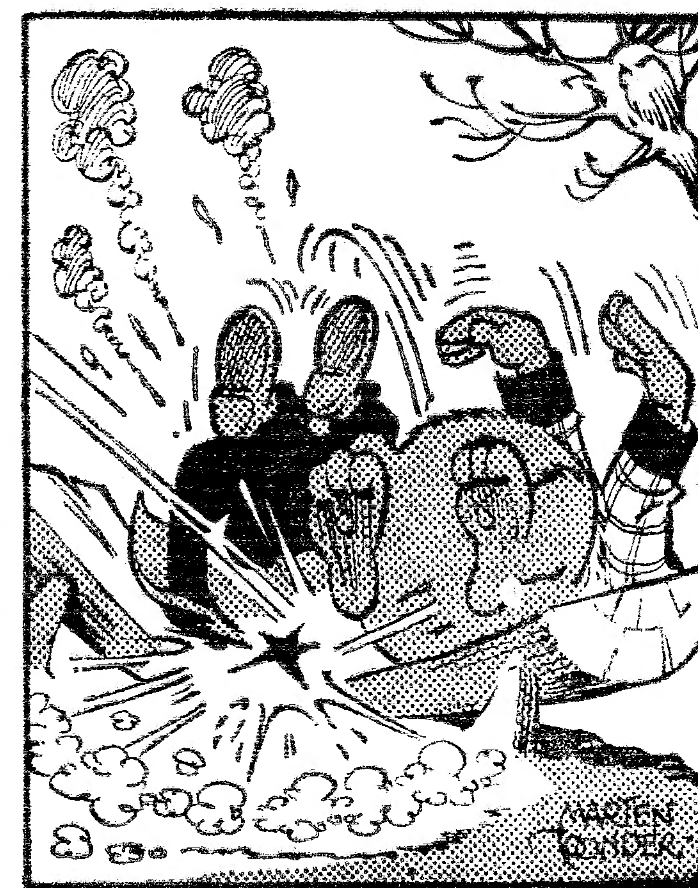
"Weet u dat niet?" vroeg Rep verbaasd. "een stab is een mob, die vergrond is. De tweede groeistoot. Dat is erg, hoor. Daarom heb ik een luchtpijl gemaakt, want ik wil geen stab worden."

Deze mededelingen waren toch te veel voor heer Ollie. Hij zweeg verward, en in de intredende stilte werd nu het geritsel van naderende voetstappen hoorbaar. Het was professor Prlwytzkofsky, die de voetsporen van Rep vanaf de vuurpijl gevolgd was en met behulp van een loupe het toneeltje naderde. Zodoende kreeg hij het op en neer springende kereltje onder zijn vergrootglas en hij hield verrast halt.

"Praw!" mompelde hij na een ogenblik van studie. "Hier hebben wij hem. Een gans nerveuzer verschijning, met fenomeen-aardige trekken. een labieler karakter, zo te zien; onderhavig aan grote spanningen en van histerischer aanlage...."

6799 Professor Prlwytzkofsky liet het vergrootglas in zijn jas glijden en sloeg het springende ventje hoofdschuddend gade. ”Zijne nerven zijn gans bijzonder aangespand”, verklaarde hij. ”Dat hopst en strengt zich aan zonder een moment rust te betrachten. Is hij op dezer aardkogel geboortig, zo vraag ik mij?”

”Hij is een mob”, legde heer Ollie uit. ”Die zijn een beetje rusteloos van aard.”

”Een wat?”, riep de geleerde uit.

”Een mob”, herhaalde heer Bommel. ”Altijd in de weer, net als ik. Te veel zitten geeft vetzucht, en bovendien loopt men het gevaar een stab te worden. Daarom moet men altijd in beweging blijven.” Zo sprekende nam hij plaats op de resten van de bank en hernam: ”Ik herkende meteen een geestverwant in hem, en we raakten net in een goed gesprek toen u ons stoorde....”

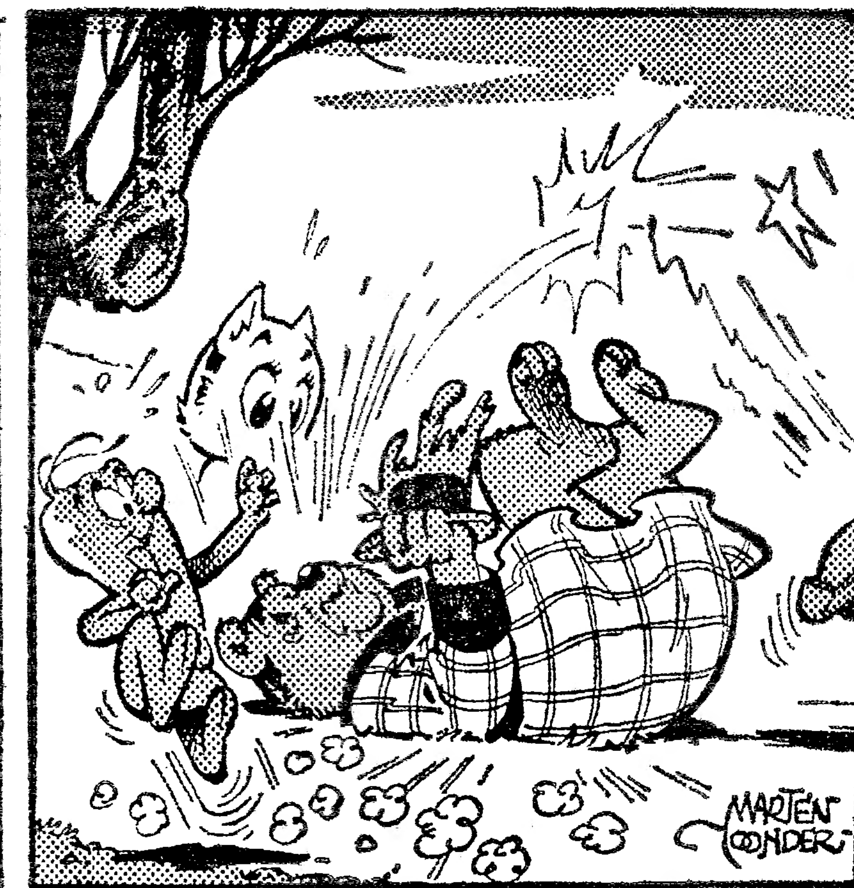
”Niet zitten! Niet zitten!”, riep Rep waarschuwend. Maar de hoogleraar stoorde zich niet aan het huppelende figuurtje, en ook hij liet zich op de balkjes neer.

”Een mob...”, prevelde hij peinzend. ”Praw! Kan dit ener afleiding zijn van der woord mobiel? Dat zou klappen kunnen; der stab kan dan ja ener stabiel wezen. Dit is buitenordentelijk en verdient ener wetenschappelijker bestudering! Uit welker land stamt der persoon heer?”

De houding van de beide heren verontrustte Rep, dat was duidelijk. Hij grabbelde zenuwachtig in zijn buideltas en voordat Tom Poes tussenbeide had kunnen komen wierp hij reeds een rotje tussen hen in. Dit maakte een einde aan het zitten, doch ook aan het gesprek.

6800 De knal van het rotje had de beide heren van de bank doen storten en daarbij had professor Prlwytzkofsky lelijk het hoofd gestoten. Terwijl heer Ollie dan ook haastig overeind krabbelde trachtte de geleerde zich van zijn hoofddeksel te bevrijden dat hem tot op de neus gezakt was.

"Jonger deugeniets!", riep hij toornig. "Elender peubel! Dezer mobiel heeft ja gans gener eerbied voor ener wetenschappelijker!"

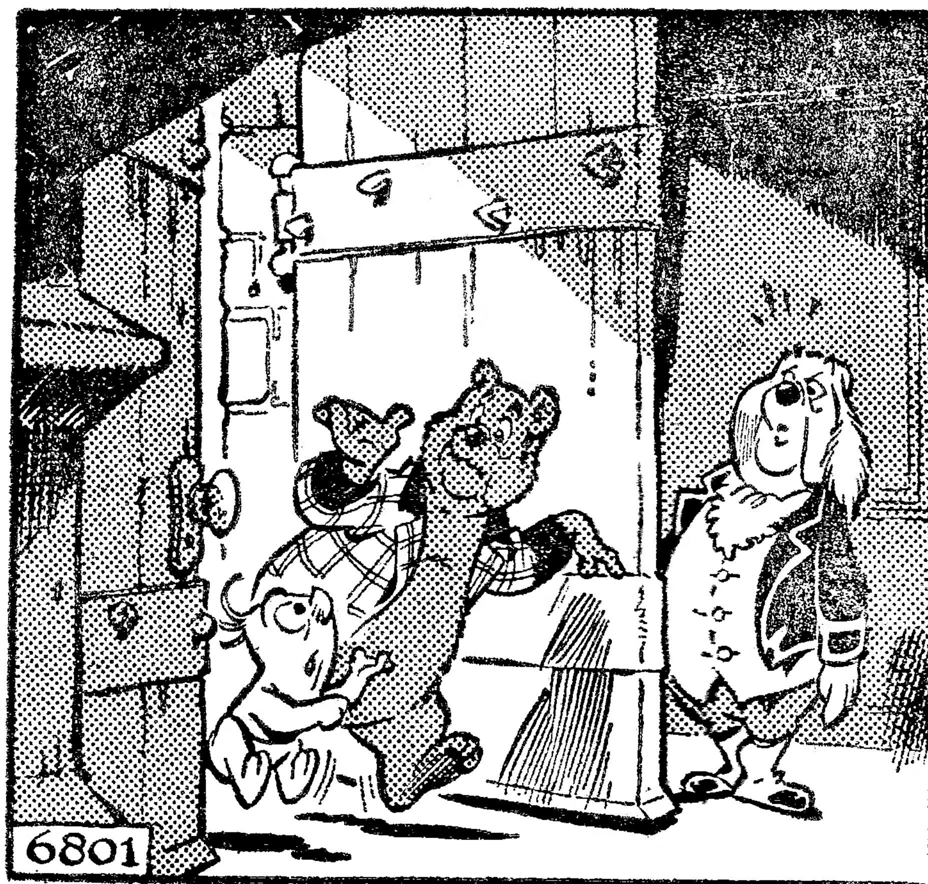
"Hij meent het niet zo kwaad", sprak heer Bommel mild. "Ook ik ben pijnlijk getroffen, heer Prillekofki, maar laat ik me gaan? Nee, ik begrijp de angst van dit ventje!"

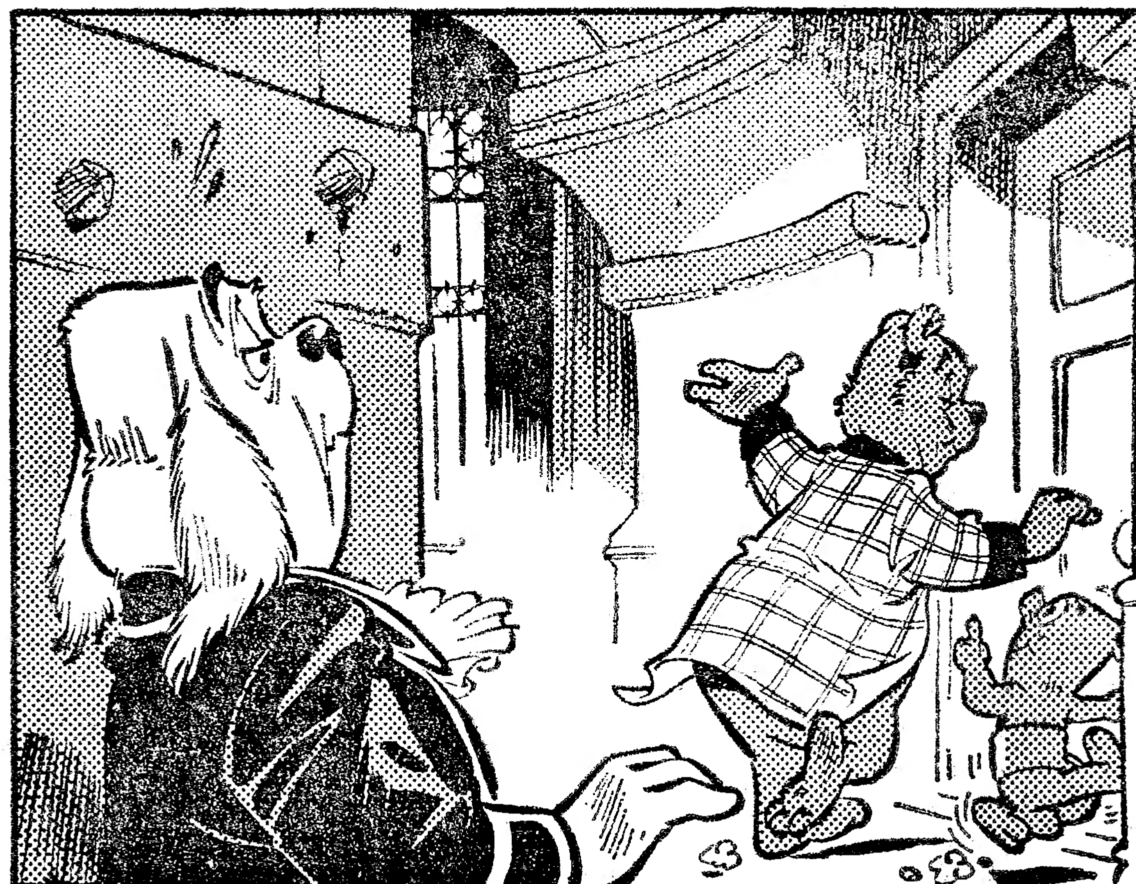
"Help mij uit der hoedesband!", schreeuwde de hoogleraar. "Ik wil der behoorde inschakelen!"

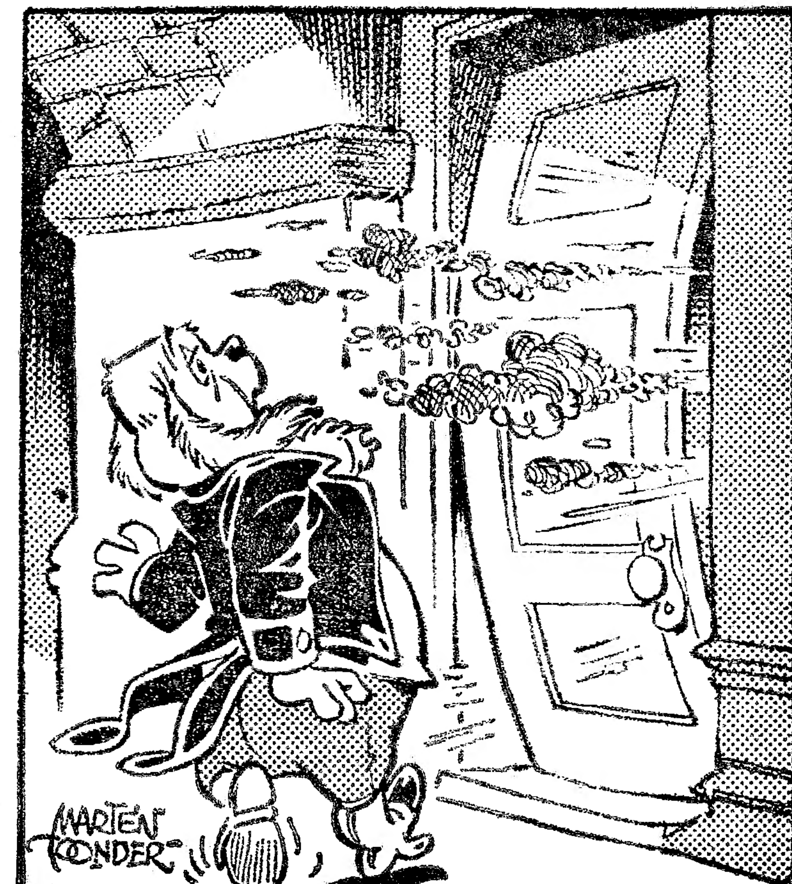
Heer Ollie begon te trekken, de professor rukte en Rep sprong opgewonden om hen heen.

"Dat is een goeie beweging tegen de vergronding!", riep hij blij. "Zo gaat het goed!"

"Ach ja", zei heer Bommel, terwijl hij de geleerde met grote kracht voortsjorde. "Men kan dit aan mij overlaten. Ik zal mij persoonlijk over u ontfermen, heer Rep. Een ogenblikje... het begint al mee te geven... Een.. twee.." Op dat moment raakte de rand los, zodat hij tegen de grond sloeg en de geleerde achterwaarts uit het beeld verdween.

6801. Toen heer Bommel de verzorging van Rep persoonlijk op zich had genomen namen professor Prlwytzkofsky en Tom Poes hoofdschuddend afscheid. Zodoende betrad de begrijpende heer even later alleen met zijn beschermeling de hal van slot Bommelstein.

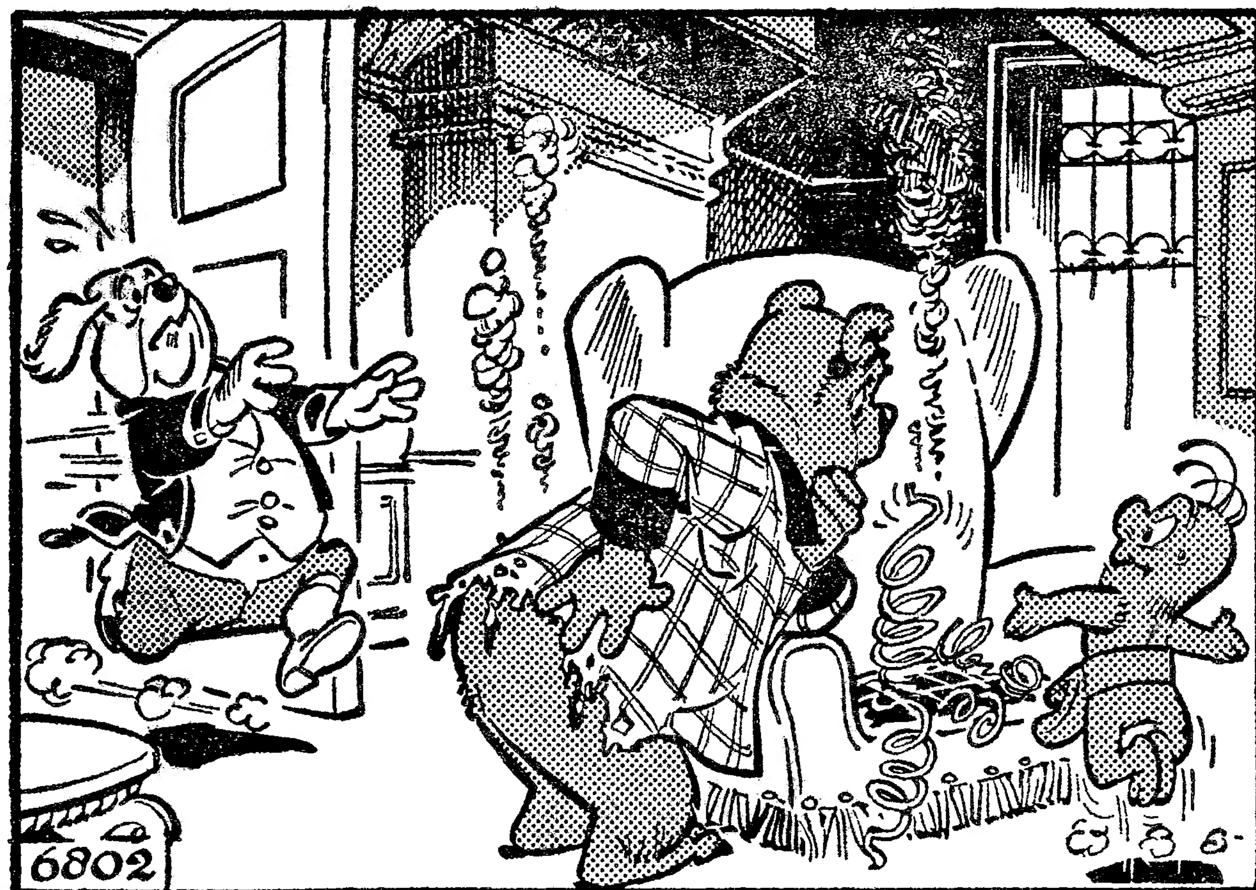
”De mobs hebben het niet gemakkelijk!” hoorde Joost de laatste zeggen.

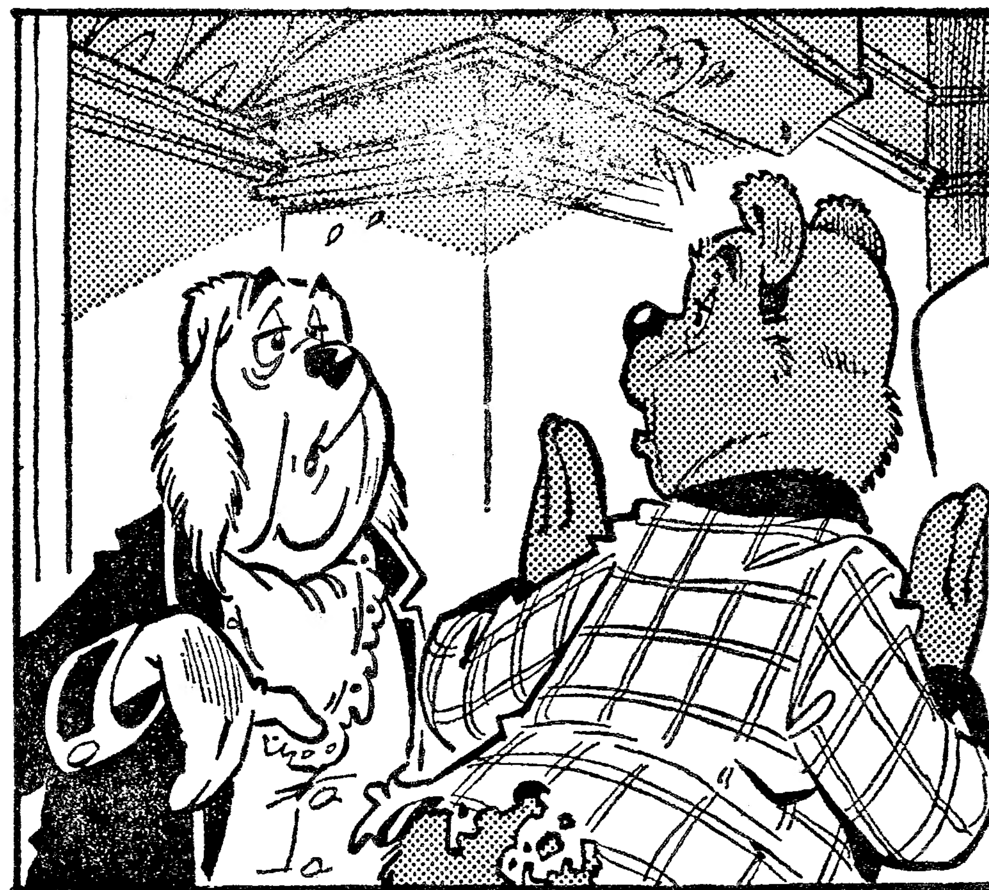
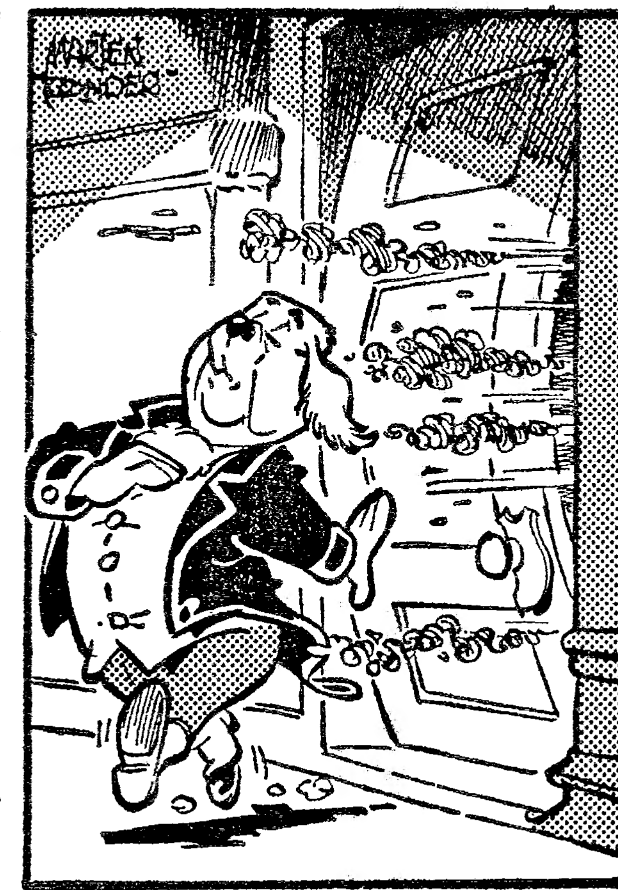
”Als we maar niet zo klein waren, en als er maar een oudere was om ons een handje te helpen. Het is nu zo vaak miskleunen, dat zie je aan die vuurpijl. Dat komt alleen door gebrek aan ervaring! Maar ja, alle ouderen zijn stabs of vergrond....”

”Oho!” riep Ollie uit. ”Niet alle ouderen, heer Rep! U hebt precies degene getroffen, die u nodig hebt! Een volwassen heer met onderscheidingsvermogen. Kom binnen, dan kunnen we eens rustig praten.”

Zo sprekende ging hij zijn gast voor, naar binnen en de rest van zijn woorden ging verloren door het sluiten van de deur.

”Dat is een héél druk en bewegelijk persoon!”, sprak Joost tot zichzelf. ”Ik hoop, dat heer Olivier weet wat hij doet. Ik voor mij voorvoel moeilijkheden, als men mij toestaat!” Een beetje bekommerd sloot hij de buitendeur en liep de gang door om naar de keuken te gaan. Doch reeds bij het passeren van de zitkamer bleek hem, dat zijn voorgevoel juist was. In het vertrek klonk een knal en door de kieren drongen rookwolkjes de gang in, die naar kruitdamp roken...

6802. Het geluid van de ontploffing deed Joost verbleekt de kamer binnenrennen.

"Heer Olivier!", riep hij uit. "Wat is er gebeurd? Ik hoorde een knal met uw welnemen!" Toen viel zijn blik op de gemakkelijke leunstoel van zijn meester en hij zweeg verschrikt. Geen wonder: uit het geriefelijke meubel stegen kruitwolken op en uit de zitting staken de veren trillend omhoog.

"Net op tijd!", riep Rep, die springerig door de kamer huppelde. "Dat is de ergste stabstoel die ik ooit gezien heb."

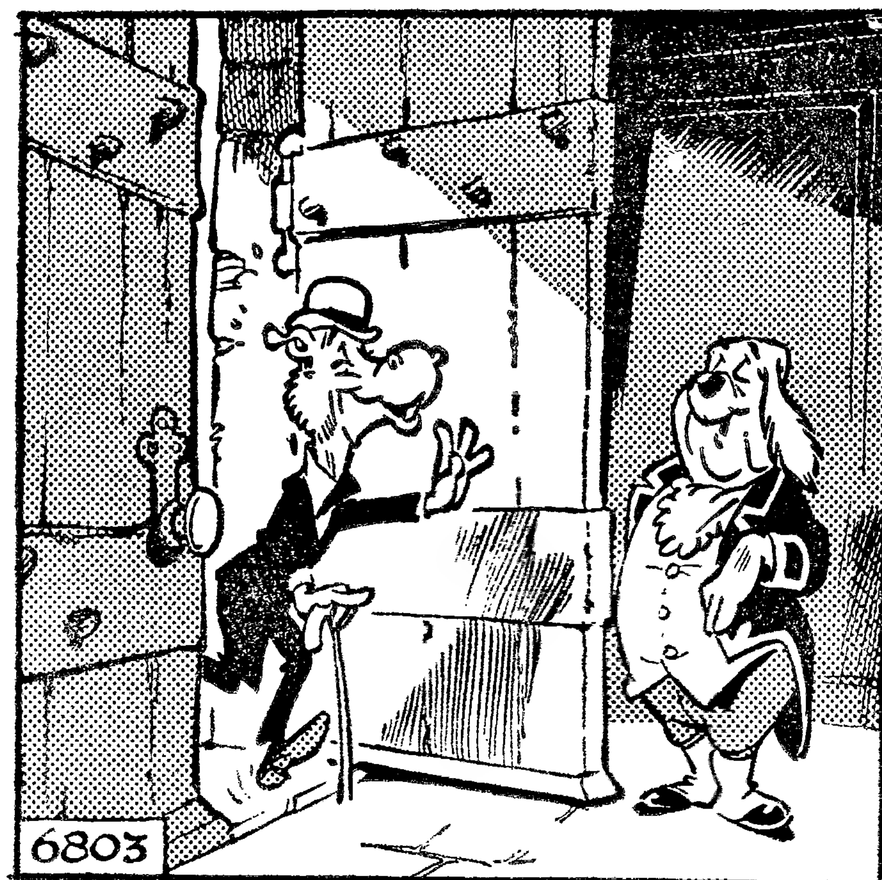
"Zal ik deze jonge heer de deur wijzen?", hernam de bediende beklemd. "Het komt me voor, dat hier van wangedrag sprake is en wanneer u me toestaat...."

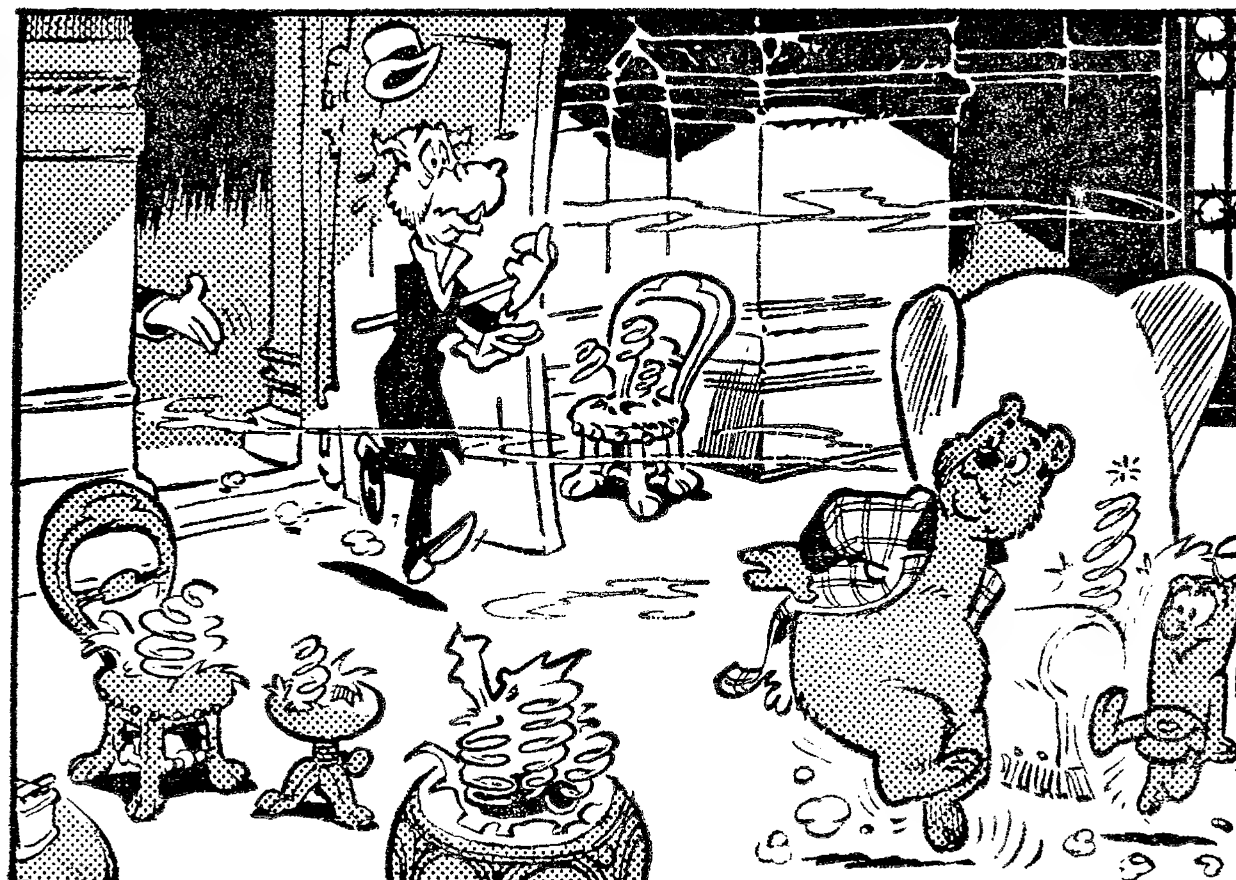
"Laat maar Joost", zei heer Ollie. "Ik was daar bijna gaan zitten! En dat is gevaarlijk, want men kan maar al te gemakkelijk een stab worden en vergronden. Ik heb dat nooit zo begrepen, maar vandaag zijn mij de ogen open gegaan zodat ik een wending aan mijn leven kan geven, als je begrijpt wat ik bedoel."

"Zeer wel, heer Olivier", zei de trouwe knecht stijfjes en hij schreed het vertrek uit.

"Laten we voor alle zekerheid de andere stoelen ook maar behandelen!" hoorde hij de kleine vreemdeling achter zich roepen. Daarop volgden opnieuw enkele knallen, maar Joost keek niet om.

"Net als ik reeds vreesde", mompelde hij. "Er breken moeilijke tijden aan.

6803 Joost had nauwelijks het knallende vertrek verlaten of er werd gebeld, en hij haastte zich om open te doen. Op de stoep stond de heer Zielknijper, een bekend opvoedkundige te Rommeldam, die beleefd toegang vroeg.

"Ik heb zojuist een onderhoud gehad met professor Prlwytzkofsky" sprak hij. "Het schijnt, dat de heer Bommel zich bezig houdt met de opvoeding van een vreemd ventje, dat per vuurpijl is aangekomen."

"Per vuurpijl?", herhaalde de bediende. "Dat zou me niets verbazen. Het meubilair is daarnet onklaar gemaakt met rotjes en ik verwacht ieder ogenblik een gillende keukenmeid!"

"U moet het niet te somber zien", hernam de pedagoog glimlachend. "Zo langzamerhand zijn we op verwaarloosde en achtergebleven jeugd berekend. Het loopt niet zo licht meer uit de hand als in het verleden. Wilt u mij aandienen?"

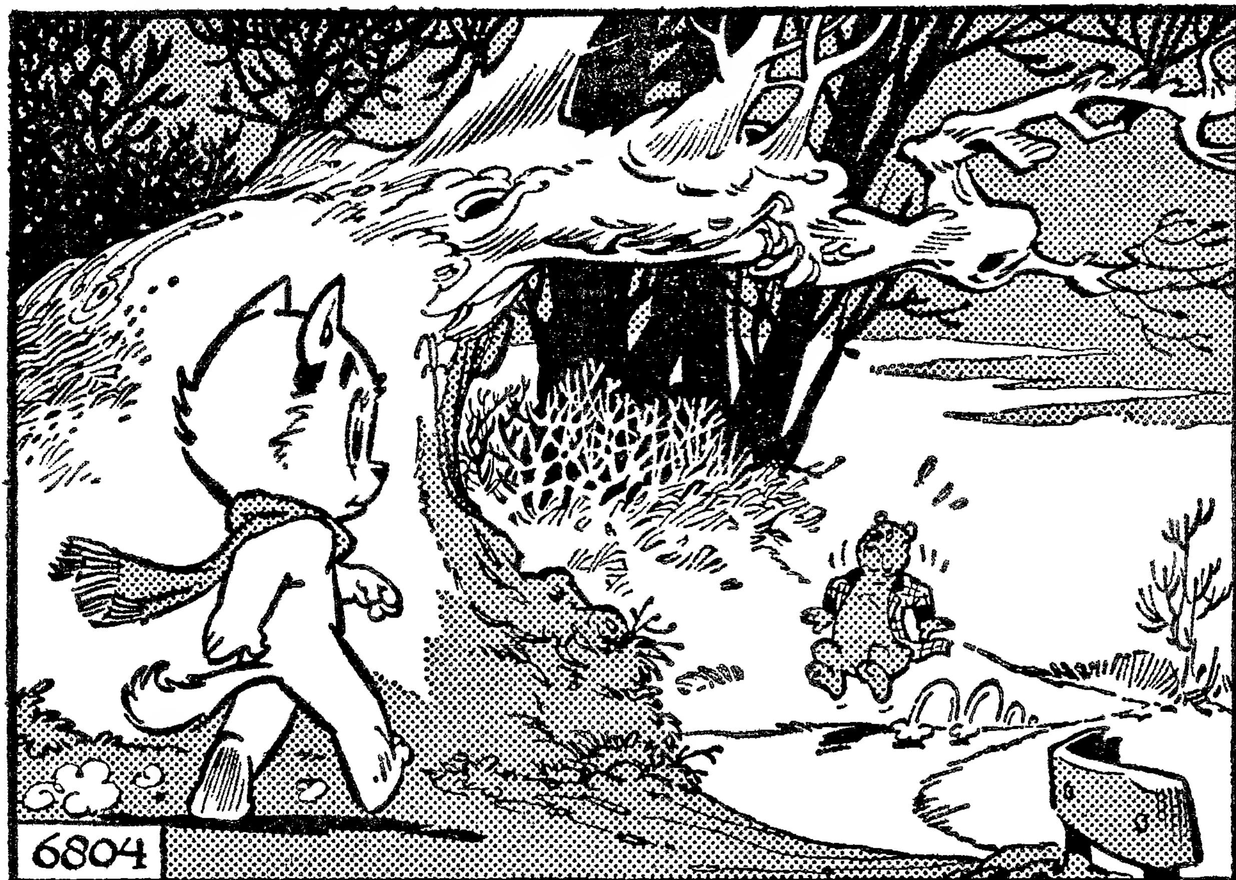
Joost gehoorzaamde opgewekt en even later trad de heer Zielknijper de zitkamer binnen. Het eens zo fraaie vertrek vertoonde alle tekenen van een diepgaand verval: uit de stoelzittingen staken trillende veren omhoog, en temidden van kruitdamp bewoog de heer des huizes zich huppelend tussen de ruines.

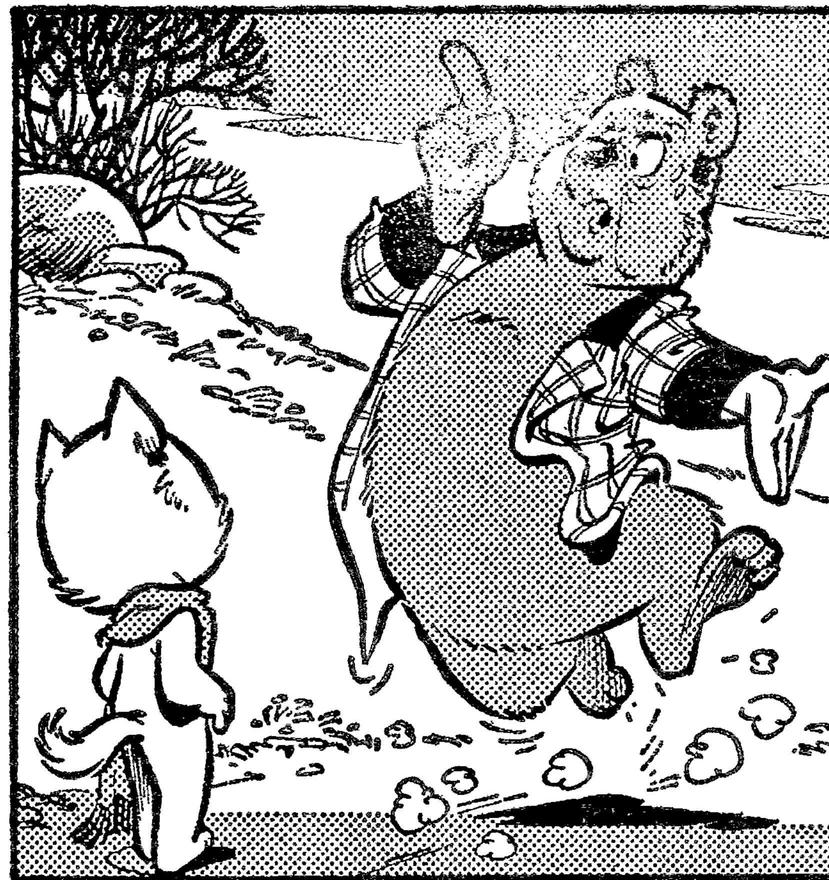
"Het gaat al beter!", riep Rep, die vanachter de vervallen leunstoel te voorschijn sprong. "Je moet de stab uit je voeten houden!"

"Kijk, kijk", zei de opvoedkundige stijfjes. "Vandalisme en agressie. Men ziet dat dikwijls bij deze gevallen."

"Welke gevallen?" hijgde heer Ollie, al springend. "Welke vangressie, als u begrijpt wat ik bedoel? Eh.... gaat u zitten..." Doch de heer Zielknijper wenkte af.

"Ik heb genoeg gezien" sprak hij. „Ik zal opdracht geven in te grijpen."

6804 Toen Tom Poes de volgende morgen een wandeling maakte kwam hij heer Bommel tegen, die zich huppelend over de weg bewoog.

"Wat is er aan de hand?", vroeg Tom Poes ongerust. "U lijkt Rep wel!"

"Praat me er niet van," zei heer Ollie hijgend. "Rep is door de politie weggehaald, voordat ik hem met raad en daad ter zijde had kunnen staan. Het is héél onrechtvaardig, jonge vriend!"

"Hm", zei Tom Poes. "Maar wel veel rustiger, lijkt me. Het was maar een vreemd ventje."

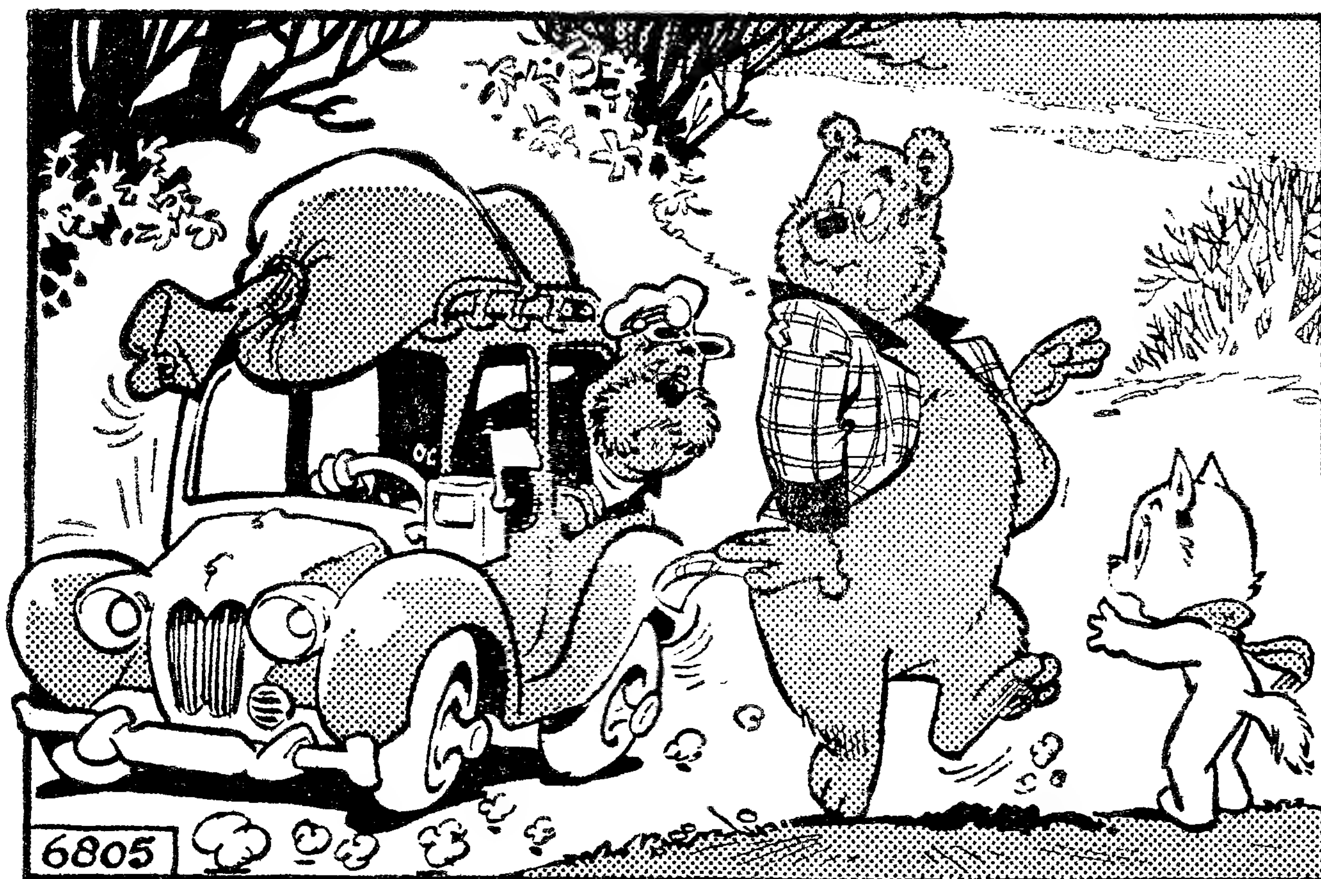
"Rep was een mob!", riep heer Bommel uit. "En een mob is eigenlijk een vrijheidsstrijder, die geholpen moet worden door een oudere en wijzere. Wat er in Rep's land aan de hand is weet ik niet precies: maar het zijn ernstige misstanden. Hier ligt een taak!"

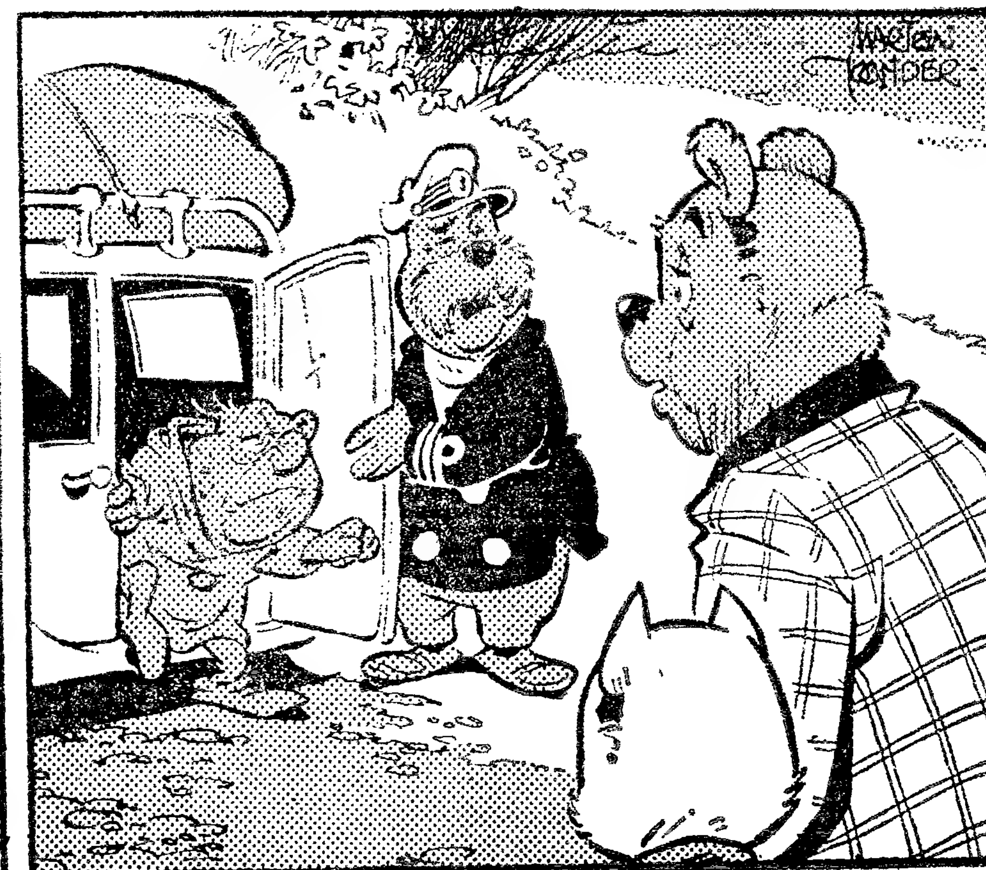
"Daar was ik al bang voor", zei Tom Poes. Maar als u nu even stil staat kan ik beter luisteren."

Heer Bommel gehoorzaamde vermoeid. Zijn adem ging met gierende stoten en het duurde even voordat hij genoeg kracht verzameld had om verder te gaan.

"Het is inderdaad wel erg afmattend", hernam hij ernstig. "De mobbeweging, bedoel ik. Maar als heer voel ik, dat er tegen de verstarring opgetreden moet worden, en daarbij moet jij me helpen, jonge vriend! Kijk, de toestand is zo..."

Hij zweeg, want op dat moment naderde er een taxi over de weg; en de plunjezak, die op het dak lag kwam hem erg bekend voor.

6805 Heer Bommel wierp een blik op de taxi, die achter hem stopte. ”Het is kapitein Walrus”, zei hij, terwijl hij weer begon te springen. ”Wat zou die moeten?”

”Kunt u niet even stilstaan?”, vroeg Tom Poes. ”Dan kunnen we beter praten!” Maar heer Ollie schudde al huppelend het hoofd.

”Als je gehoord had wat ik gehoord heb”, hernam hij, ”dan zou je weten hoe gevaarlijk stilstand is! Het leidt tot verstarring, deelde de jonge Rep mij mede. En aan verstarring gaat de wereld ten onder, als je begrijpt wat ik bedoel...”

Op dat moment werd hij in de rede gevallen door de gezagvoerder, die reeds enige tijd bevreemd uit het raampje van zijn voertuig gekeken had.

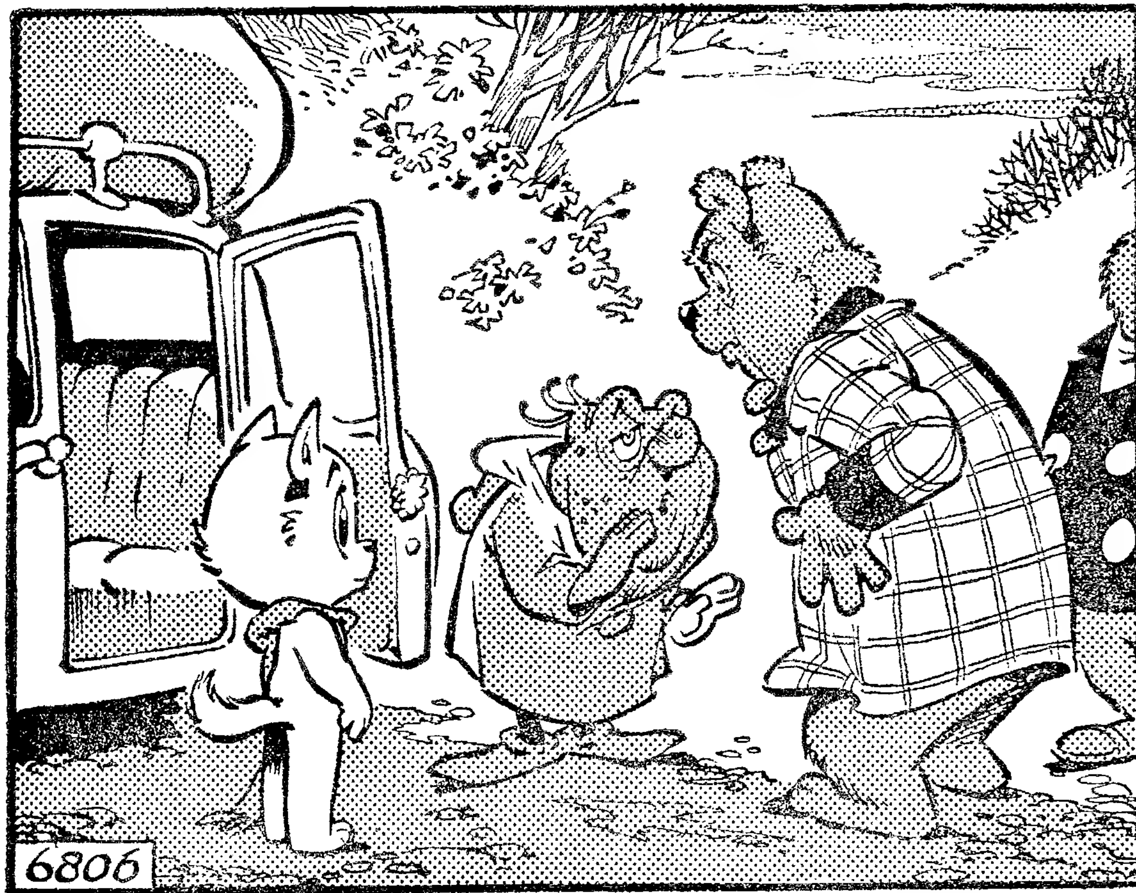
”Als dat Hoppels niet is!”, riep hij met zware stem. ”Een ogenblikje, meneer. Ik heb hier een passagier bij me die iets van je weten wil.”

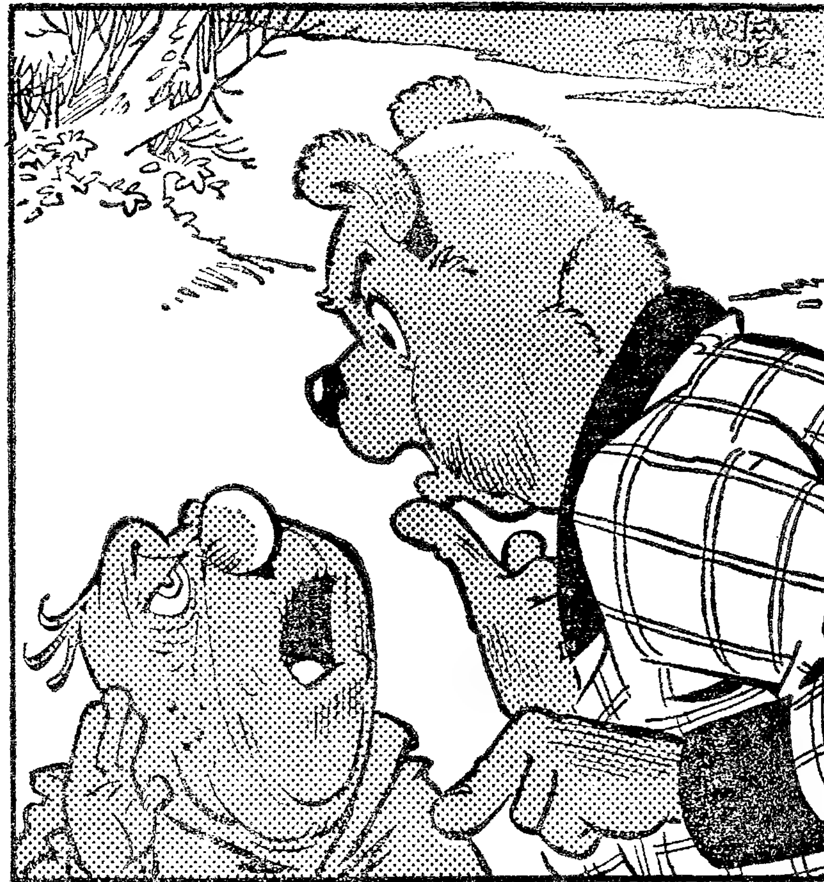
Hij opende het portier en hielp een korte gedrongen vreemdeling uit de auto.

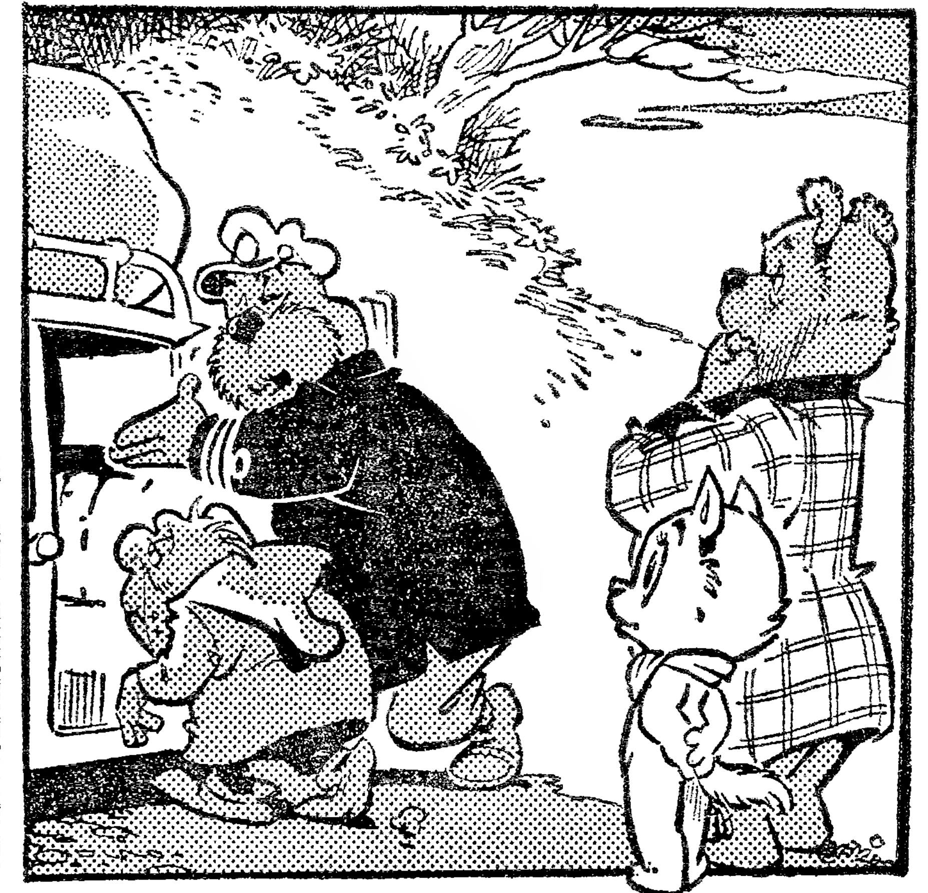
”Dit is Stof Stabiel”, stelde hij voor. ”Een landkrab, die ik meegenomen heb van het eiland Starring. Hij is daar een hoge ome, als ik het wel heb.”

”Aangenaam u te ontmoeten”, hijgde de heer Stabiel. Hij was moeizaam op de grond gestapt en naderde nu met trage pas.

”Zoudt u een ogenblikje willen blijven staan?”, vervolgde hij. ”U weet niet hoe vermoeiend het zien van uw bewegingen voor mij is! Het bezorgt mij stuwingen en nerveuze hoofdpijnen... Dank u, dat is beter. Mag ik even, héél rustig, een vraag stellen?”

6806 Heer Ollie staakte zijn gespring en sprak: "Mijn naam is Bommel," "Het is toevallig, dat u van Starring komt. Dat is hetzelfde eiland, waar..."

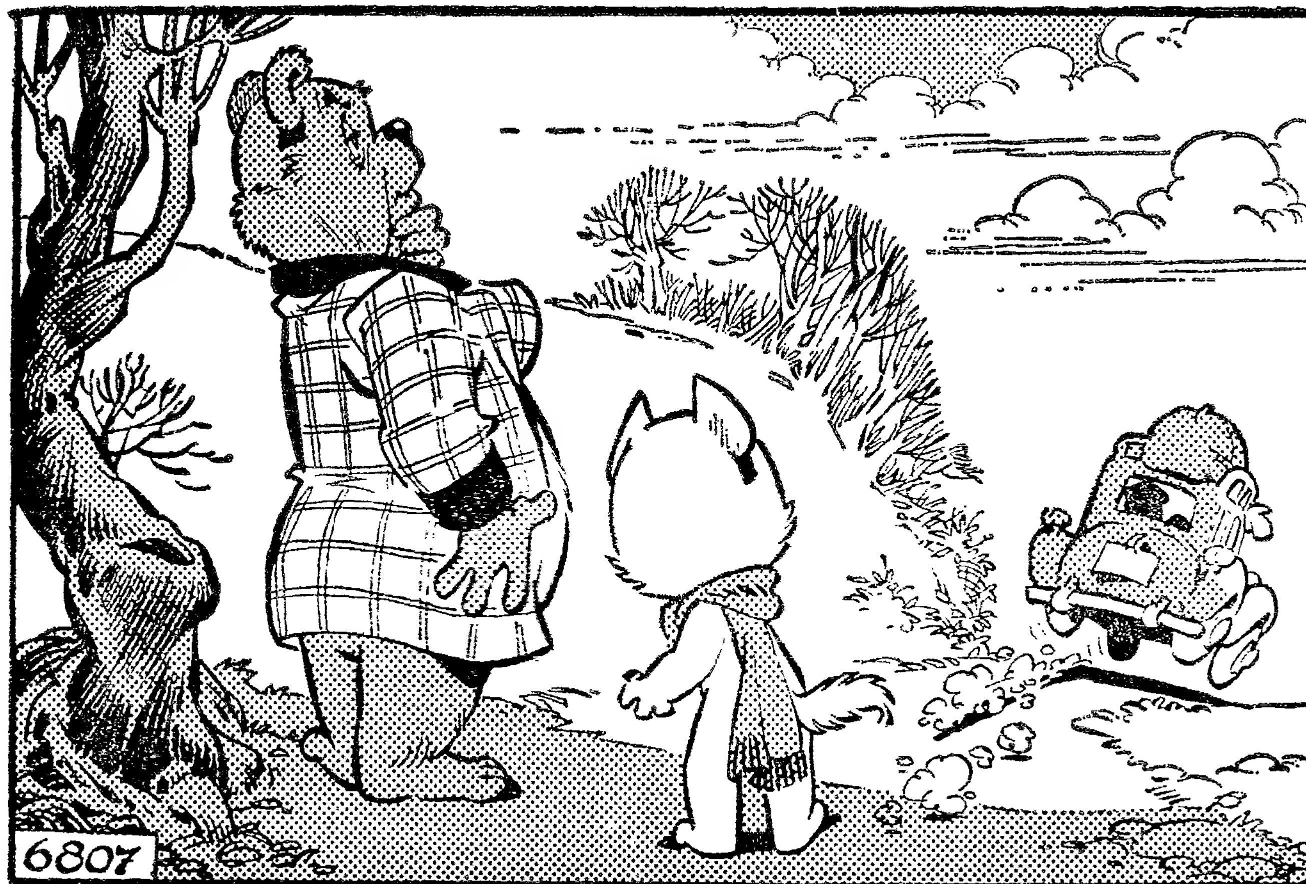
"Zoudt u vooral rustig willen spreken?", vroeg heer Stabiel met slepende stem. "U weet niet hoe vermoeiend een verwarde gedachtengang voor mij is! Het bezorgt mij aandrang in de schedel. Dank u, dat is beter. Ik zag u daarnet huppende bewegingen maken. Heel onrustig! Ze deden mij denken aan de mobbeweging, die in mijn vaderland voorkomt, en daarom dacht ik, dat u mij misschien een inlichting zou kunnen geven. Hebt u mijn neef ook gezien? Hij is een jonge mob, van het eiland Starring!"

"Dat wilde ik net zeggen!", riep heer Ollie uit. „Toevallig heb ik..." De ander legde hem met trage handbeweging het zwijgen op en sloot vermoeid de ogen.

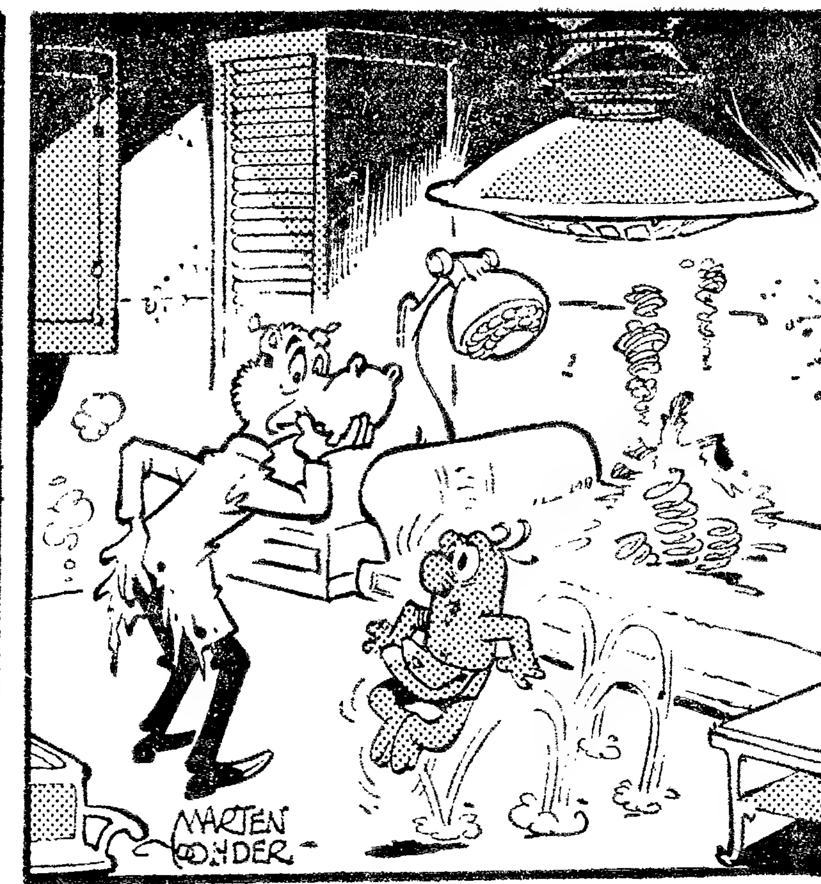
"Kalm toch!", klaagde hij. "Ik kan die drukte niet verdragen! Dank u. Wat nu mijn neef betreft; hij is per vuurpijl vertrokken. Heel onrustig! Die jongeren zitten vol ongezonde stuwing. Maar gelukkig heeft zijn vriend Woel alles verteld zodat ik mij meteen kon inschepen om het ventje te zoeken. Een grote opoffering; maar orde en tucht moeten er zijn."

"Als hij Rep heet, heb ik hem ontmoet", zei heer Bommel. "Dat had ik meteen al kunnen zeggen als u mij niet in de rede gevallen was. De politie heeft het kereltje meegenomen, nadat het mijn stoel heeft laten ontploffen!"

"Juist, dank u", mompelde Slof Stabiel uitgeput, terwijl hij terugslofte naar de taxi. "Dat wilde ik even weten. Dank u zeer. Wilt u mij nu naar de politie brengen, kapitein. Dank u wel..."

6807. De heer Stabiel klom moeizaam in de wachtende taxi en kapitein Walrus volgde hem.

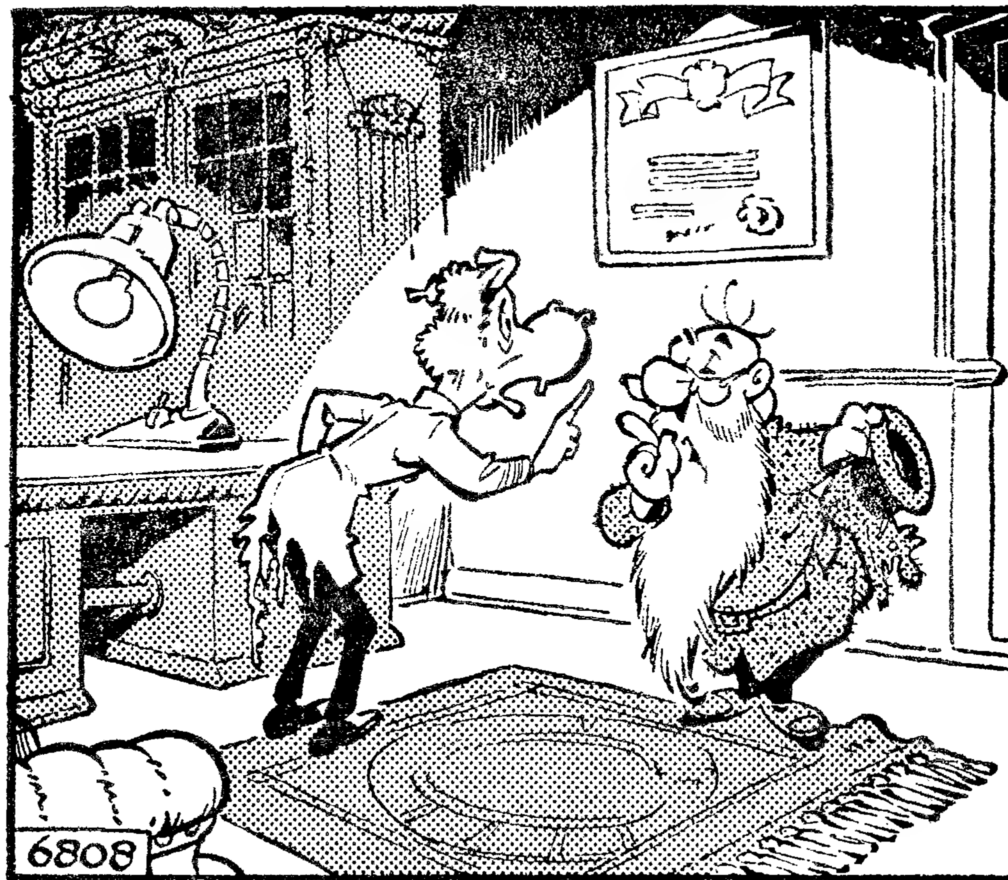
"Een vreemd iemand", sprak heer Bommel peinzend toen het voertuig wegreed. "Hij heeft wel keurige manieren, maar er gaat weinig van hem uit. Een eh... zeurpiet, als je begrijpt wat ik bedoel!"

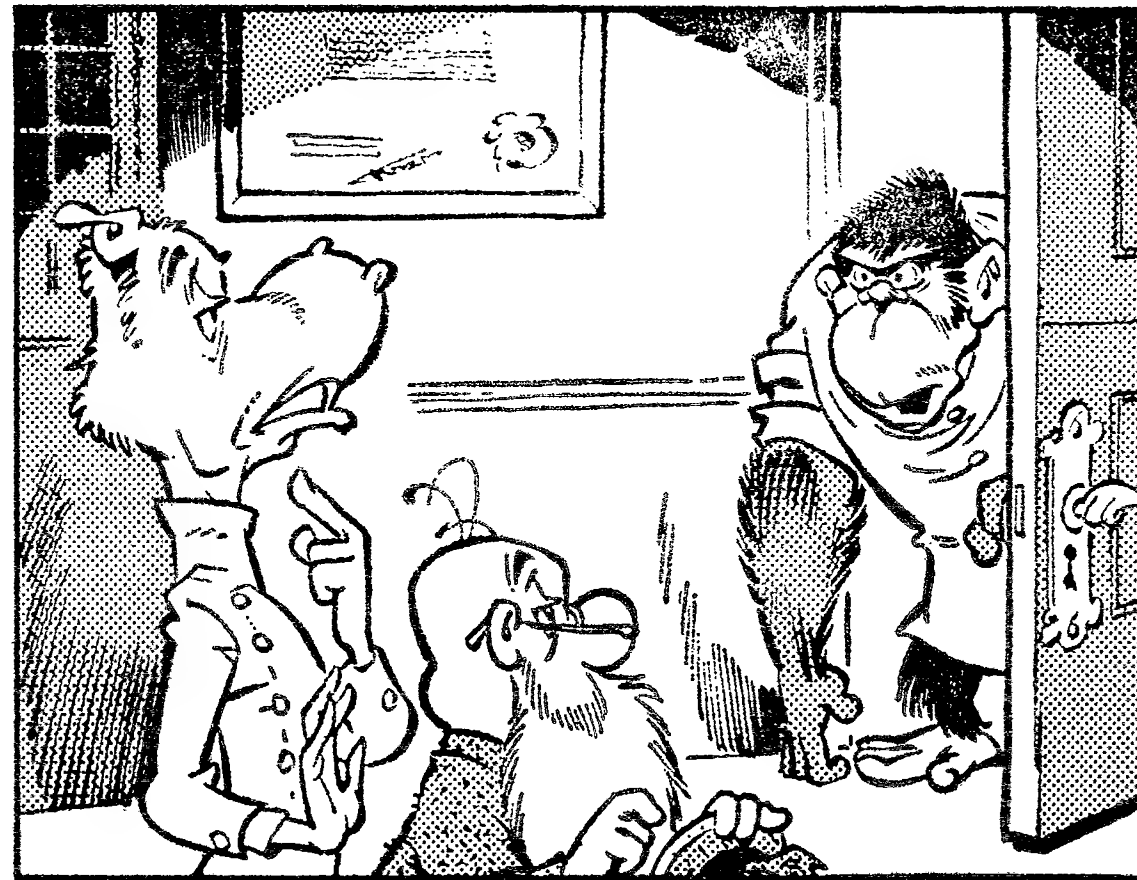
"Ja", zei Tom Poes. "Maar we hebben verder niets met hem te maken. Als u uw stoelen nu even laat opknappen is alles weer in orde. Dat rare ventje Rep wordt nu door zijn oom wel netjes naar huis terug gebracht."

Heer Ollie schudde echter het hoofd en er verscheen een ernstige trek op zijn gelaat. "Heb je dan geen gevoel, jonge vriend?", vermaande hij. "Na deze ontmoeting begin ik het gedrag van Rep steeds beter te begrijpen. Zijn oom werkte mij lelijk op de zenuwen, en het is geen wonder, dat het kereltje mij aanraadde om in beweging te blijven. Aan verstarring gaat de wereld ten onder, en hier is een taak voor een heer weggelegd, die ik plotseling heel duidelijk zie. Daar op het eiland Starring liggen jeugdproblemen waar iets aan moet worden gedaan!"

Doctorandus Zielknijper was intussen tot dezelfde overtuiging gekomen. Hij had de jonge Rep voor een onderzoek naar zijn werkvertrek gebracht, doch nadat het ventje al springend enkele rotjes onder zijn meubilair geworpen had, stond de geleerde met de handen in het haar.

"Dit is een jeugdprobleem van de eerste orde!" sprak hij tot zichzelf. "Agressie en ongecoördineerd gedachtenleven. Dit wordt een heel moeilijke behandeling, want zonder het aanleggen van een dwangbuisje kan ik niet tot communicatie met de stakker komen!"

6808. Doctorandus Zielknijper had de hulp ingeroepen van professor Prlwytzkofski en deze verscheen al spoedig in de spreekkamer.

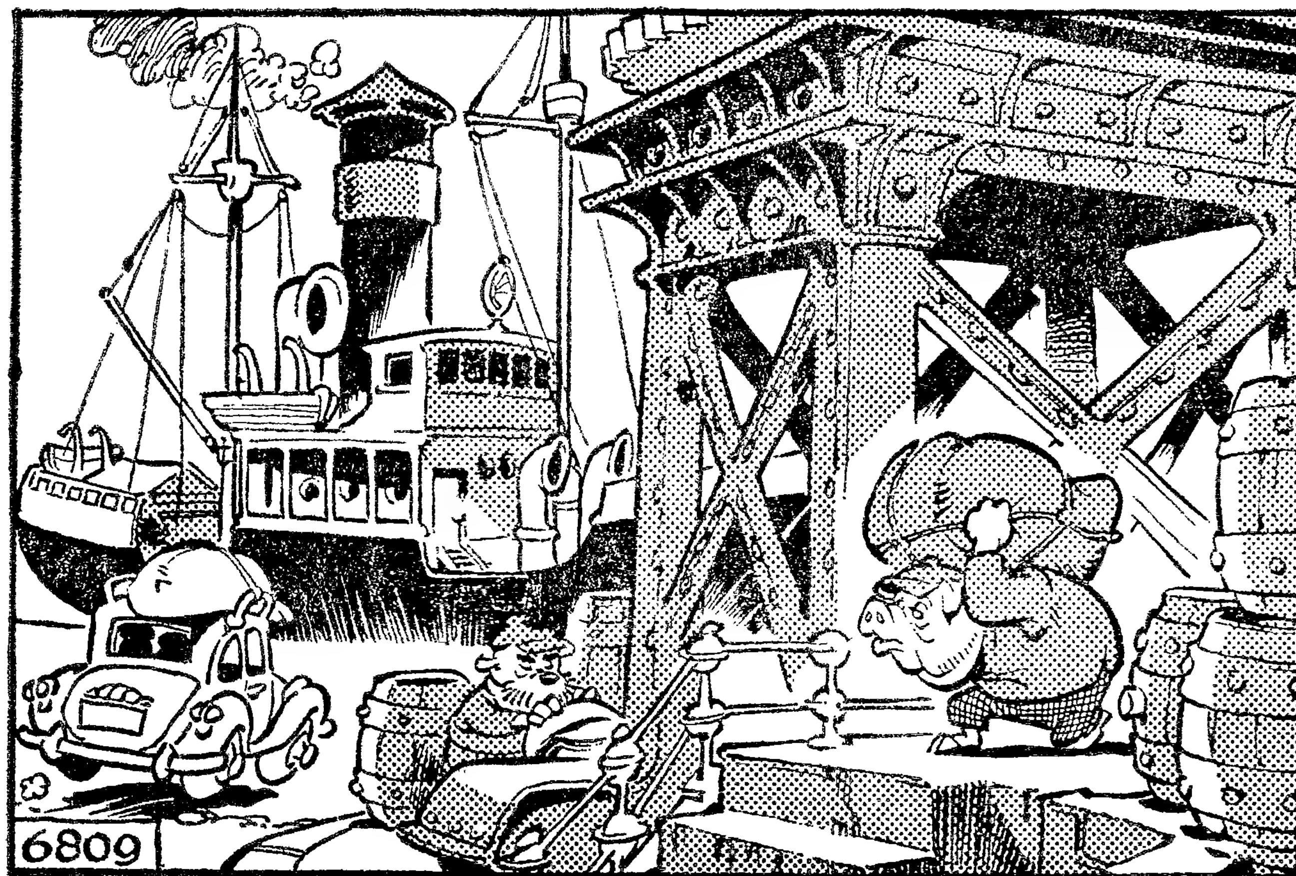
"Der goede dag", sprak hij. "Ik weet bereids waar zich der zaak om handelt, want ik heb der mob-fenomeen nauw bestudeerd. Der jonge lijder is ener inwoner van der eiland Starring in der eerste faze. Gans interessant. Wanneer we hem ter observatioon houden, kunnen we wellicht te weten komen hoe der tweede en der derde faze uitzien."

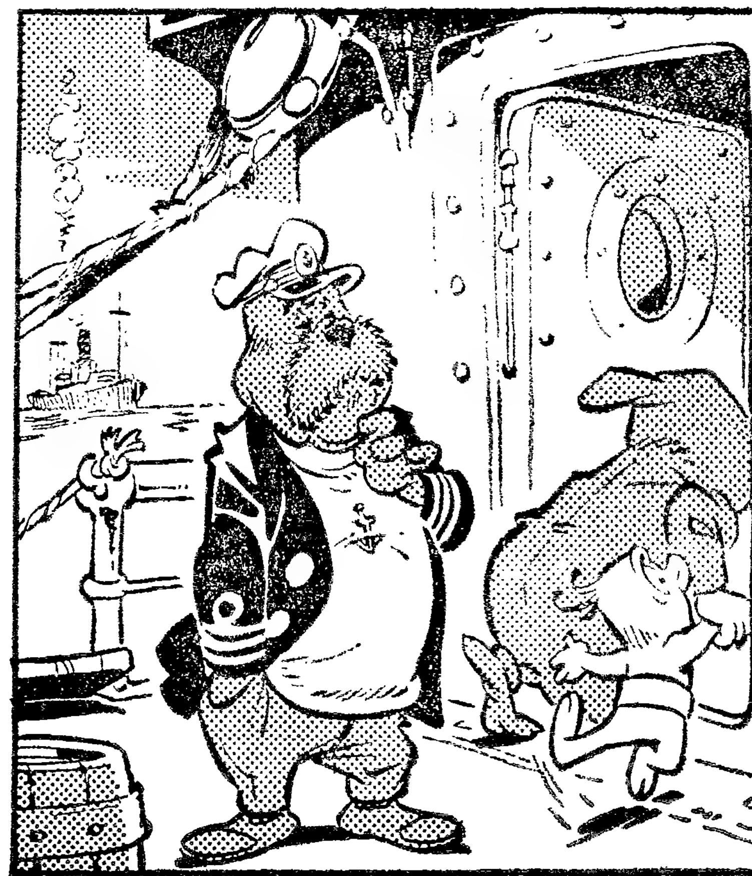
"Wat bedoelt u?", vroeg de zielkundige geschokt. "Eerste fase? Hebt u het oog op een schoksgewijs groeien?"

"Praw", hernam de hoogleraar. "Zo kan men het ja zeggen. Ik meen der puikop-proces....."

Op dat moment werd zijn betoog onderbroken door het binnentreden van een ziekenbroeder. "Daar is een oom van de patient Rep", sprak deze. "Hij is helemaal overgekomen van het eiland Starring om zijn neef te halen. Hij heeft haast, meneer Zielknijper; want de boot vaart vanmiddag al weer af!" Dat was een tegenvaller voor de beide geleerden. Ze keken elkander teleurgesteld aan, maar al spoedig vermande de heer Prlwytzkofski zich.

"Schade", sprak hij, de resten van zijn hoed op de schedel drukkend. "Zo ontgaat ons een wichtiger studieval. Maar ik laat het niet varen; om der donderweder niet! Ik ga mij in der aangelegenheid verdiepen. Gans diep, meneer Zielsknijpfer!"

6809 Het goede stoomschip Albatros lag op vertrek in de haven van Rommeldam. Het was net die morgen aangekomen met een lading Starwortels van het eiland Starring, maar het moest diezelfde avond weer vertrekken voor een verre tocht naar het noorden. Terwijl de bootwerkers de laatste zakken wortels aan wal droegen reed de taxi, die de kapitein voor enkele bezoeken had vervoerd, dan ook al weer naar de loopplank. De gezagvoerder had enkele passagiers bij zich, en nadat hij ze naar hun hut had gevoerd keek hij ze peinzend na.

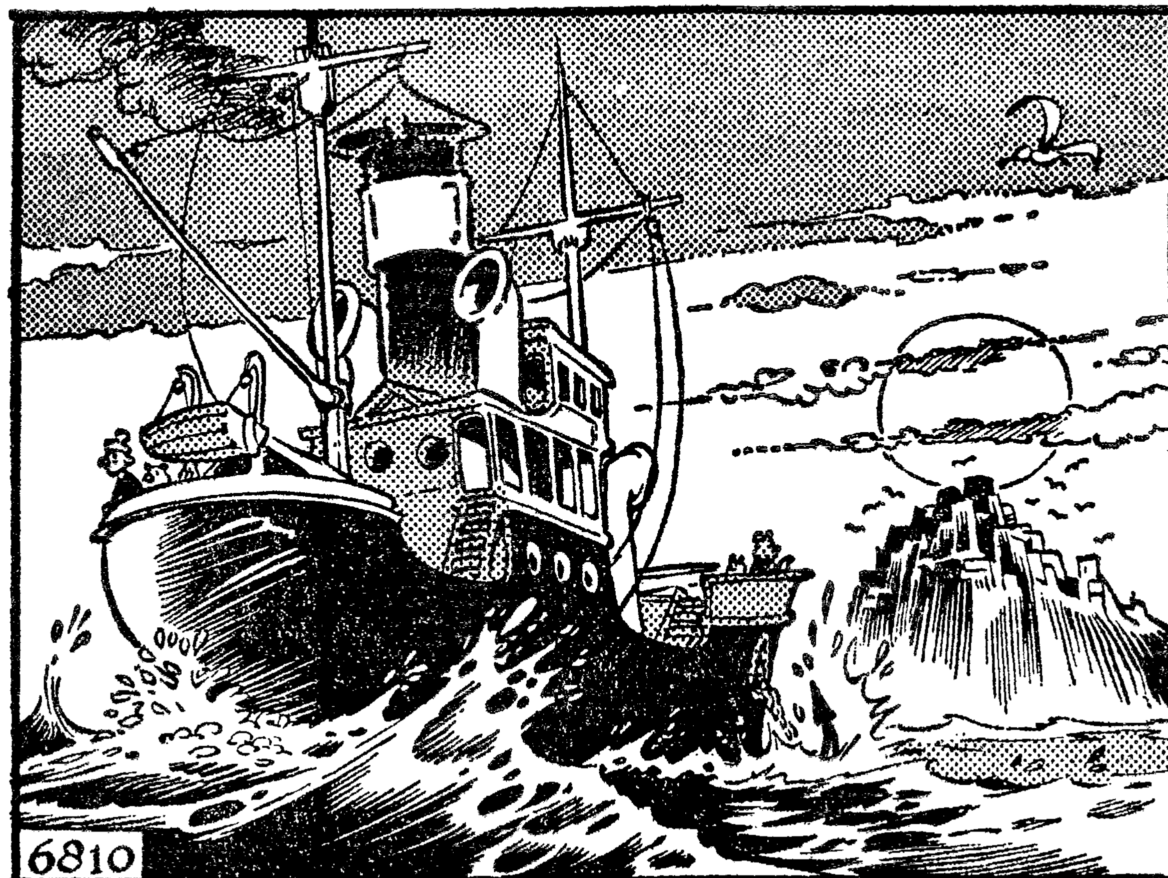
”Het is gelukkig maar een kort oversteekje naar Starring”, mompelde hij in zijn snor. ”Als ik ze helemaal mee moest nemen naar Witbergen zou ik de strandvlokriebels krijgen van dat overgehaalde jong. Donders nee, passagiers is niet alles.”

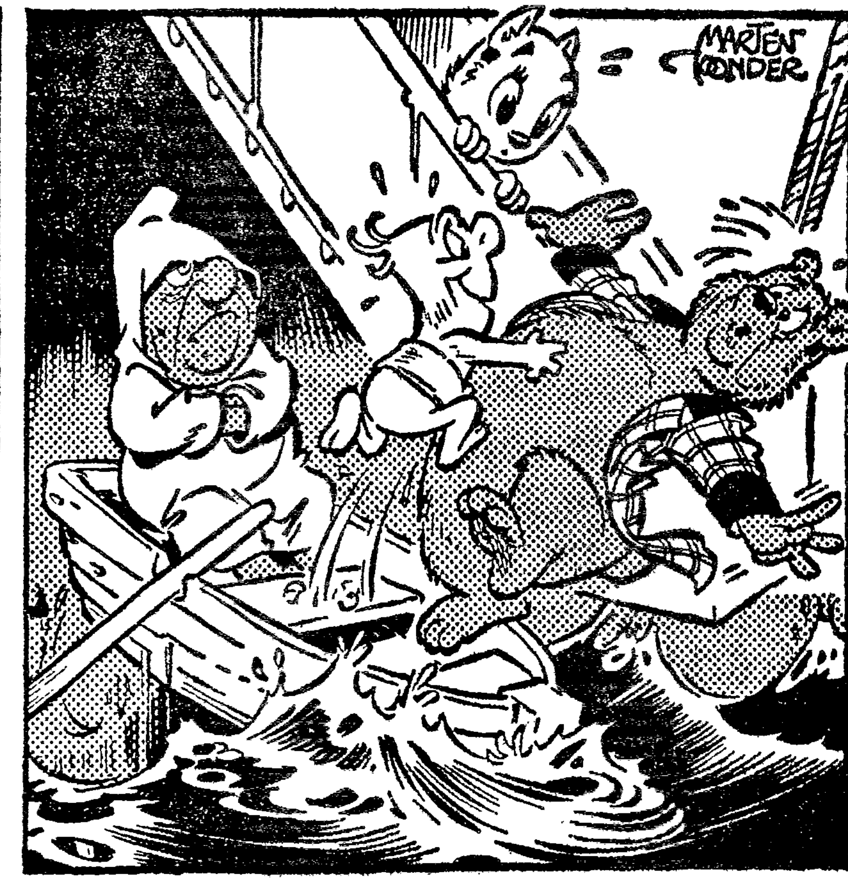
Zo mopperende begaf hij zich naar zijn eigen hut en wierp de deur open. Met één voet over de drempel bleef hij echter verrast staan.

”Bobbels!”, riep hij uit. ”Wat moet jij hier? We liggen op vertrek meneer, en ik moet uitklaren!”

”Dat komt goed uit”, zei heer Ollie glimlachend. ”We varen met u mee als passagiers; de jonge vriend hier en ikzelf. Op het eiland Starring heersen toestanden, die ik, als bijdetijds heer, héél fijn aanvoel. Er moeten daar veranderingen worden aangebracht, voordat het te laat is, heer Rus! Ik zie mijn plicht! Aan verstarring gaat de wereld ten onder, als u begrijpt wat ik bedoel.”

De gezagvoerder bewolkte. Maar omdat hij wist, dat heer Bommel goed van betalen was gaf hij grommend toe.

6810 De korte overtocht verliep voorspoedig, en de volgende morgen vroeg liet de Albatros reeds het anker vallen op de rede van Starring. Een kille wind floot treurig door het touwwerk en boven het eiland krijsten de meeuwen.

”Hoe komen we nu aan land?”,vroeg heer Ollie, terwijl hij beklemd naar de schuimkoppen staarde.

”In de sloep”, zei Tom Poes. ”Kom mee, heer Bommel, daar hangt de valreep, en als u zich goed vasthoudt kaner niets gebeuren.”

Heer Ollie gehoorzaamde met grote tegenzin, en die werd er niet minder op toen hij bij het afdalen ontdekte dat er nog meer passagiers waren.

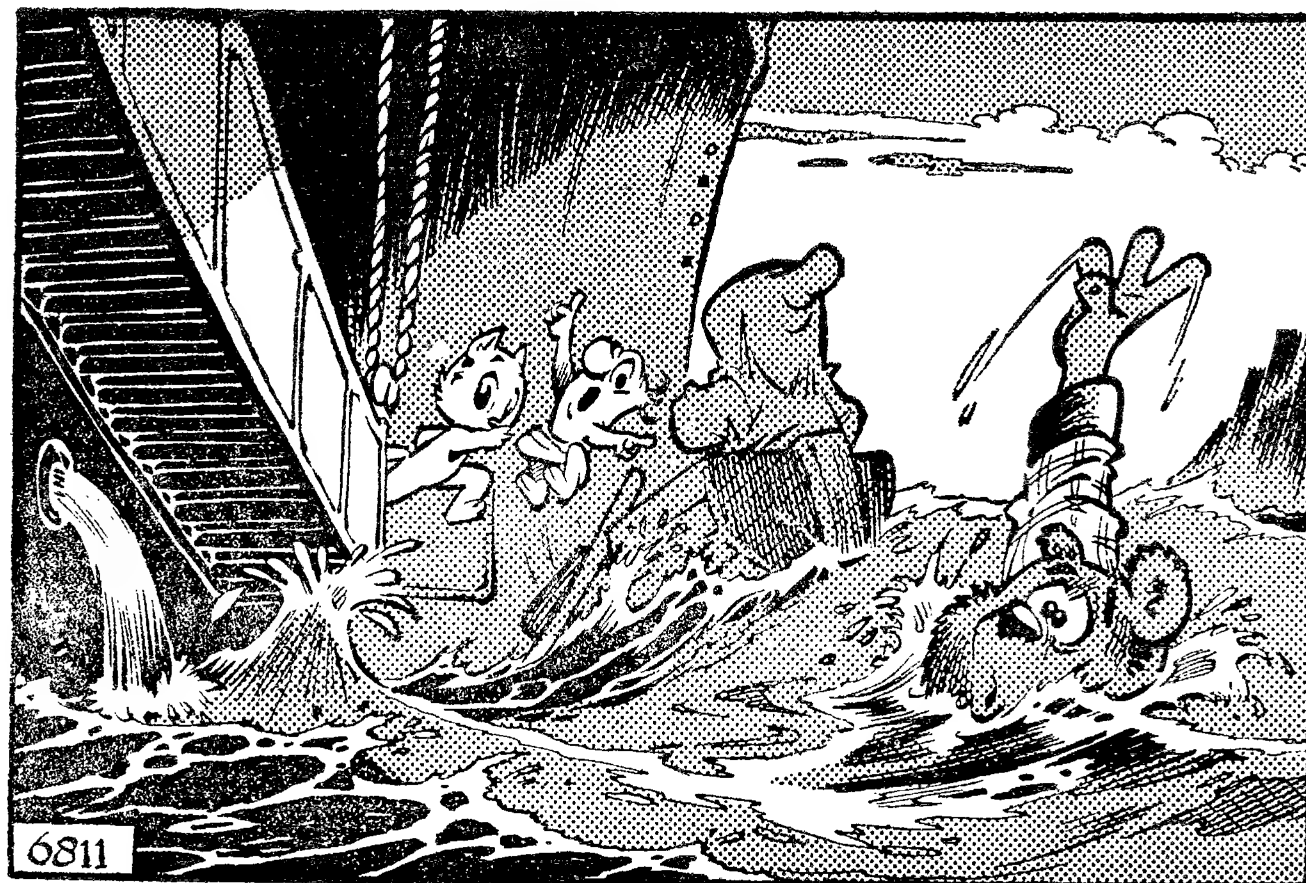
”Hoe moet dat nu?”, mompelde hij. ”Dat bootje is maar klein en dat ventje daar beneden is erg onrustig, en ik... Maar wacht even! Dat is Rep!”

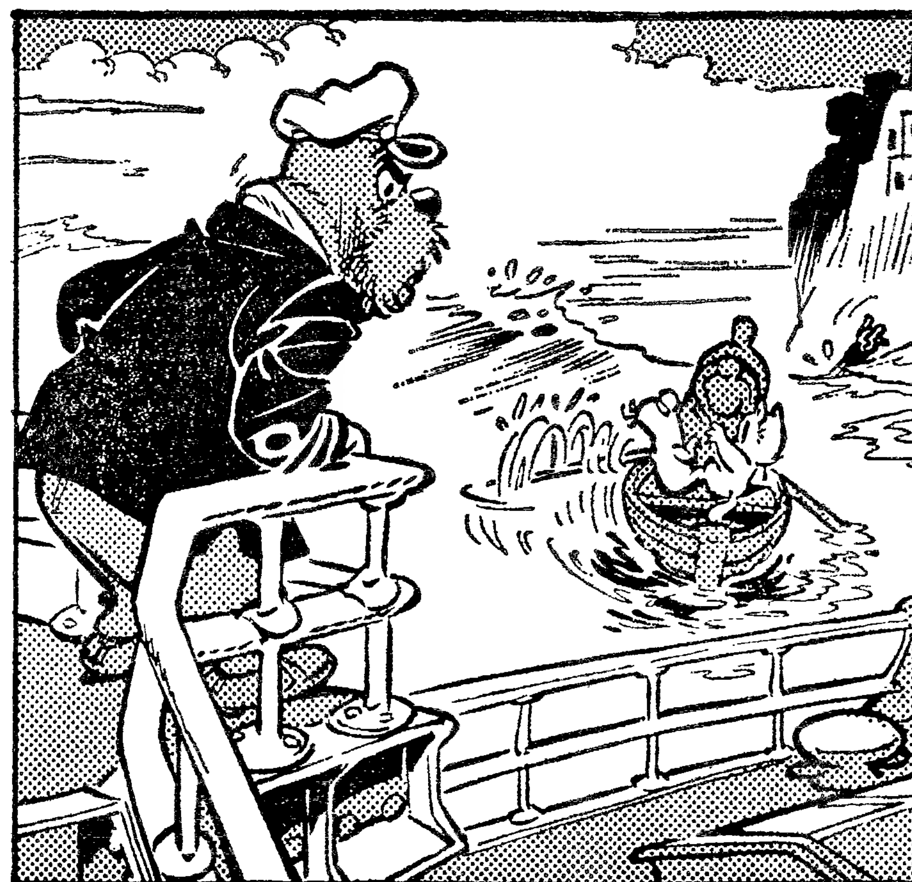
”Daar is Bommel!”, riep het kereltje, dat zich springend door de sloep bewoog. ”U weet wel, de vreemdeling, die mij zo goed begreep, oom Slof!”

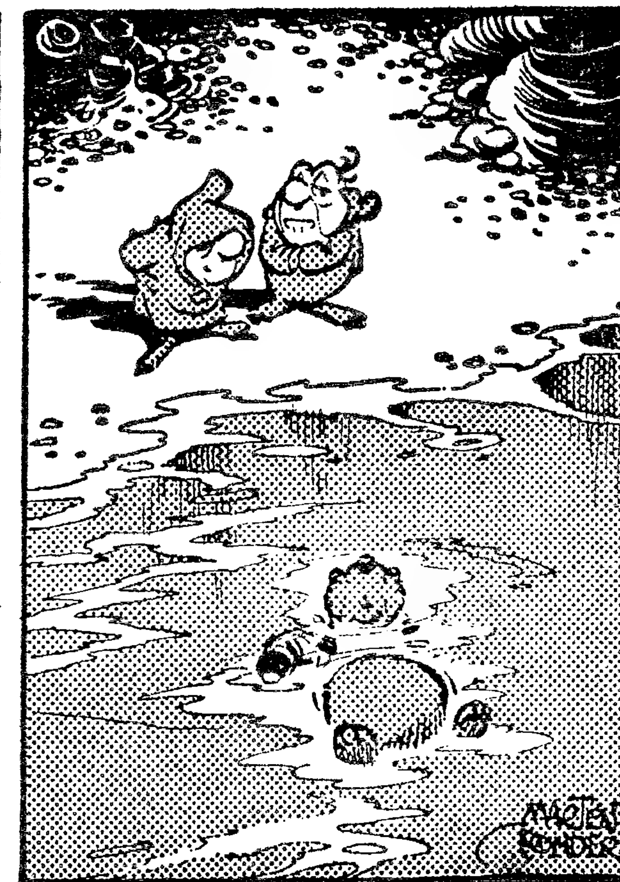
De Heer Stabiel, die zwaar op de achterbank zat, wierp een uitdrukkingloze blik op zijn medepassagier en verroerde zich niet.

”Wil je een ogenblikje gaan zitten?”, vroeg hij met trage stem. ”Je weet niet hoe vermoeiend al deze beweging om mij heen is. Woelend water en slopende deining.... Mijn arme hoofd zit vol stuwing! Dank je, dat is beter...”

Deze dank kwam echter te vroeg, want Rep sprong vol geestdrift op heer Ollie af. En deze, die net een voet op het ranke bootje had gezet, verloor daardoor het evenwicht en viel achterover in de golven....

6811. Heer Bommel plonsde in de golven en werd onmiddellijk door een sterke stroom gegrepen, zodat hij snel afdreef. Zijn klagelijk geroep vermengde zich met het gekrijs van de meeuwen en zijn op en neer dobberend gelaat verdween in een golfdal, zodat de schrik Tom Poes om het hart sloeg.

"Gauw!", riep hij, terwijl hij in de sloep sprong. "Pak de riemen! Zit daar niet te kijken!"

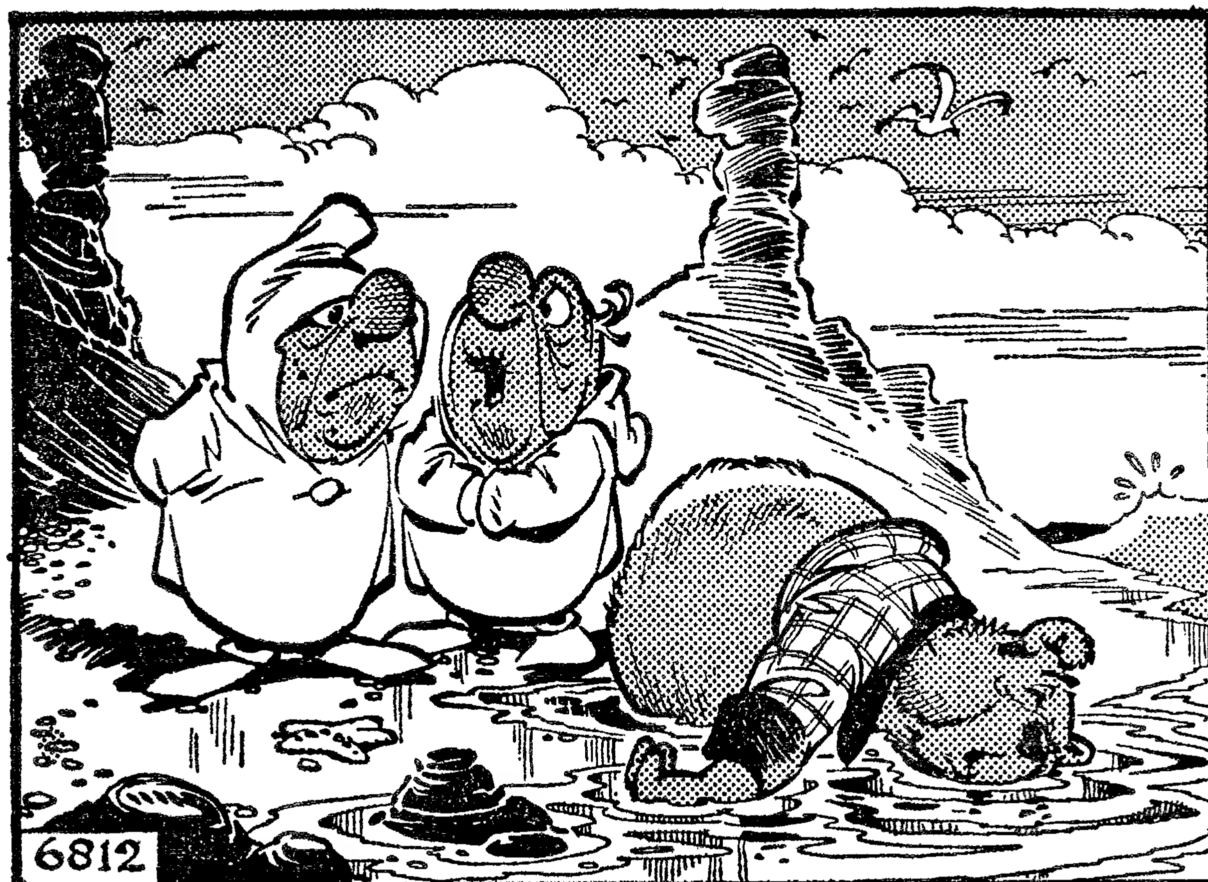
"Wilt u niet zo luid praten?", vroeg de heer Stabiel met gekwelde stem."En kunt u dit vaartuig niet in balans brengen? U weet niet hoe slopend deze onrustige deining voor mij is..."

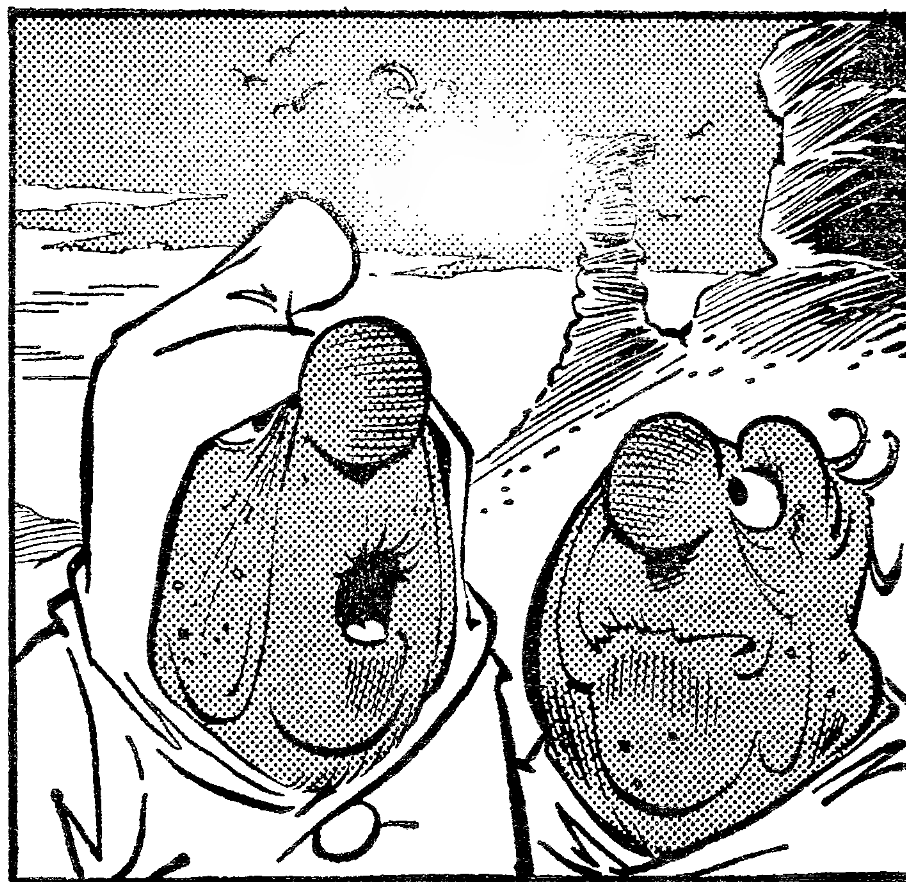
"Roeien!", riep Tom Poes, en Rep gehoorzaamde meteen. Met grote geestdrift bewoog hij een van de roeispanen als een molenwiek door het water zodat het bootje om zijn as cirkelend achter de drenkeling aankoerste. Tom Poes trachtte te vergeefs om een beetje lijn in de vaart te brengen, daarin gehinderd door het geneuzel van Oom Slof, en de spartelende ledematen van heer Ollie verdwenen verder uit het gezicht.

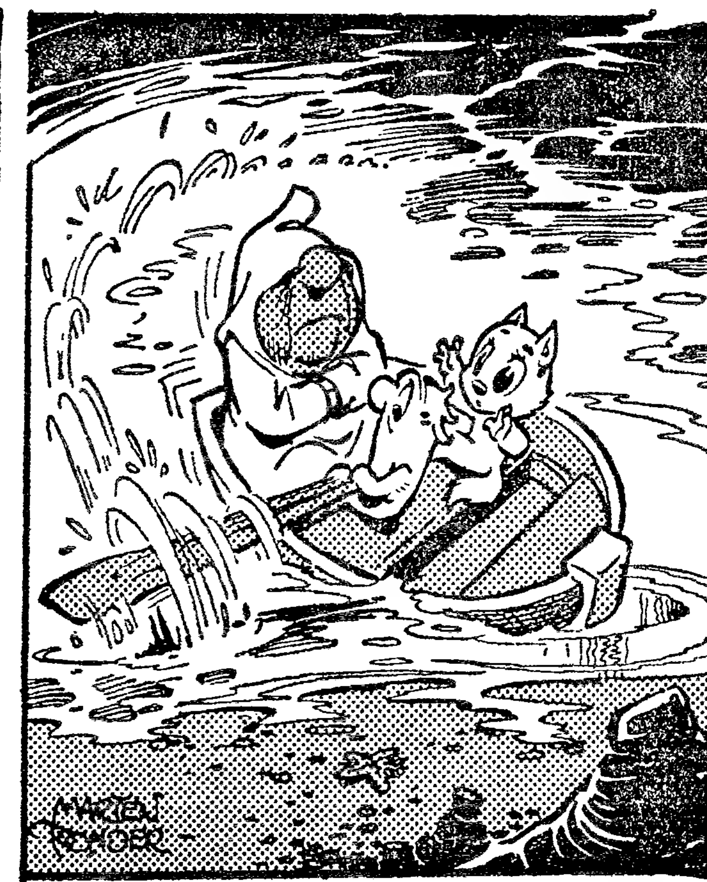
Kapitein Wal Rus sloeg het getob vanaf de brug gade, en wrevel maakte zich van hem meester.

"Overgehaalde lubbers", gromde hij. "Ze moeten niet denken, dat ik op hun apekuren kan wachten. De Albatros vaart over een uur. En schade aan de sloep zet ik op rekening van Blobbers, wanneer ik over een week terugkom!"

Heer Bommel maakte zich echter geen zorgen over het vaartuigje, want hij werd geheel in beslag genomen door zijn eigen ellende. Gevuld met zeewater en snakkend naar adem dreef hij naar een stukje afgelegen strand, waar zijn nadering door twee stabs werd opgemerkt.

6812. Heer Bommel spoelde aan op een afgelegen stukje strand waar hij geheel versuft en met gorgelende ademhaling op de vloedlijn bleef liggen. Zijn landing was echter niet geheel onopgemerkt gebleven. Twee Starringers, die juist passeerden, zagen hem naderrollen en hielden voorzichtig de pas in.

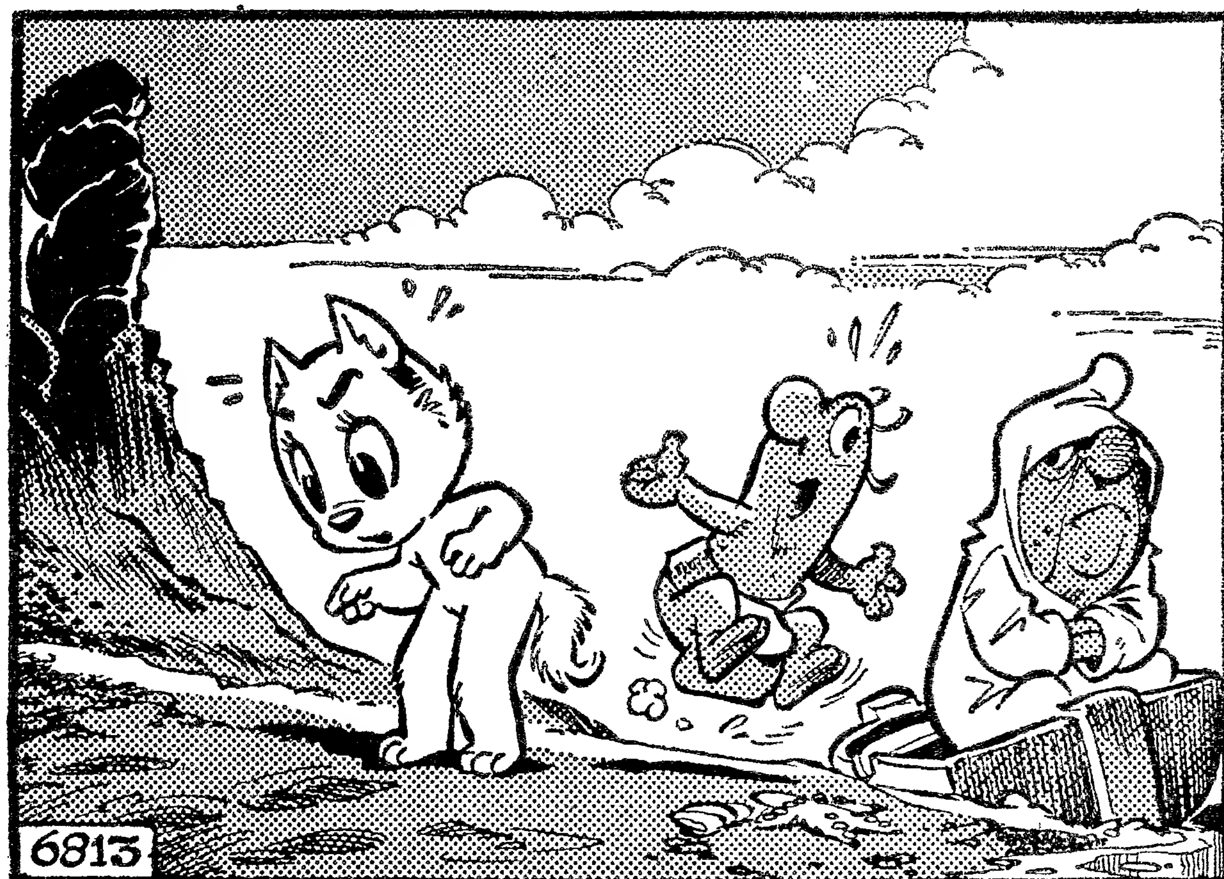
"Een vreemdeling, die stilletjes aan land probeert te komen", stelde de eerste vast. "Dat is niet netjes. Daar houden wij niet van."

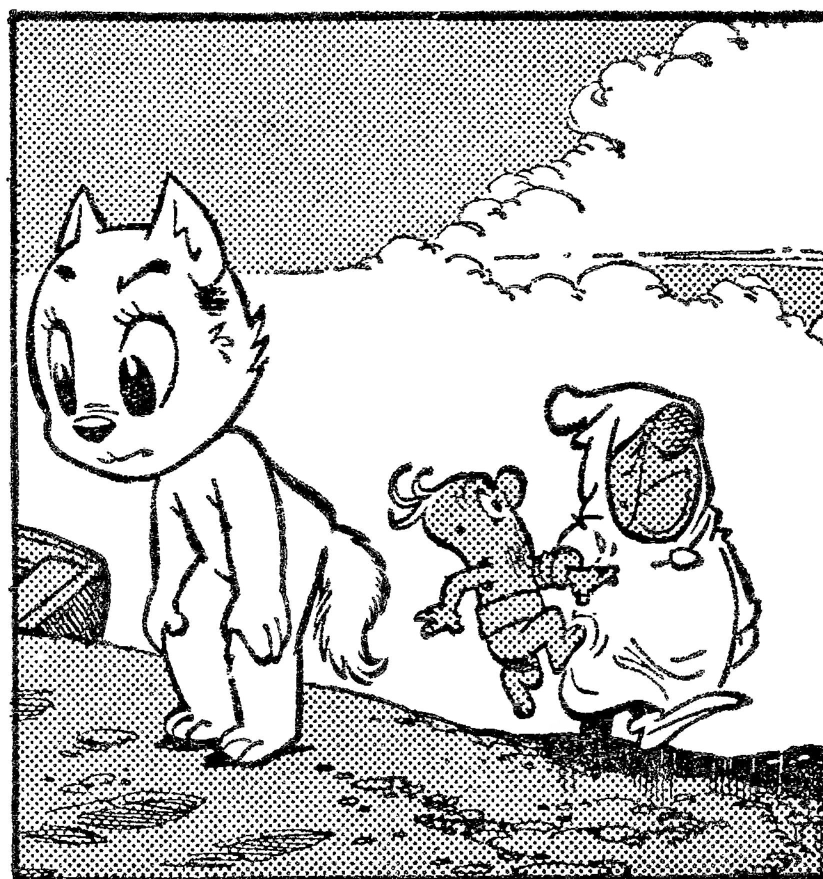
"Het is niet rustig", gaf de tweede toe. "Men kan geen orde handhaven, wanneer iedereen op zo'n slordige manier het land binnendringt."

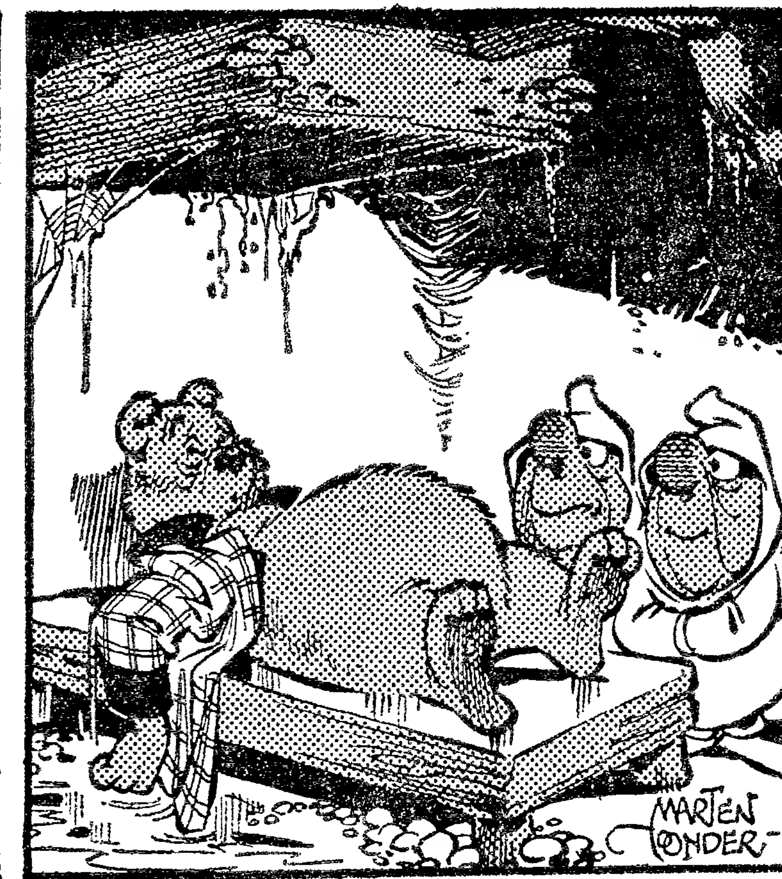
"De vraag is", hernam de eerste, "is het een mob? In dat geval kunnen we hem beter laten liggen. Maar aan de andere kant is het natuurlijk mogelijk, dat hij géén mob is – en dan zou hij misschien geholpen moeten worden.

"Een héél verstandige, genuanceerde gedachte, waarde Lam!", prees de tweede, die Pal heette. "Ik stel voor hem een kans te geven. Een nauwkeurig, rustig onderzoek is hier op zijn plaats."

"Een nauwkeurig onderzoek", beaamde Lam. "Het is zeer afmattend, maar ik zie onze plicht. Voorzichtig, waarde Pal. Vooral kalm blijven!" De beide heren gingen aan het werk, en toen niet lang daarna de sloep op hetzelfde plekje aan land gedreven werd, was de omtrek geheel verlaten.

6813. Tom Poes sprong uit de sloep en rende het strand op. ”Hier moet heer Bommel aan land zijn gespoeld”, zei hij, ”ik zag zijn arm boven water steken.”

”Hij bewoog nog!”, riep Rep, al springend. ”En waar beweging is, is leven!”

”Kunnen we niet wat rustiger spreken?” vroeg Slof Stabiel van de achterbank. ”Jullie weten niet hoe uitputtend al deze beweging voor mij is. De stuwing verschemert mijn gedachtengang...”

”Hier zijn voetsporen!”, riep Tom Poes uit. ”Hij is weggedragen!”

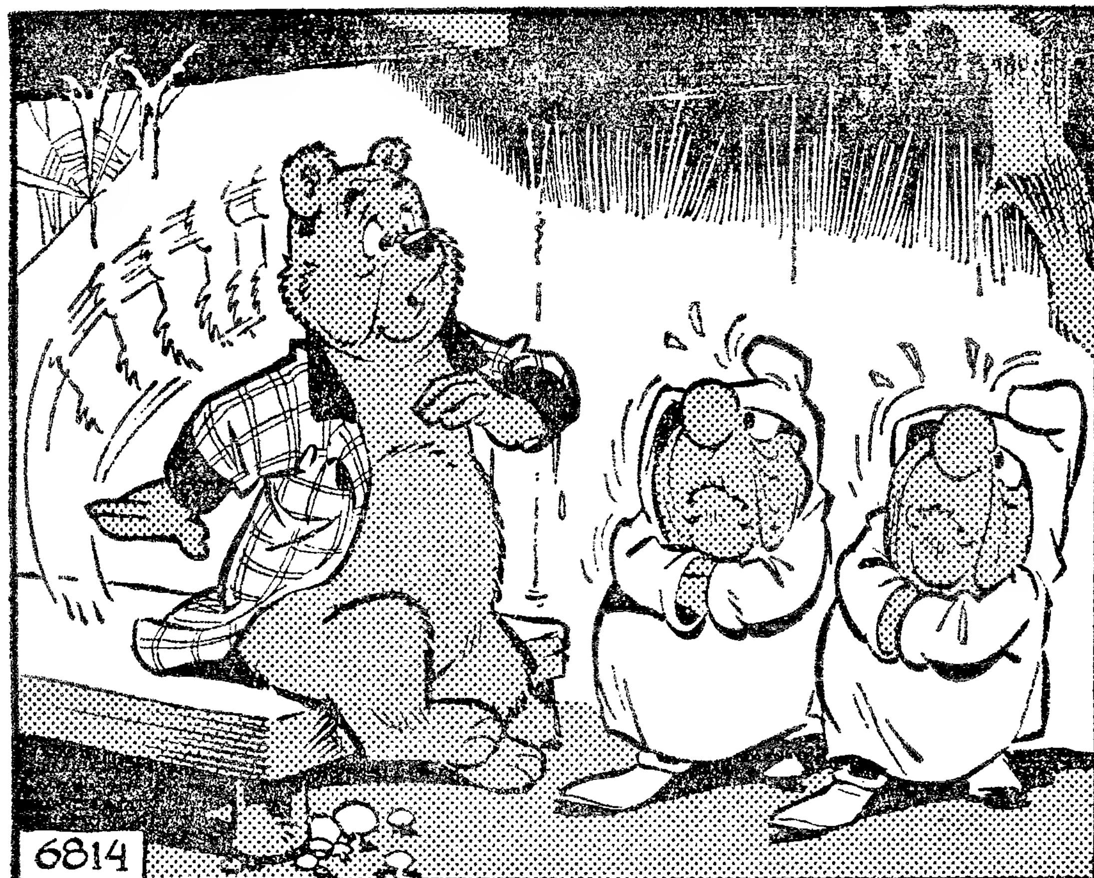
”Weggedragen!”, herhaalde Rep met schelle stem. ”Hoort u dat, oom? Wie heeft hem weggedragen?”

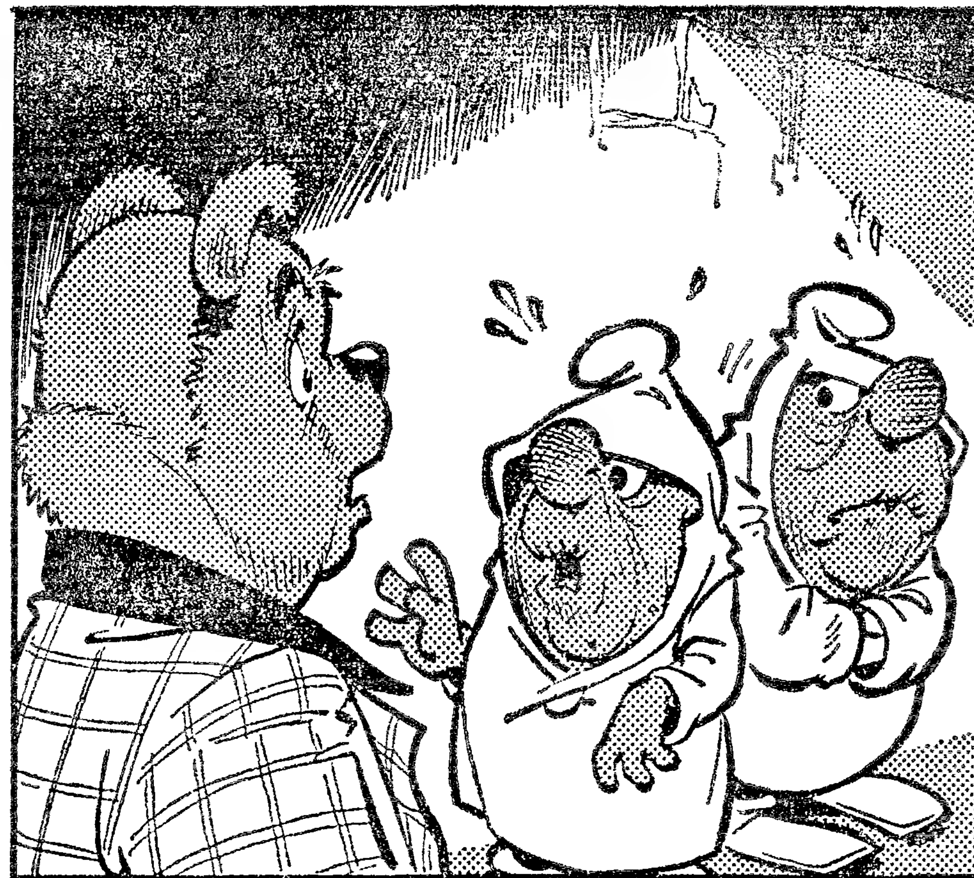
De oude heer Stabiel kwam moeizaam overeind en stapte voorzichtig op het natte strand.

”Nu is het genoeg”, sprak hij uitgeput, terwijl hij zijn neef bij een arm vatte. ”Je verstoort hier de orde, en bovendien hoor je niet in de volwassen maatschappij thuis. Ga terug naar het moeras waar je plaats is, waarde neef. Inmiddels zal ik te werk gaan om inlichtingen naar de vreemdeling in te winnen. Dat hoort zo, hoewel het uiterste van mijn krachten gevergd wordt. Loop rustig; je weet niet hoe dat gehuppel mij aangrijpt. Dank je, dat is beter.”

Zijn trage stem stierf langzaam weg in de verte en Tom Poes bleef nadenkend achter. ”Ik moet zien heer Ollie te vinden”, mompelde hij. ”Maar hoe?”

Dat was inderdaad niet zo gemakkelijk, want heer Bommel was naar een van de gebouwen gebracht die in de bergwand waren uitgehakt. Daar lag hij nu druipend op een zware houten bank en maakte een keurige, rustige indruk.

6814. Heer Bommel sloeg de ogen op en bemerkte, dat hij in een kaal vertrek op de bank lag. Hij voelde zich lang niet prettig en het zeewater krabbelde hem onrustig tegen de maagwand. Bovendien stonden er twee vreemdelingen voor hem, die hem onbewogen gadesloegen, en dat bracht hem met een schok tot zichzelf.

”W-waar b-bennik?”, vroeg hij, zich met een schok oprichtend. De toeschouwers deinsden voorzichtig achteruit. ”Rustig toch”, maande een van hen. ”Geen overhaasting, daar houden wij niet van!”

”De zaak is deze”, sprak de ander. ”Ik ben Lam Stabiel: strandvonder op dit eiland. Alle aanspoelsels vallen onder mijn verantwoordelijkheid, en dat drukt zwaar. En dit is Pal Stabiel, die de orde helpt bewaren.”

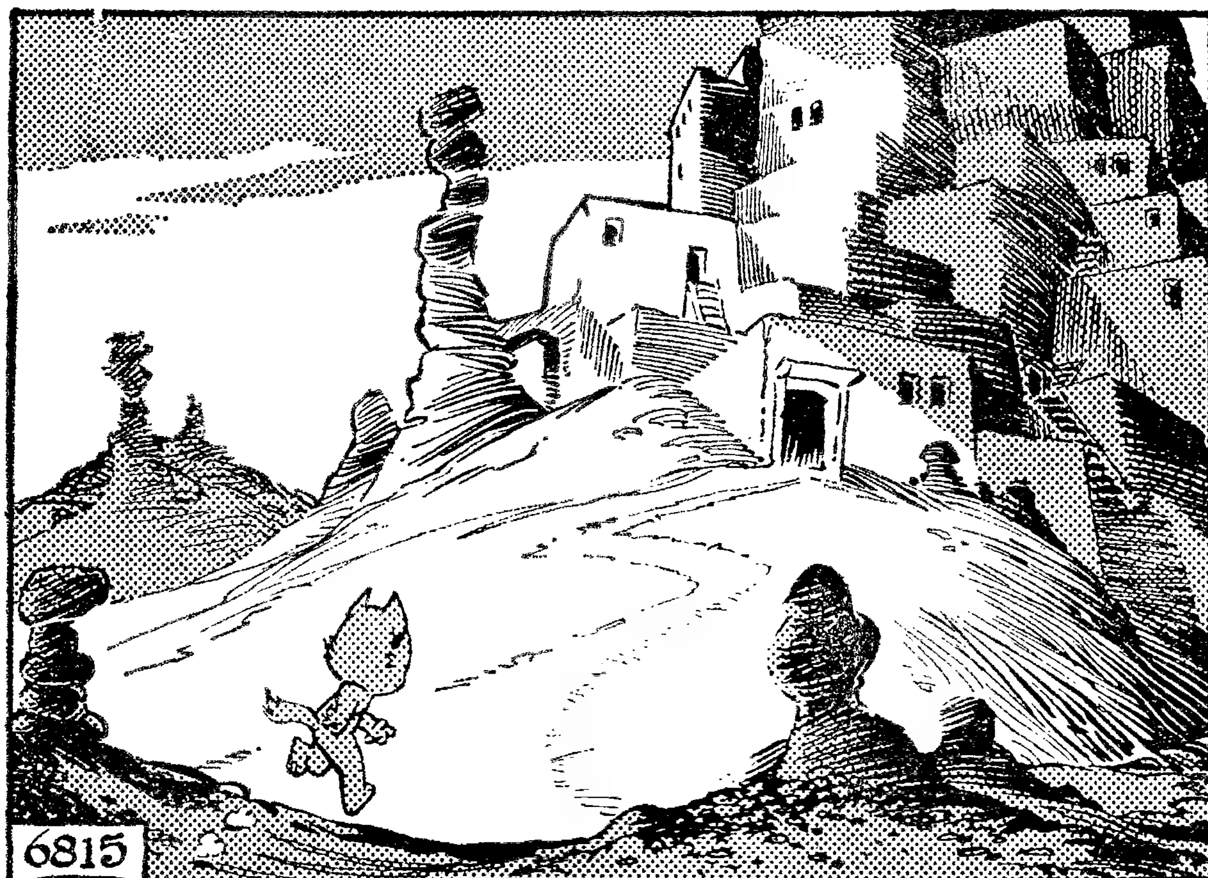
”Aangenaam”, vulde de tweede aan. ”Het is mijn plicht u enige vragen te stellen, luister dus ontspannen en aandachtig. Wanneer bent u volgroeid geraakt? Kunt u de volle maan nog noemen? En de tweede vraag die zich opdoet is de volgende: Is uw denkleven roerloos?”

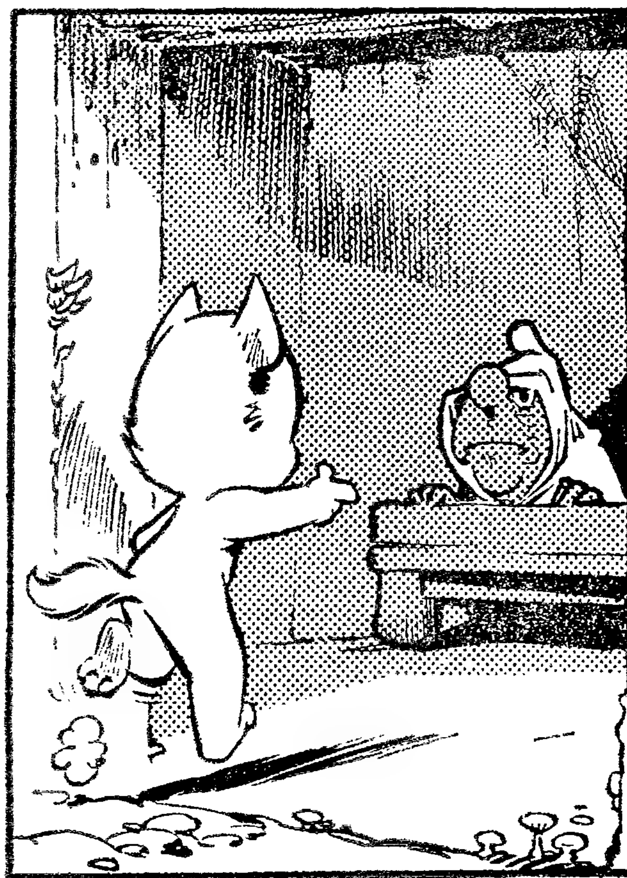
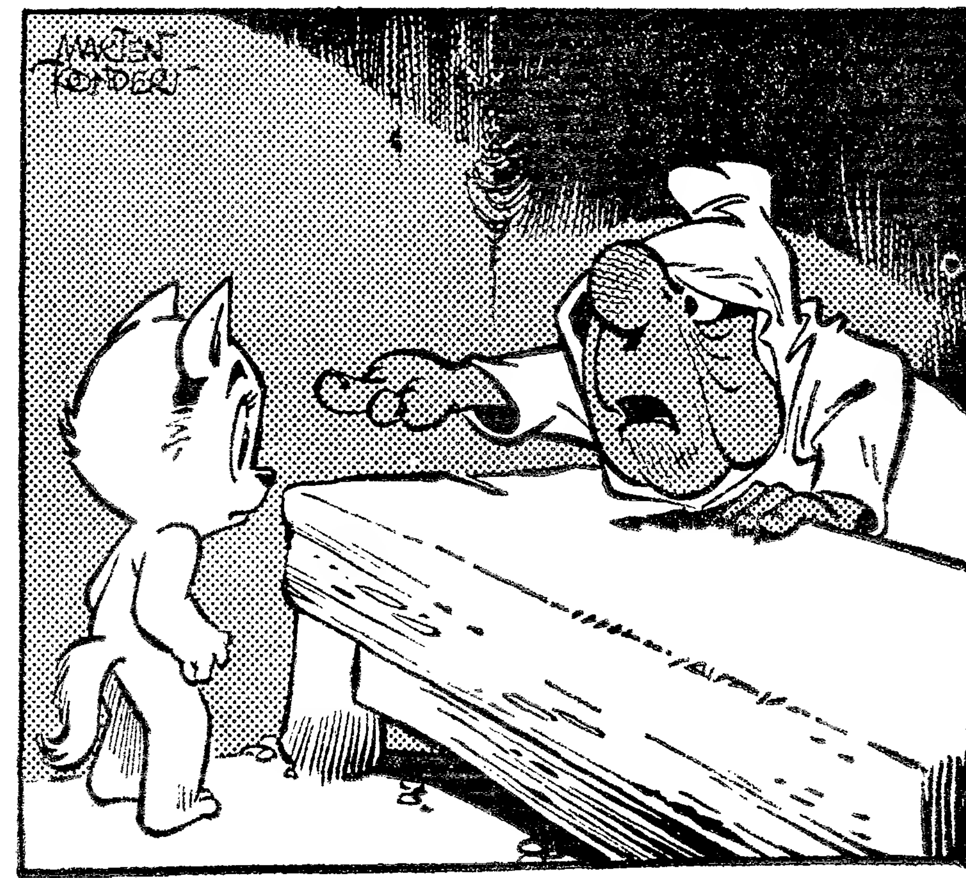
”Dit gaat te ver!”, riep heer Ollie uit, en hij sprong van de bank af. ”Heb ik nog niet genoeg geleden? Ik voel mij helemaal niet lekker, maar in plaats van met een versterkend glas port word ik met beledigende vragen lastig gevallen! Mijn denkleven is diep en vol, onthoudt dat!”

Lam en Pal Stabiel deinsden geschrokken naar de achterwand en begonnen mompelend te beraadslagen.

”Hij heeft te veel omgang met mobs gehad!”, prevelde de eerste, en de tweede vulde aan: ”Hij moet behandeld worden, vrees ik.”

”Een heel juiste uitspraak”, zei de heer Slof Stabiel, die nu binnentrad. ”Het is de invloed van mijn neef, naar ik vrees.”

6815. Tom Poes had geprobeerd om de sporen op het strand te volgen. Maar na een poosje gingen ze verloren in het mulle zand, en toen wist hij niet beter te doen dan zijn schreden naar de huizen te richten die hij verderop tegen de berg zag liggen.

"Het lijkt me een soort stad toe", dacht hij. "Misschien is daar wel iemand die mij wil vertellen waar schipbreukelingen naar toe worden gebracht."

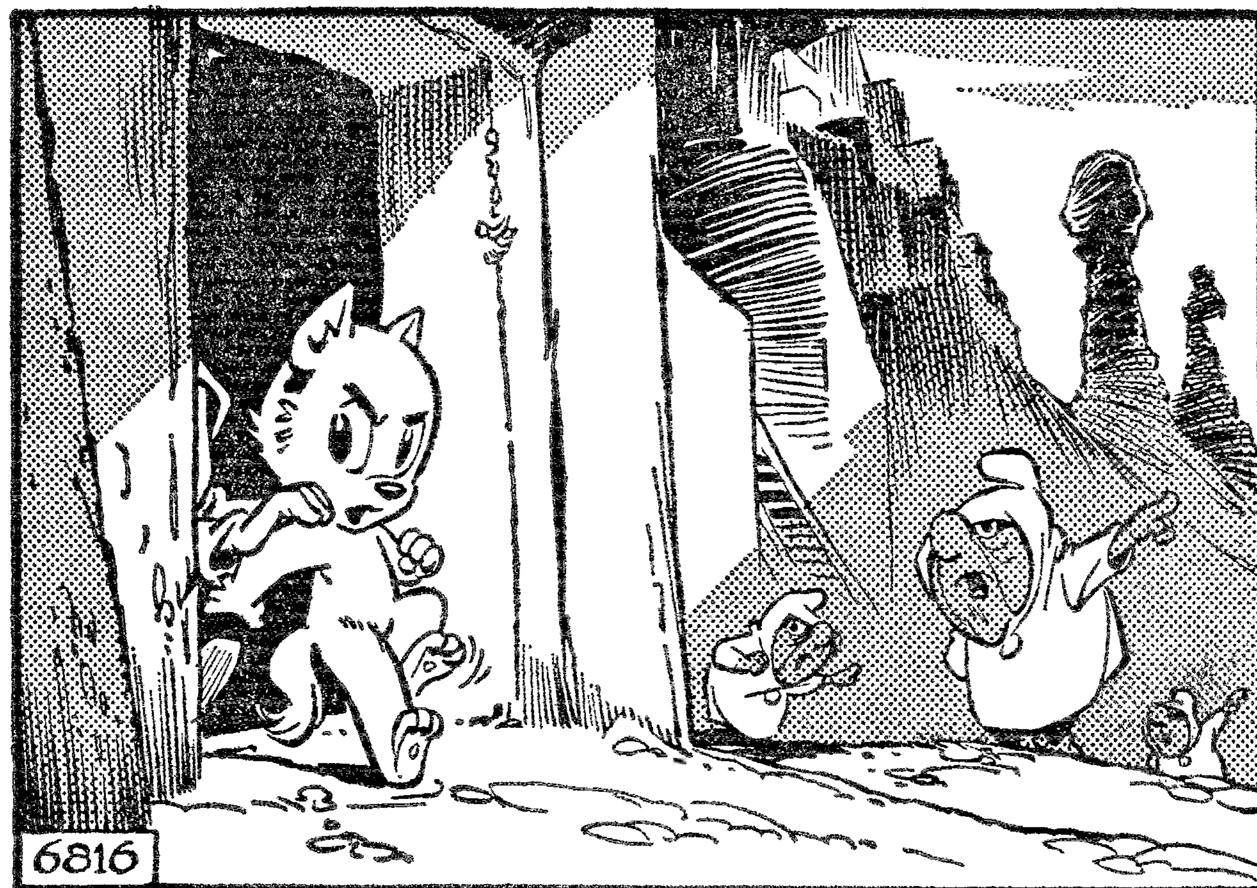
Met dat idee stapte hij een deur in het onderste gebouw binnen en keek om zich heen. Hij was in een kale ruimte terecht gekomen, die slechts door een ruwhouten toonbank gemeubeld werd. Daarachter zat een figuur, die hem onbewogen aankeek.

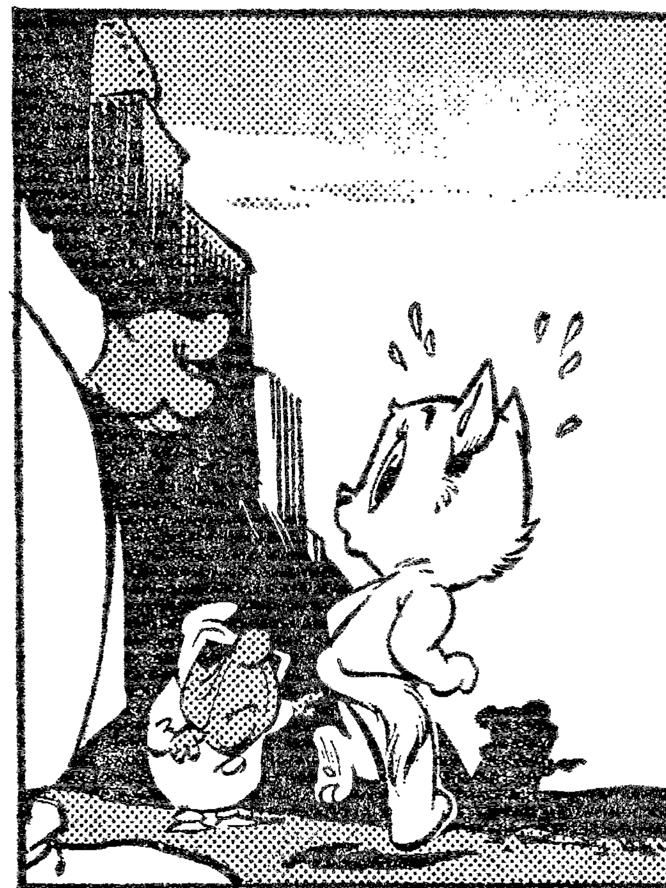
"Ik zoek een vreemdeling, die hier nog niet lang geleden is aangespoeld", legde Tom Poes uit. "Kunt u mij ook zeggen waar die is? Hij heet heer Bommel en hij draagt een ruitjesjas...."

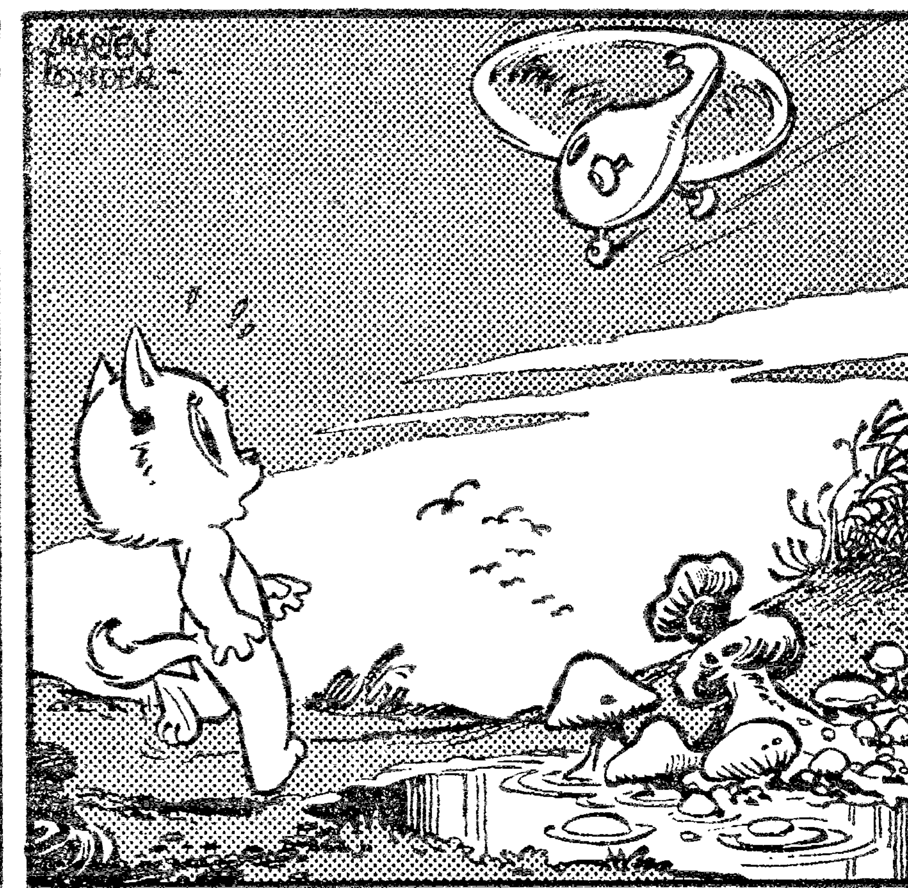
De ander stond langzaam op en stak een bevende wijsvinger uit. "Eruit", sprak hij met slepende stem. "Die drukte, daar houden we hier niet van. Orde moet er zijn. Ik heb dat al vaak gezegd en ik zal het blijven zeggen, ook al mat het mij vreselijk af. Tucht en regelmaat, dat is netjes. Ga naar het moeras, waar je hoort, en wacht tot het je tijd is en je met volle maan volgroeid raakt. Dat hoort zo."

"Maar het gaat om een drenkeling!", riep Tom Poes. "Hij is hier met een schip aangekomen, en...."

"Heel onrustig!", zei de portier klagend. "Zoiets geeft ons handen vol werk. Maar het geval zal ordelijk worden afgewerkt, ook al wordt het uiterste van de overheid gevergd. En nu, eruit."

6816 Tom Poes wilde tegenstribbelen, maar de portier was achter zijn toonbank vandaan gekomen en duwde hem langzaam, maar met grote kracht naar de uitgang.

"De toegang is hier voor mobs verboden", zei hij vermoeid. „Ze verstoren het rustig besturen van de stad Starring, en daar houden we niet van. Ik verzoek je naar het moeras te gaan waar je thuis hoort. Dank je."

"Ik ben geen mob!", riep Tom Poes. "Ik zoek heer Ollie!" Maar het baatte hem niet. Toen hij buiten kwam zag hij daar enkele inboorlingen staan die door zijn geroep waren aangetrokken. Maar hij zag niets dan kille afkeuring op hun gezichten en boven het suizen van de wind uit hoorde hij hun dorre stemmen ritselen: "Daar houden wij niet van."

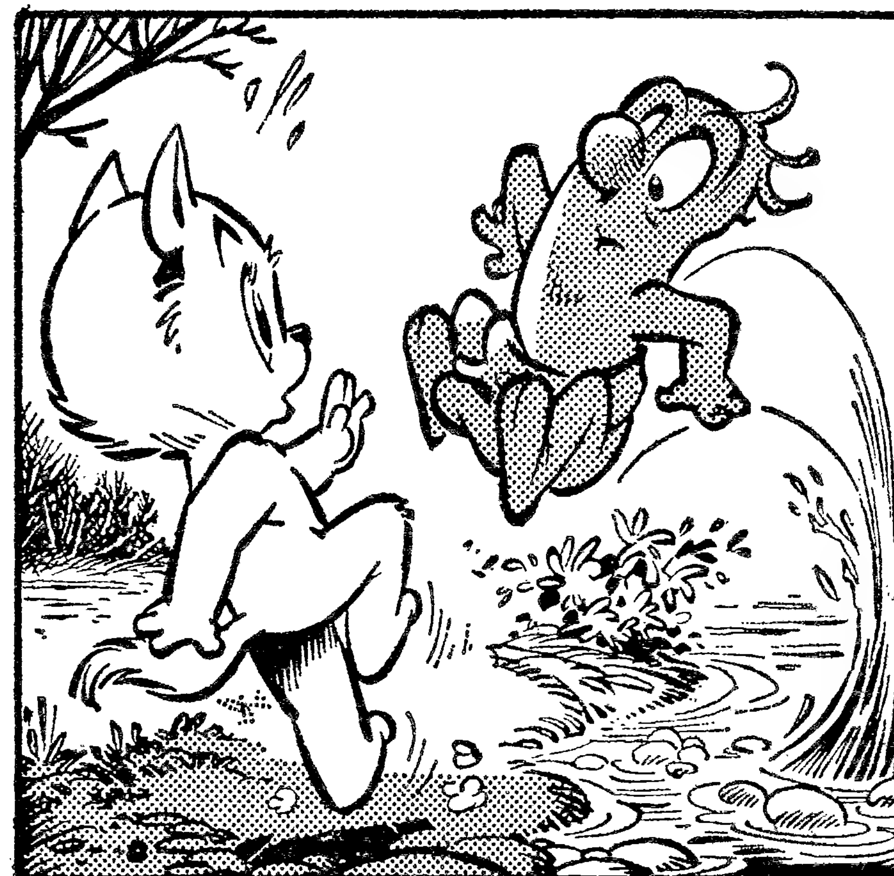
Hij gaf dan ook de moed op en begon in de richting te lopen, die hem gewezen werd.

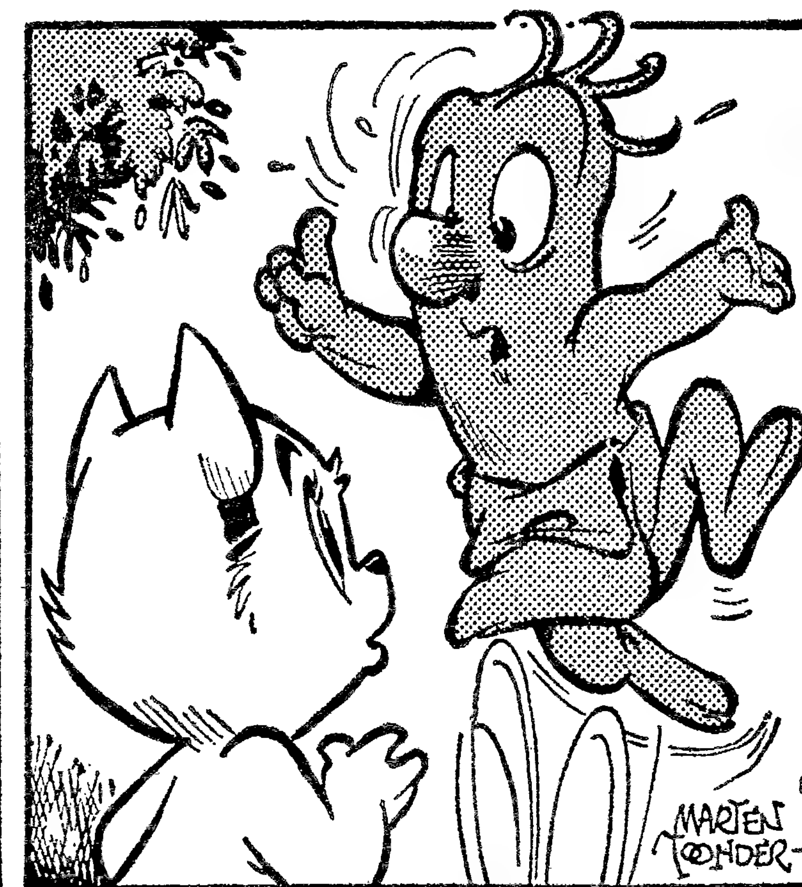
"Goed", dacht hij. "Dan ga ik maar naar dat moeras. Dat is de plek waar Rep woont, en misschien kom ik daar meer te weten dan hier."

Al spoedig had hij de stad achter zich gelaten en nu geraakte hij in een kale streek, waar een diepe stilte hing. Die werd echter plotseling verbroken door een naderend motorgebrom, en toen hij verrast opkeek, zag hij dat er een kleine helikopter boven hem vloog.

"Dat is raar!", zei Tom Poes tot zichzelf. "Die hoort hier niet." Nu, daar had hij gelijk aan. Het was de hefschroever van professor Prlwytzkofski die zich had ingescheept om wetenschappelijk de eigenaardige ontwikkeling in dit gebied te bestuderen.

6817. Tom Poes liep peinzend over het smalle pad, dat naar de moerassen leidde. Kromme bomen hingen vreigdeloos naast de weg, en uit de poelen stegen luchtbellen op, die op een verborgen leven duidden.

”In deze buurt wonen dus de mobs”, dacht hij. ”Geen leuke omgeving, hoor. Maar misschien beter dan in die stad, waar de stabs leven. Wat een saaie figuren waren dat! Nog te beroerd om te zeggen waar heer Ollie gebleven is. Ik hoop nu maar, dat ik hier hulp kan krijgen...”

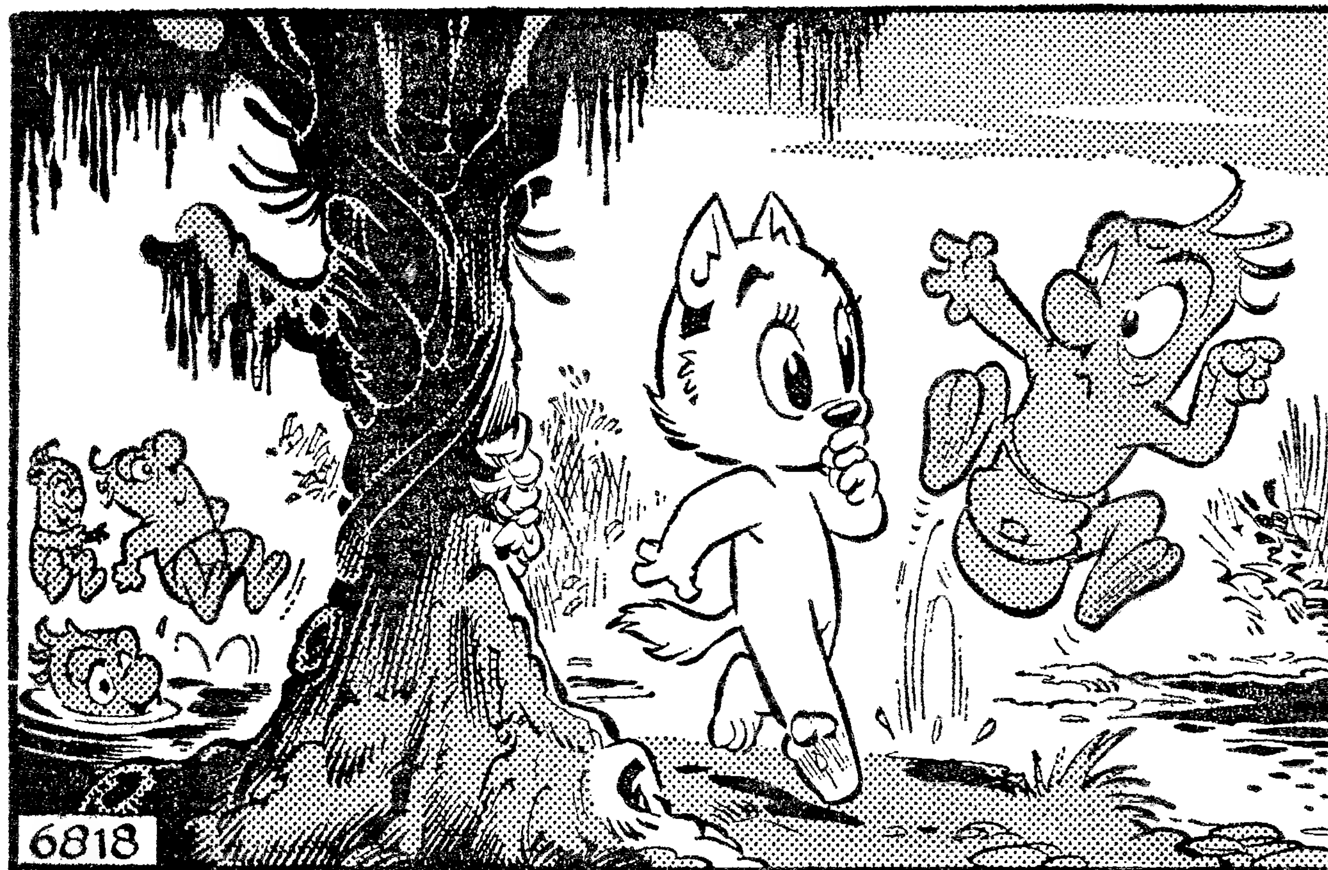
Op dat moment sprong er iemand uit het dras op het weggetje, vlak voor zijn voeten – en na de eerste schrik herkende hij het ventje.

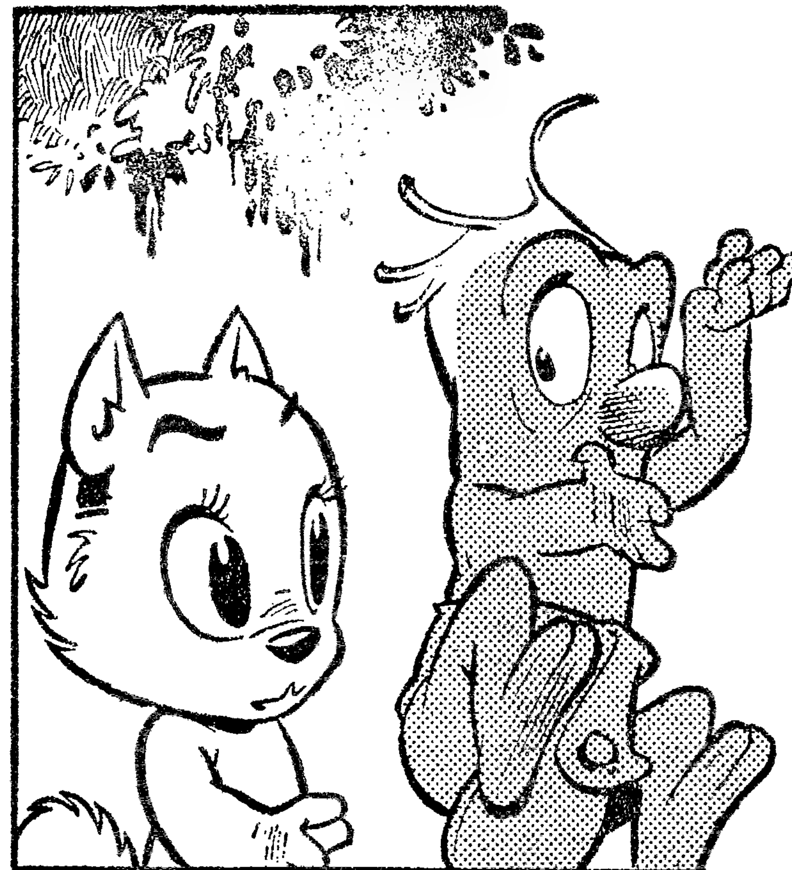
”Jij bent Rep!”, riep hij uit. ”Rep van de vuurpijl. Kan jij me vertellen wat er met heer Bommel gebeurd is?”

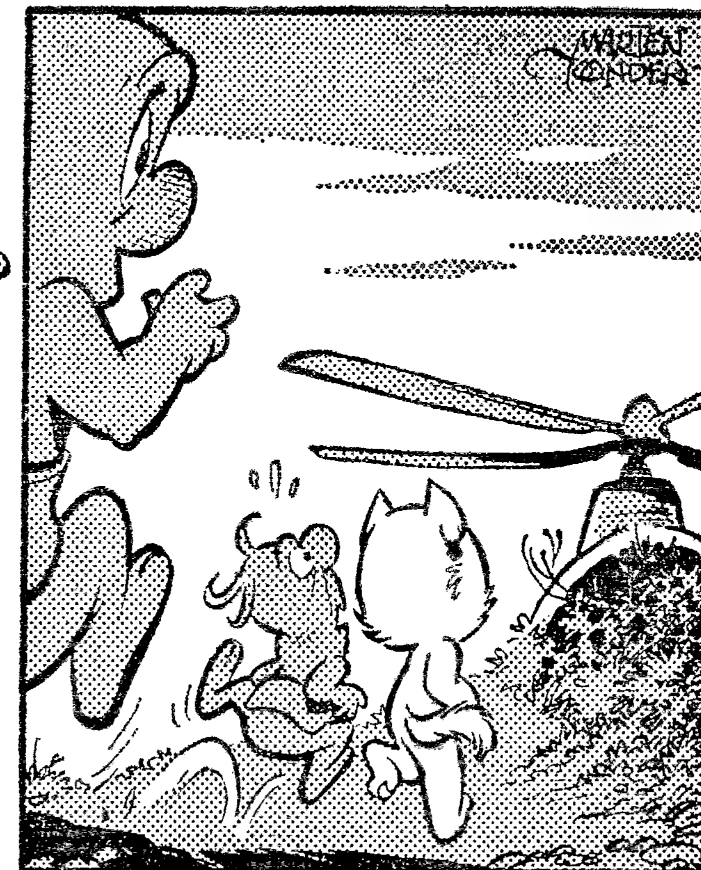
”In de stad, denk ik”, zei Rep, al springende. ”Hij is veel te onrustig voor een oudere. Ze zullen wel een stab van hem maken bij de volgende volle maan: daar is niets aan te doen.”

”Niets aan te doen?”, herhaalde Tom Poes. ”Nou, dat ga ik toch proberen! Heer Ollie is zo nu en dan wel moeilijk maar als hij een stab wordt is de aardigheid er af. Voor hemzelf ook, trouwens. Nee, daar moet ik hem van redden.”

”Als dat je lukt ben je knapper dan wij,” zei Rep een beetje treurig. ”Alle mobs worden stabs. Als de maan bol is moeten we allemaal het aftreksel van de starwortel drinken – en dan worden alle mobs volwassen. Dom en saai, je weet wel. Zo is het leven nu eenmaal. Het enige wat we er tegen kunnen doen is springen, want dat houdt de verstarring tegen.”

6818. "Zolang je springt blijf je in beweging," zei Rep terwijl hij naast Tom Poes voorthuppelde. "En zolang je in beweging blijft kan je niet verstarren; vandaar!"

"Hm", zei Tom Poes. "Het is een vermoeiende manier. Er moet toch iets anders op te vinden zijn."

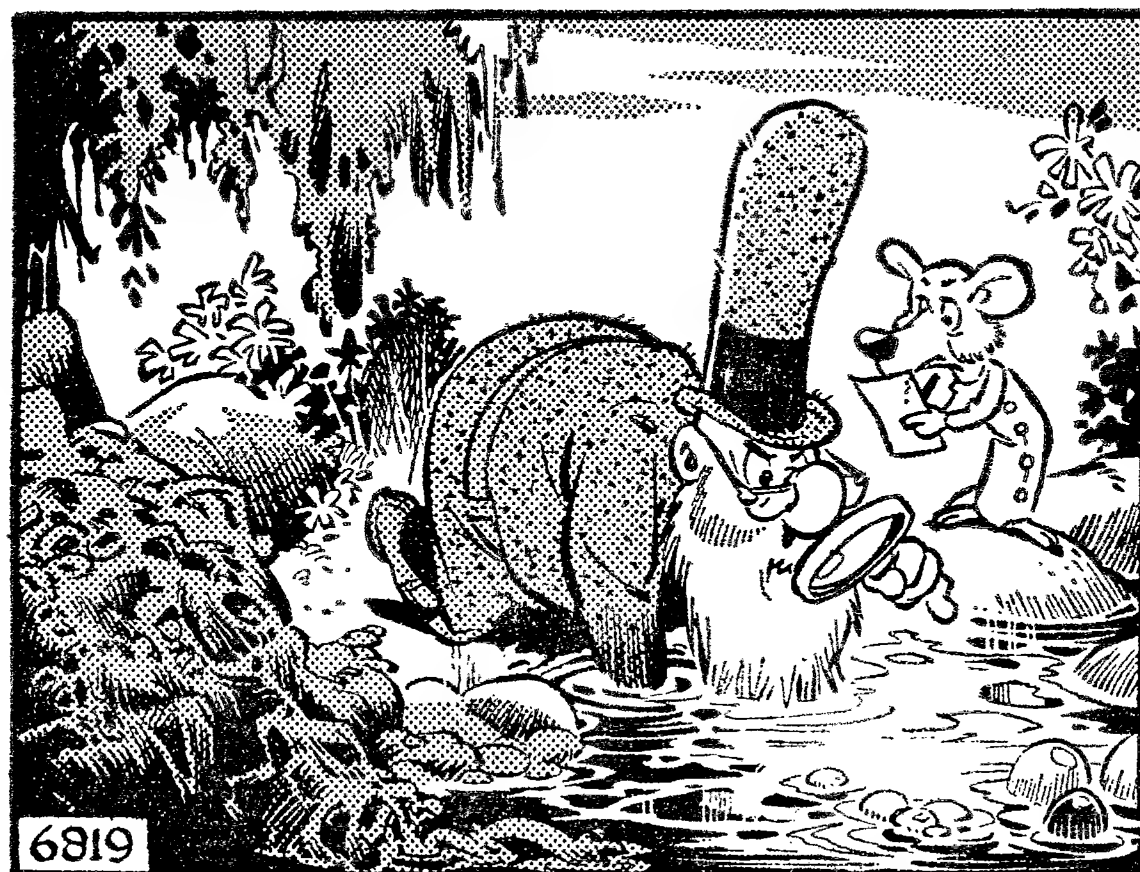
"Ik weet het niet", hernam het ventje moedeloos. Hij wees achter zich, waar nu enkele andere mobs uit de poelen te voorschijn waren gesprongen, en vervolgde: "Wij weten het allemaal niet. Het enige wat we konden verzinnen was die vuurpijl. Maar die is mislukt en nu bewegen we maar zoveel we kunnen: zolang het nog kan."

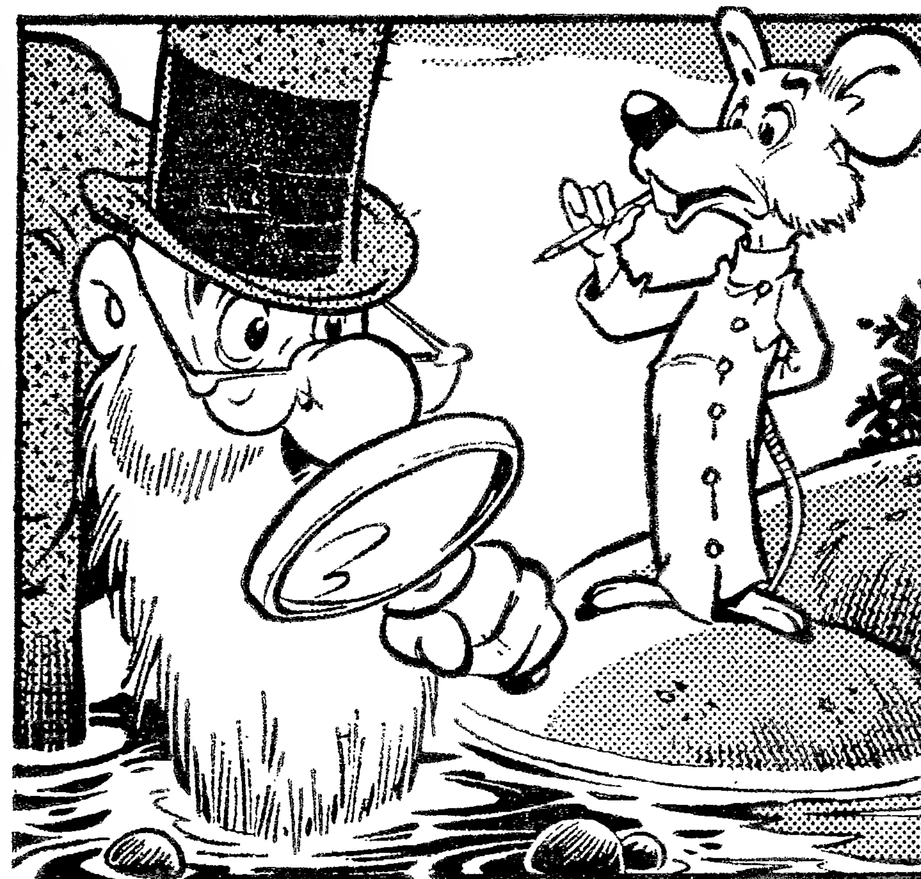
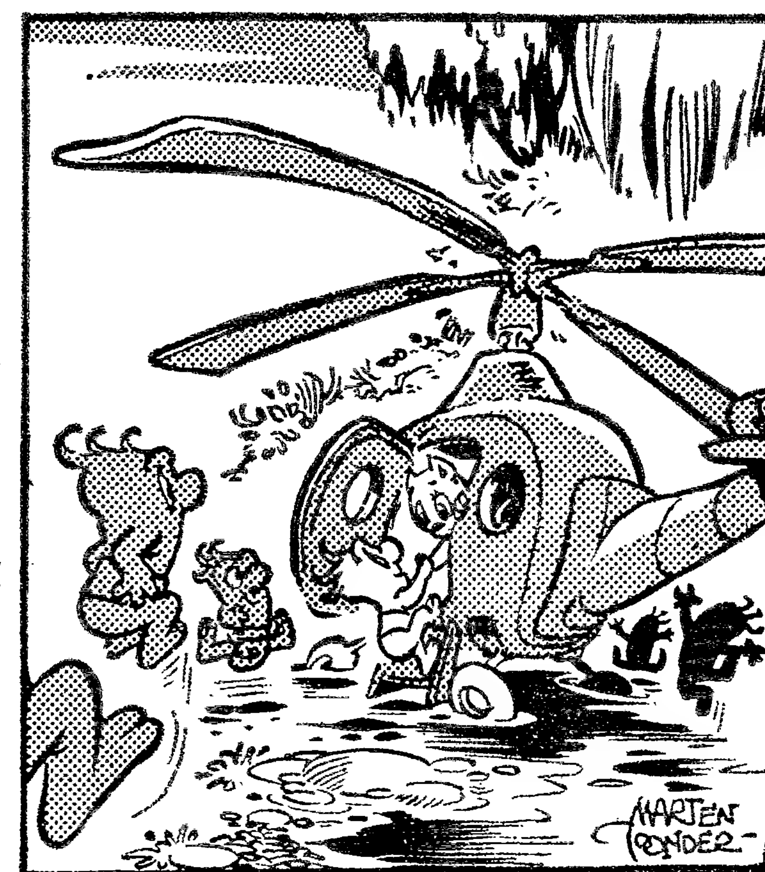
"Hoe kunnen jullie gedwongen worden om het aftreksel van de starwortel te drinken?" vroeg Tom Poes.

"Dat gaat vanzelf", legde Rep uit. "Met volle maan trekt het starwortelvocht hier in het moeras. En omdat wij erin wonen krijgen we dat spul vanzelf wonen krijgen we dat spul vanzelf naar binnen. Springen is het enige wat je redden kan. Springen of de lucht in gaan."

Tom Poes luisterde niet meer. Hij begon te begrijpen, dat er hier een vreemd gevaar dreigde, en dat hij een goede list zou moeten verzinnen om heer Bommel en de mobs te redden. Maar voordat hij verdere navraag had kunnen doen, zag hij boven een paar struiken uit een metalen gevaarte, dat hem bekend voorkwam.

"Dat moet die helikopter zijn, die ik een poosje geleden over zag vliegen!" riep hij uit.

6819. Zoals oplettende lezertjes weten was de helikopter, die Tom Poes zag, het eigendom van professor Prlwytzkofski. De geleerde had zich voorgenomen om de levensvormen op het eiland Starring te bestuderen en zo zien we hem hier nu met een scherp vergrootglas doende.

”Der leven ontspringt aan der water”, verklaarde hij, terwijl hij zich over enige opstijgende luchtbellen boog. ”In dezer dras vangt der eerste fase aan. Noteert u dat mijnheer Pieps.”

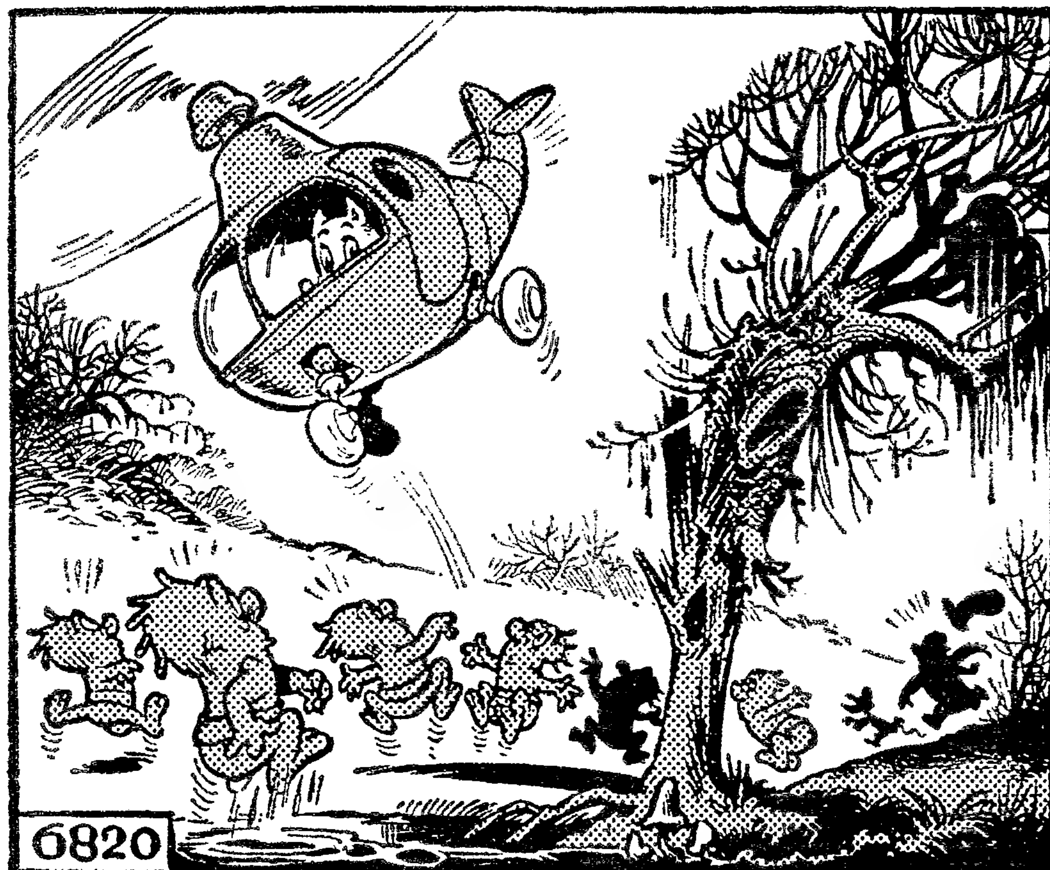
”Der eerste fase”, herhaalde de assistent, ”Wat voor fase?”

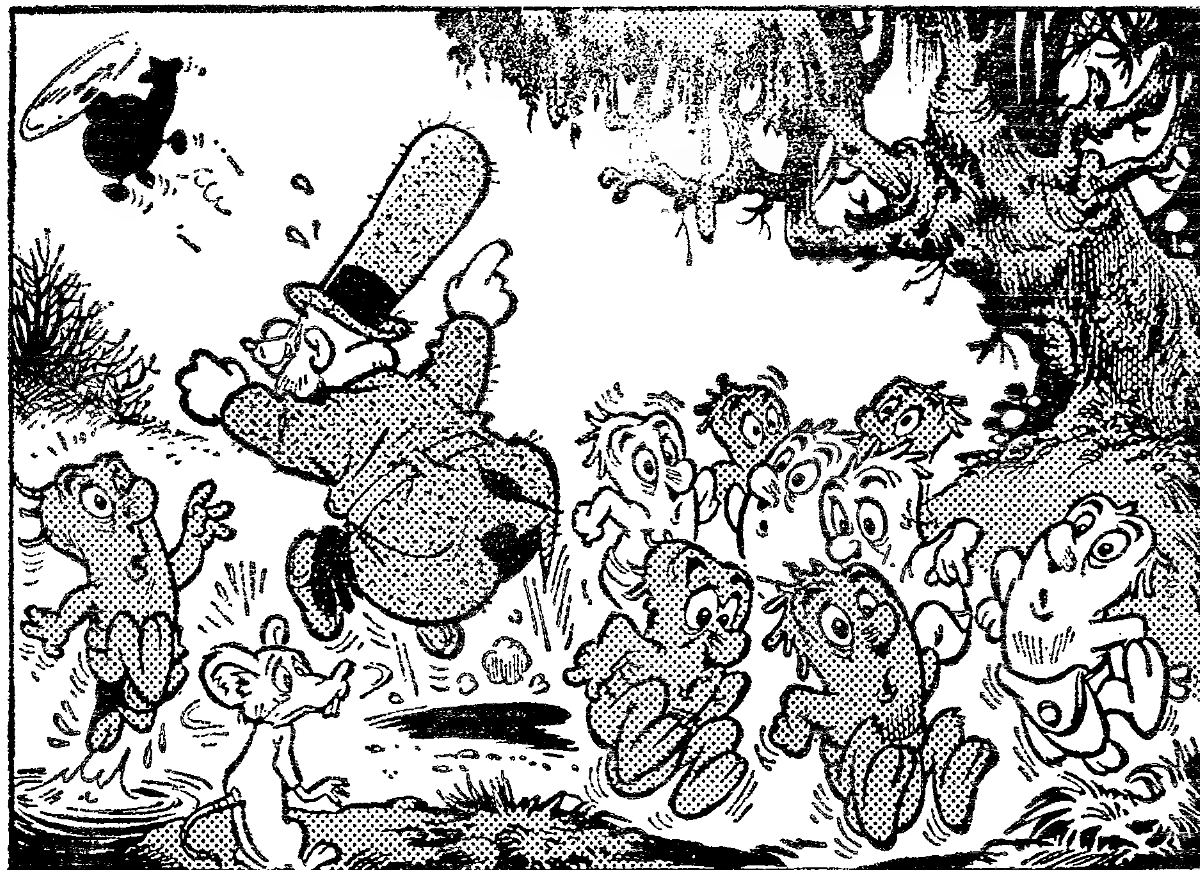
De hoogleraar keek gehinderd op. ”Der wasdom der Starringers verloopt in drie tijdruimen”, sprak hij ongeduldig. ”U had dat weten kunnen, wanneer u de geschriften van der geleerder Noeskracker beter gestudeerd had. Alzo: in der eerste tijdsruim zijn zij ene aard van puikoppen, die mobs genoemd worden. Ik betreur het echter vaststellen te moeten dat het hier gans geen leven geeft. Het is hier vreemd stille.”

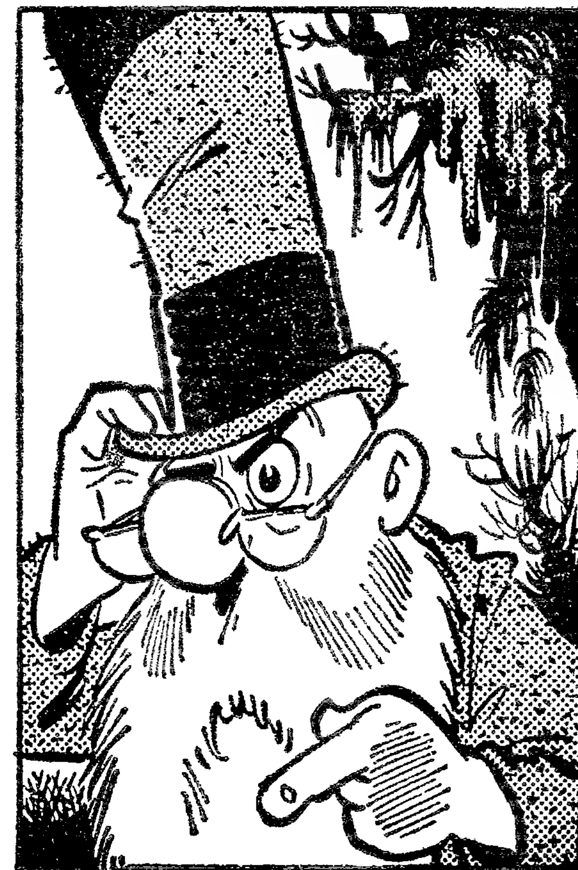
”Misschien zitten die puikoppen ergens anders”, zei Alexander Pieps behulpzaam. ”Me dunkt, dat ik achter die struiken daar iets hoor!” Daar had hij gelijk aan. Op de plek, waar de beide geleerden het hefschroefvliegtuig hadden achtergelaten heerste grote bedrijvigheid. Tom Poes was haastig in het toestel geklommen en hielp nu Rep naar binnen, terwijl de andere mobs opgewonden om hen heen sprongen.

”Het is niet netjes wat we doen”, zei Tom Poes. ”Maar nood breekt wet; en heer Ollie moet gered worden!”

”En ik wil de lucht in!” riep Rep.

6820. Tom Poes aarzelde niet. Zodra hij in de helikopter geklommen was en de deur achter Rep had dichtgetrokken startte hij de motor. Tot grote opwinding van de achtergebleven mobs rees het toestelletje de lucht in en zwenkte met een wijde boog naar de stad.

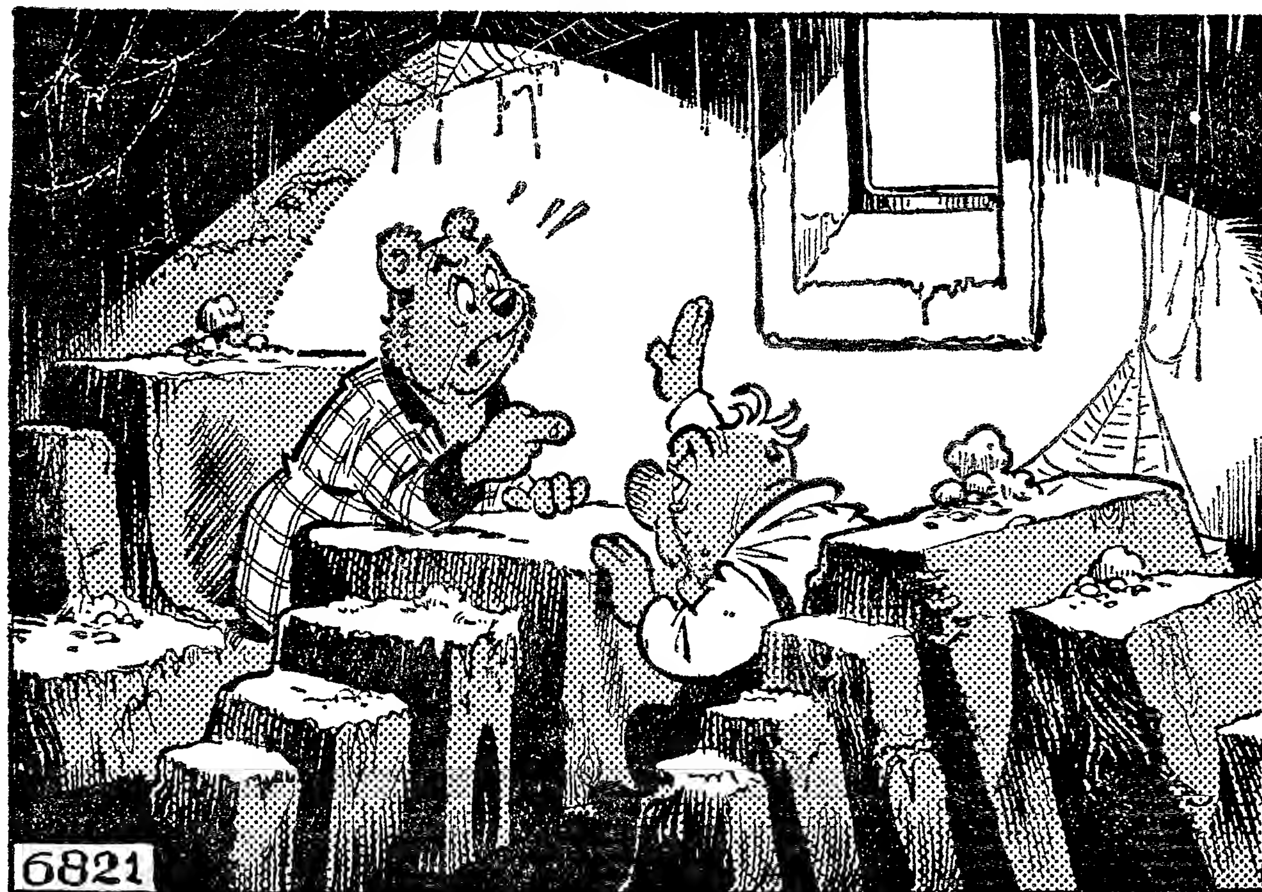
"Wij ook!", riepen de toeschouwers al springende. "Wij willen ook de lucht in!" Zij werden echter overstemd door een snel naderkomend getier, en nu kon men de gestalte van professor Prlwytzkofski waarnemen, die, gevolgd door de assistent Pieps, door de struiken brak.

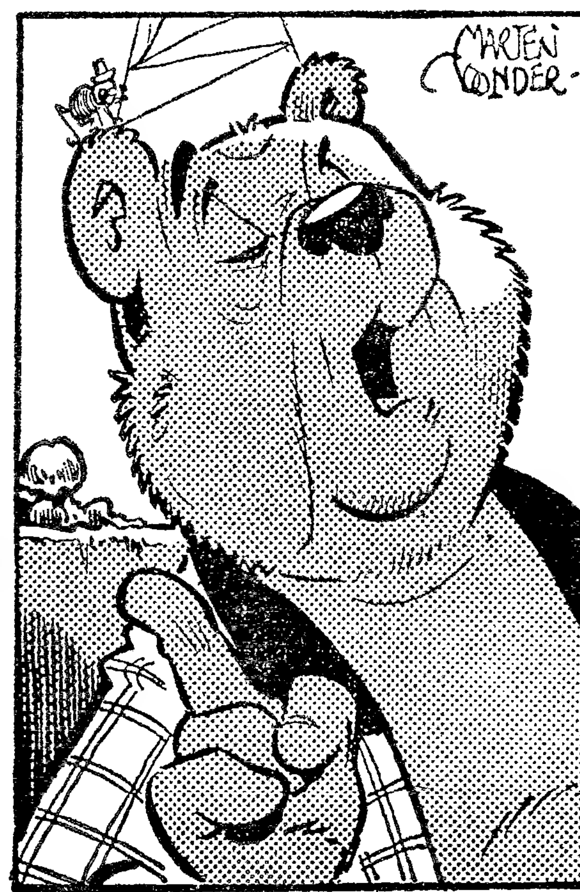
"Mijner hefschroever!", riep de geleerde met overslaande stem. "Houd hem op, bid ik u! Ach, hemeldonderweder, daar gaat mijn kostelijker hefschroever! Men heeft mijn tuig gestolen!!"

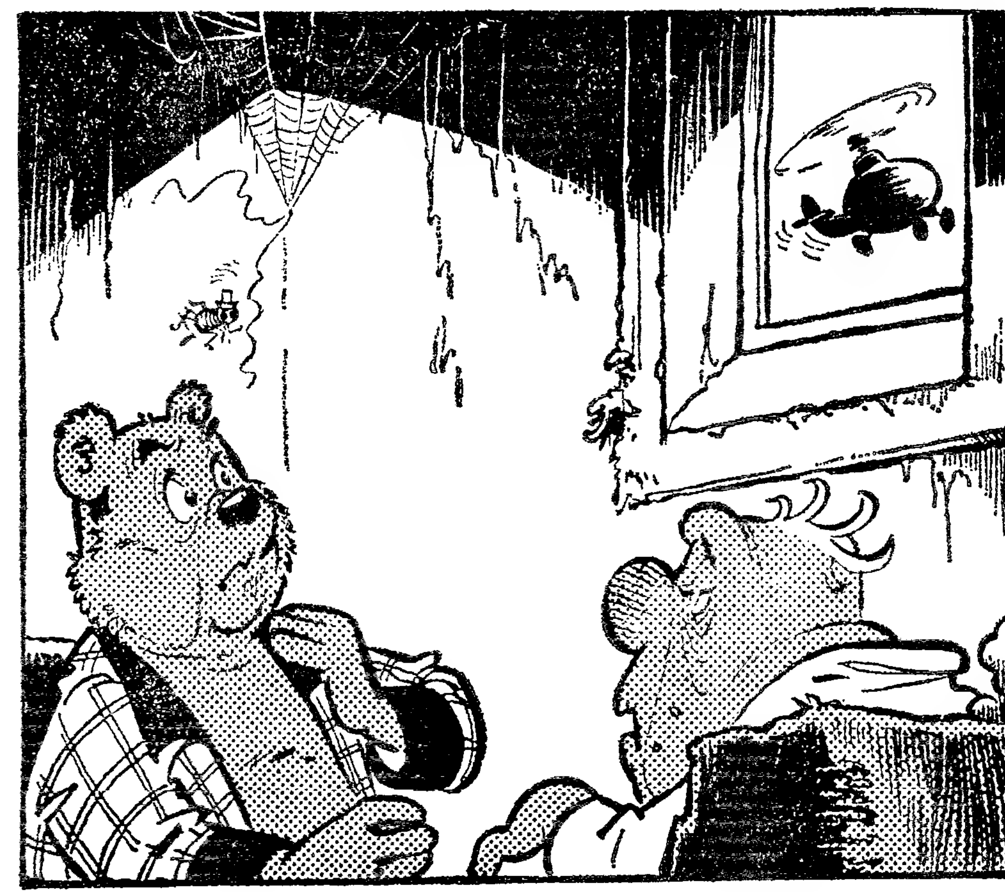
Een grote verbittering maakte zich van de beroofde hoogleraar meester en gedurende enige tijd kon men hem radeloos op en neer zien dansen tussen de springende mobs, die "Wij ook, wij ook!" riepen.

Doch toen kreeg zijn wetenschappelijk geschoold brein de overhand. Hijgend kwam hij tot stilstand en terwijl hij zich de hoed op de schedel drukte monsterde hij het bewogen toneeltje.

"Praw", sprak hij. "Dit is ener katastrofe. Maar hier heb ik ja der puikoplevensvorm gevonden – en alvorens uitzinnig te geraken kan men wetenschappelijke waarnemingen maken. Aan der arbeid, mijnheer Pieps!"

6821: Heer Bommel was naar een zaal gebracht, waar een hooggeplaatste stab achter een tafel zat.

"Ik wens te weten wat dit allemaal betekent!" riep heer Ollie uit. "Men kan een heer niet tegen zijn zin gevangen houden. Waar is Tom Poes, bedoel ik?"

"Niet zo luid, niet zo luid!" maande zijn gastheer met slepende stem.

"U weet niet hoe uw geroep door mijn zenuwtoppen snijdt. Gaat u toch zitten en beheerst u zich toch. Zo, dat is beter, dank u. U bent toch volwassen, nietwaar? U bent de tweede groeistoot ingegaan, en u kunt zich toch rustig en prettig gedragen?"

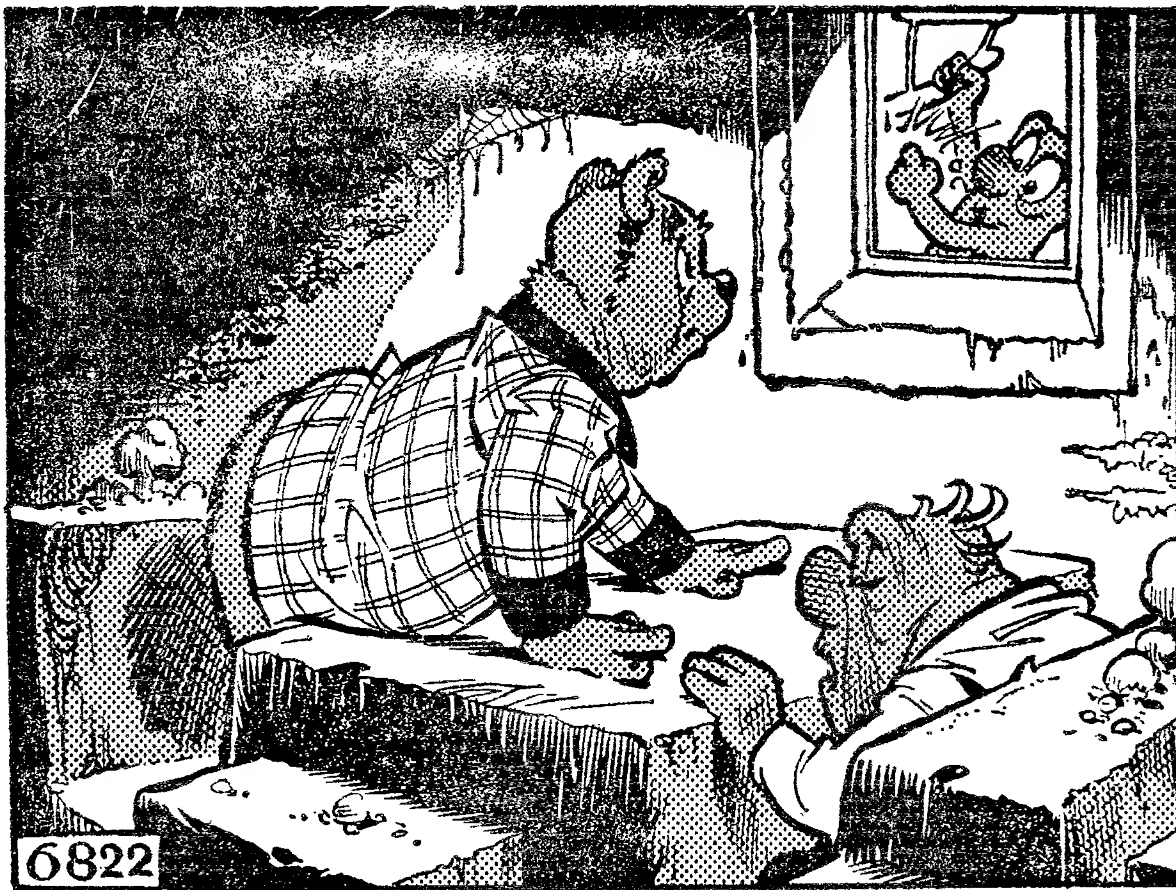
"Ik ben Olivier B. Bommel", zei heer Ollie uit de hoogte. "En ik ben een heer, die zijn manieren kent. Daarom....."

"Kalm toch", suste de ander. "Mijn naam is Sloom Stabiel en ik ben blij, dat u uw manieren kent. Héél blij! Gespring en opstandig geroep kunnen wij niet verdragen. Daar houden wij niet van.. Alles is immers goed geregeld zoals het is? Onze vaders voor ons hebben daarvoor gezorgd. En daarvoor onze grootvaders. Wij staan pal voor onze mooie oude gebruiken en wij zorgen, dat daar geen verandering in kan komen". Het zachte gepraat kalmeerde heer Bommel, en hij meende dat het gesprokene toch wel een diepere zin had.

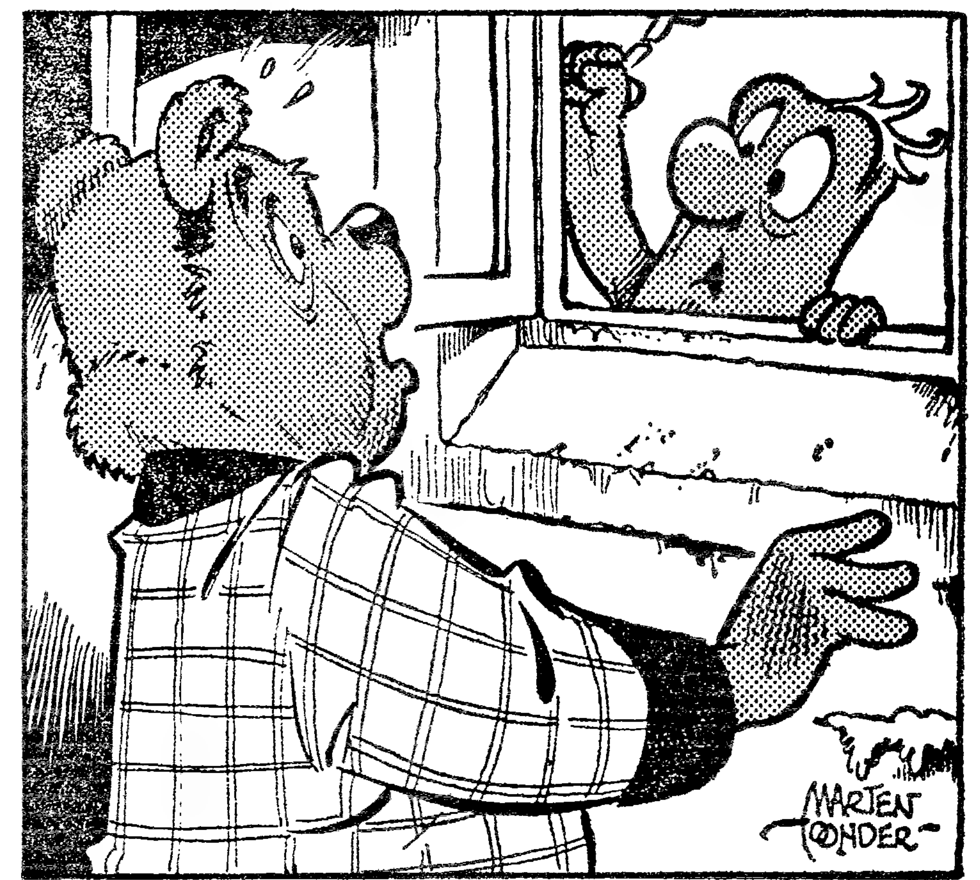
"Dat is nog niet zo gek", zei hij daarom. "Als heer heeft men zijn beginselen. Alleen zijn de stoelen hier niet gemakkelijk. Waarom is alles hier van hout?"

"Hout is levend", legde de heer Sloom Stabiel welwillend uit. "De meubelen groeien uit de grond omhoog, en dat is nodig voor de laatste fase van de wijsgeworden roerloze stab. De derde groeistoot. Maar die bereiken maar weinigen".

Heer Ollie begon slaperig te worden van het geneuzel, maar plotseling schrok hij op. Door het venster boven in de muur zag hij een helicopter die snel naderbij koerste.

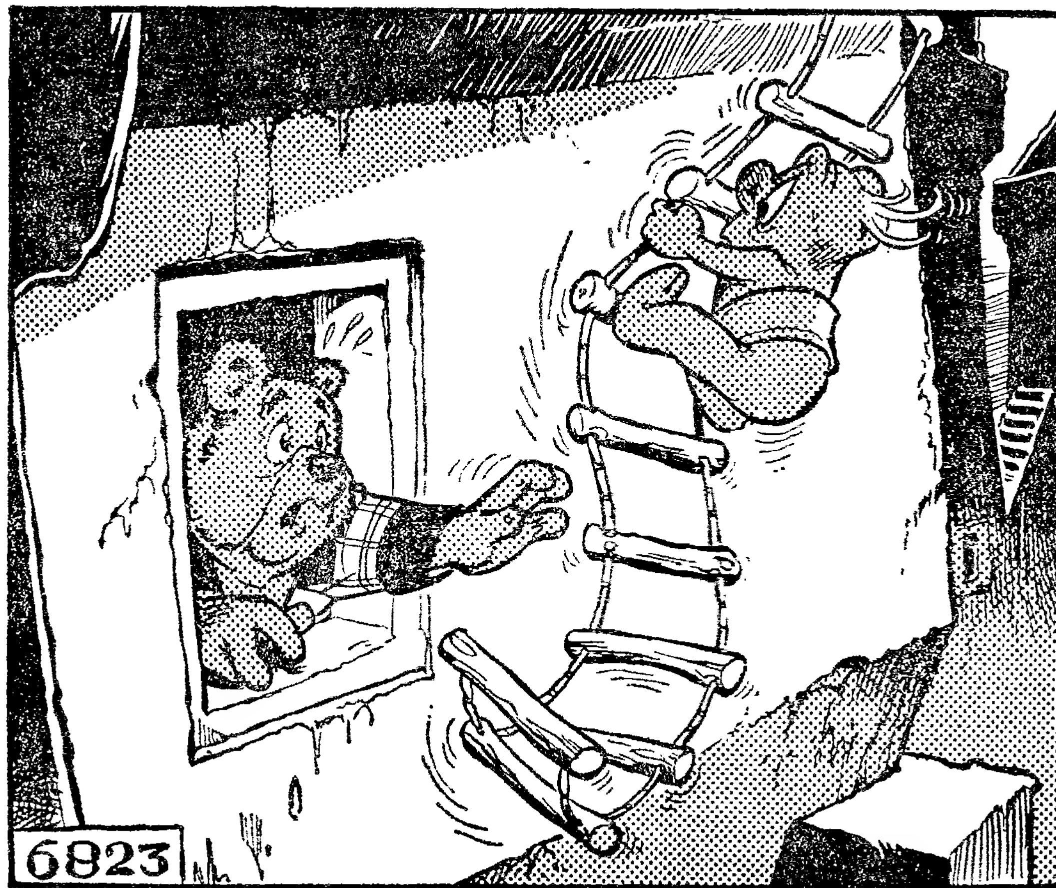
6822: ”Wanneer men jong is, is men een mob”, sprak de heer Sloom Stabiel met slepende stem. ”Dat is een heel onrustige fase, waar men als volwassene alleen maar last van heeft. Mobs verstoren het rustige, roerloze denken. Daar hebben wij zo’n behoefte aan, nietwaar? Maar wat doet u toch? Blijft u toch even prettig en kalm zitten.....”

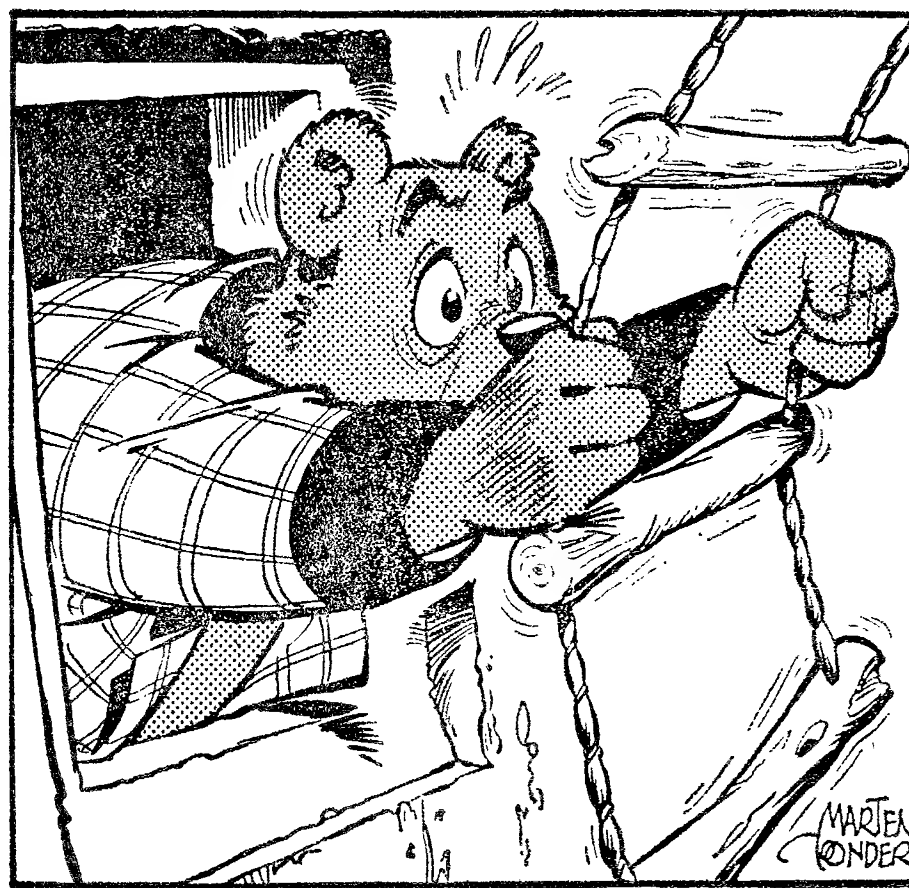
Heer Bommel gehoorzaamde echter niet. Hij was bezig op de tafel te klimmen, want voor het venster was de jonge Rep verschenen. Het ventje hing aan een touwladder van de helicopter en tikte dringend tegen het raam.

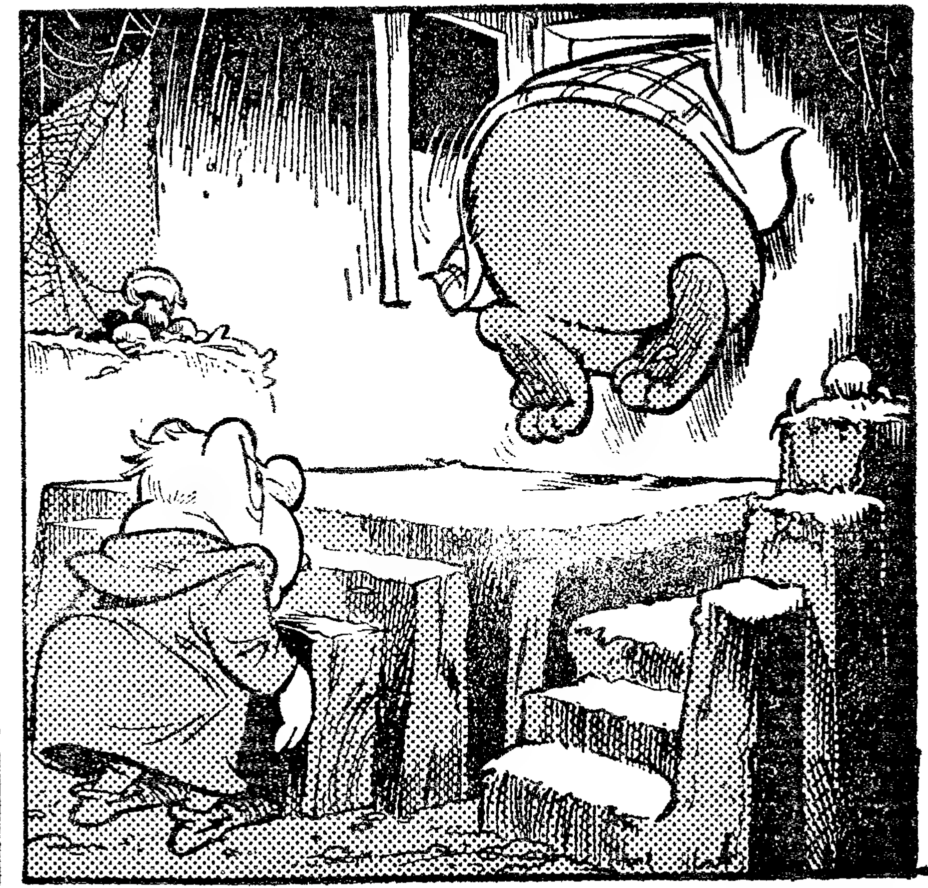
”U weet niet hoe dat geklim en gespring mij uitput!” hijgde de oude Stabiel terwijl hij de verrichtingen van zijn gast met ontzetting gadesloeg. ”Zo kunnen we toch niet ontspannen van gedachten wisselen? Zo kunnen we toch geen mooi begrip tot stand brengen? Ik zou het erg op prijs stellen wanneer u weer ging zitten. Dank u wel. Dank u”. Heer Ollie was nu echter geheel wakker geworden en met een schok herinnerde hij zich, met welk doel hij naar dit vreemde eiland gekomen was. Daarom opende hij het venster zonder zich aan de klagende stem beneden hem te storen.

”Rep!” riep hij uit. ”Hoe kom je daar? Waar is Tom Poes?”

”Hierboven in de vlieger!” zei het kereltje haastig. ”Je bent in gevaar! je moet in beweging blijven! Drink vooral geen starwortelsap. Kom; je moet daar weg! Pak de ladder!”

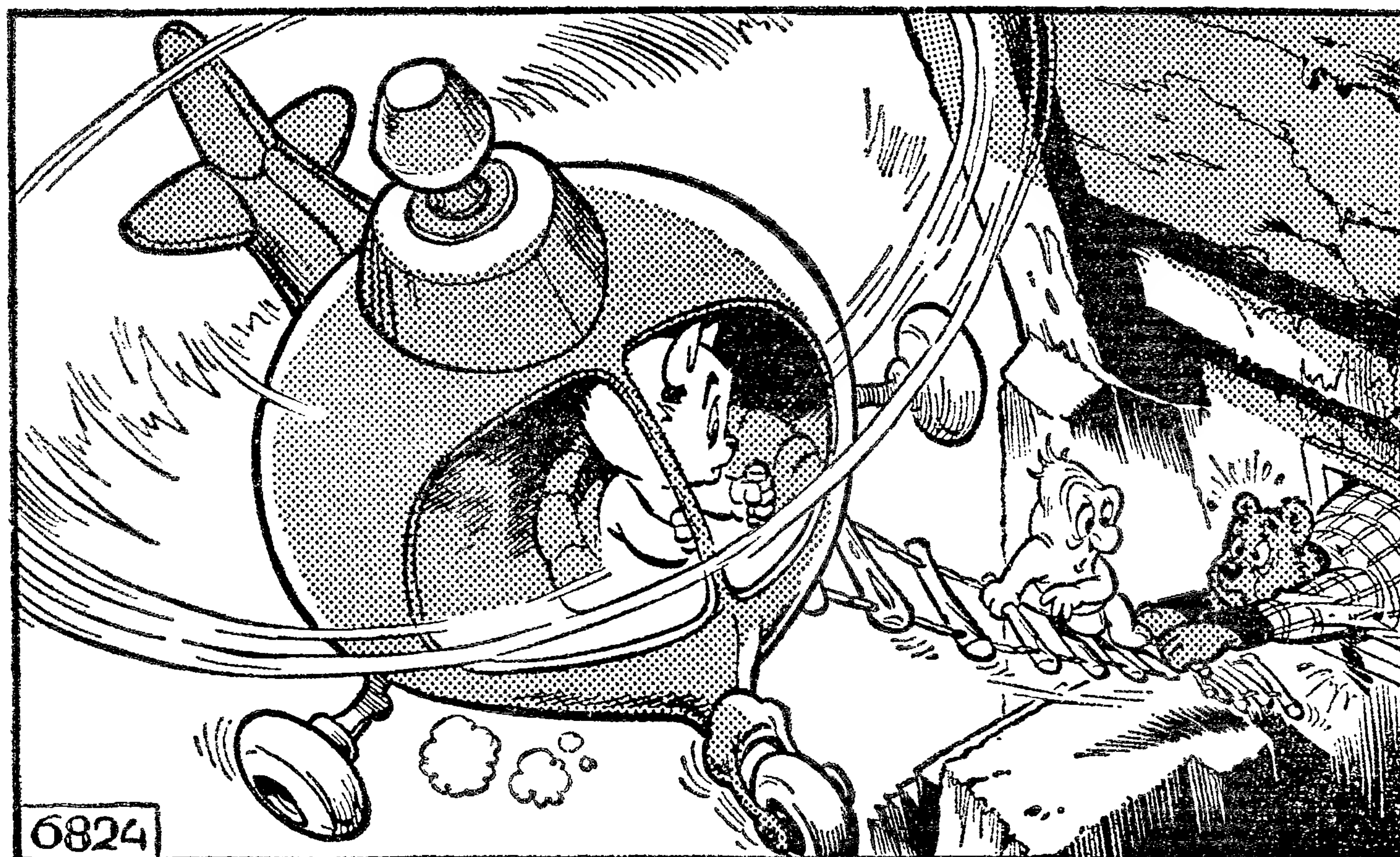

6823. „Je moet daar weg!” riep Rep. „Gauw, pak de ladder!” Heer Bommel stond een ogenblik als door de bliksem getroffen op de tafel, terwijl achter hem de uitgeputte stem van Sloom Stabiel op rustig zitten aandrong.

„Daar had ik me nu toch bijna tot verstarring laten bepraten”, zei hij verblekend tot zichzelf. „En ik had dit ventje nog wel beloofd om hem te helpen tegen de stabs! Ik moet onmiddellijk ingrijpen”... Met deze gedachte greep hij de touwladder stevig vast, en op hetzelfde moment liet Tom Poes de helikopter langzaam maar zeker opstijgen. Daardoor werd heer Ollie natuurlijk door het venster naar buiten getrokken; maar helaas was de sponning er niet op berekend zodat de tors van de vertrekkende heer in het houtwerk bleef steken.

„Dit is erg onrustig”, sprak zijn gastheer, moeilijk opstaande. „U weet niet hoe afmattend het voor mij is om met iemand te praten die steeds hoger klimt. Ik houd daar helemaal niet van! Men behoort met beide benen op de grond te staan, en hoogvliegerij moet vermeden worden! In uw houding steekt geen wijsheid!”

Zijn geklaag hielp echter niet. Heer Bommel verdween stukje bij beetje, totdat hij de raamopening luchtdicht afsloot...

6824. Heer Bommel had het erg moeilijk. Hij voelde, dat hij volkomen klem zat en dat dit alles wel eens schadelijk zou kunnen zijn voor zijn gevoelige gestel. Maar nu hij eenmaal zo ver was besloot hij vol te houden tot het uiterste en daarom hield hij de touwladder verbeten vast.

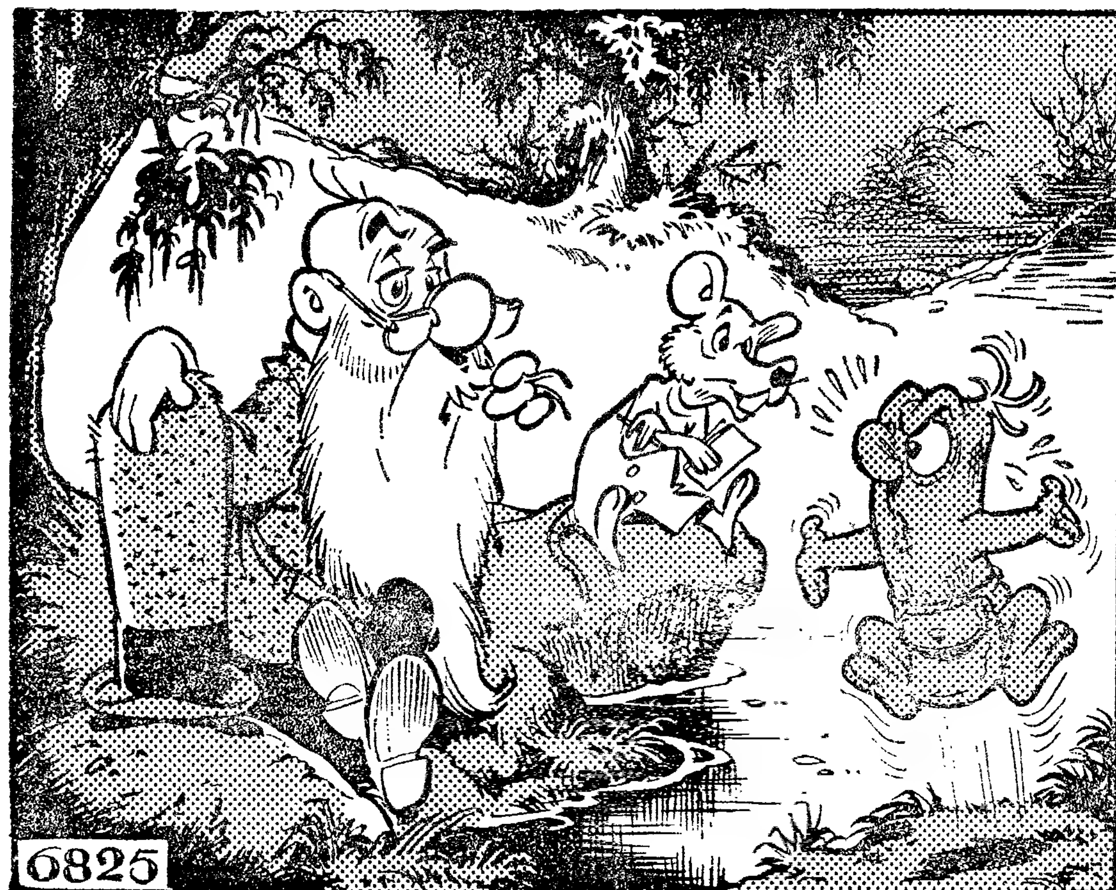
„Goed zo!" riep Rep, die voor hem op een trede zat. "Het hout begint al te kraken. Een beetje wriemelen, dan lukt het wel!"

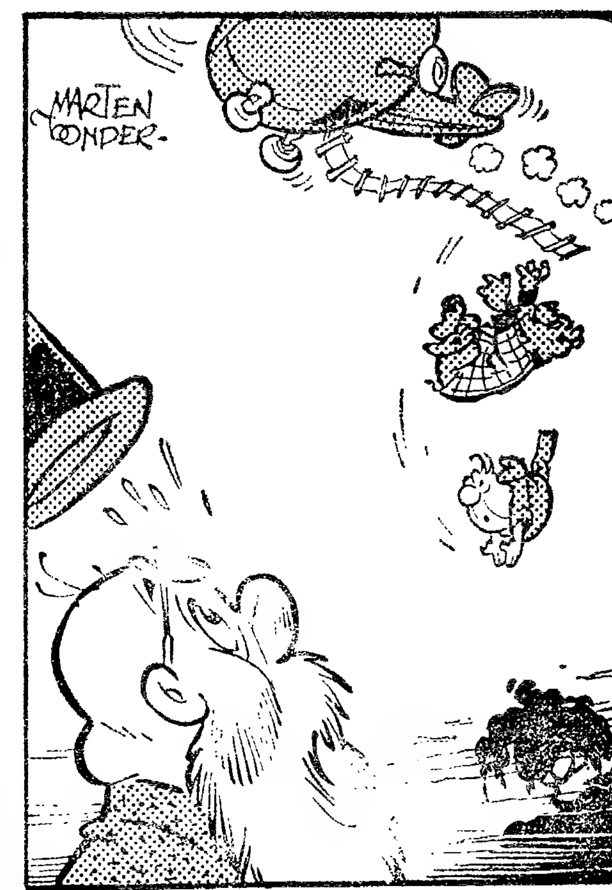
"Niet zo bewegen", sprak de stem van Sloom Stabiel dof aan zijn achterzijde. "Zo kan ik u niet helpen om uw normale positie in de maatschappij weer in te nemen. Als u niet een beetje meewerkt zal ik een commissie bijeen moeten roepen!" Heer Ollie luisterde echter niet naar deze verschillende raadgevingen.

"Een heer gaat zijn eigen eenzame weg", dacht hij terwijl hij zich vertwijfeld vastklampte aan het rekkend touwwerk.

Deze fiere houding werd beloond, want na enkele benauwde ogenblikken schoot de sponning plotseling los uit het metselwerk. En nu plopte heer Bommel met zo'n kracht naar buiten dat zijn gastheer geen tijd had om los te laten en achter hem het luchtruim in gerukt werd.

"Nu heb ik me door deze loszinnige tot een uitspatting laten verleiden", klaagde de heer Stabiel. "Wat zal er nu gebeuren?"

6825. Intussen was professor Prlwytzkofsky bezig met een onderzoek naar de levensjaren van de mobs.

”Wat gebeurt er met der volmaan?”, vroeg hij aan een passerend ventje, dat naar de naam Roer luisterde.

”Dan loopt het starwortelsap in het moeras”, legde deze uit. ”En als je niet springt krijg je het naar binnen.”

”Dat is klaar”, zei de geleerde. ”Noteert u dat, mijnheer Pieps. Waar komt der sap vandaan, als ik vragen durf?”.

”Uit het meer”, verklaarde Roer, al huppelende. ”De starwortel is de wortel van de grote star, die in het hoofdgebouw groeit. Daar mogen wij niet komen. Alleen de stabs worden daar toegelaten voor de laatste groeistoot.”

”Een rare boel”, mompelde de assistent Pieps, doch de hoogleraar wees hem scherp terecht.

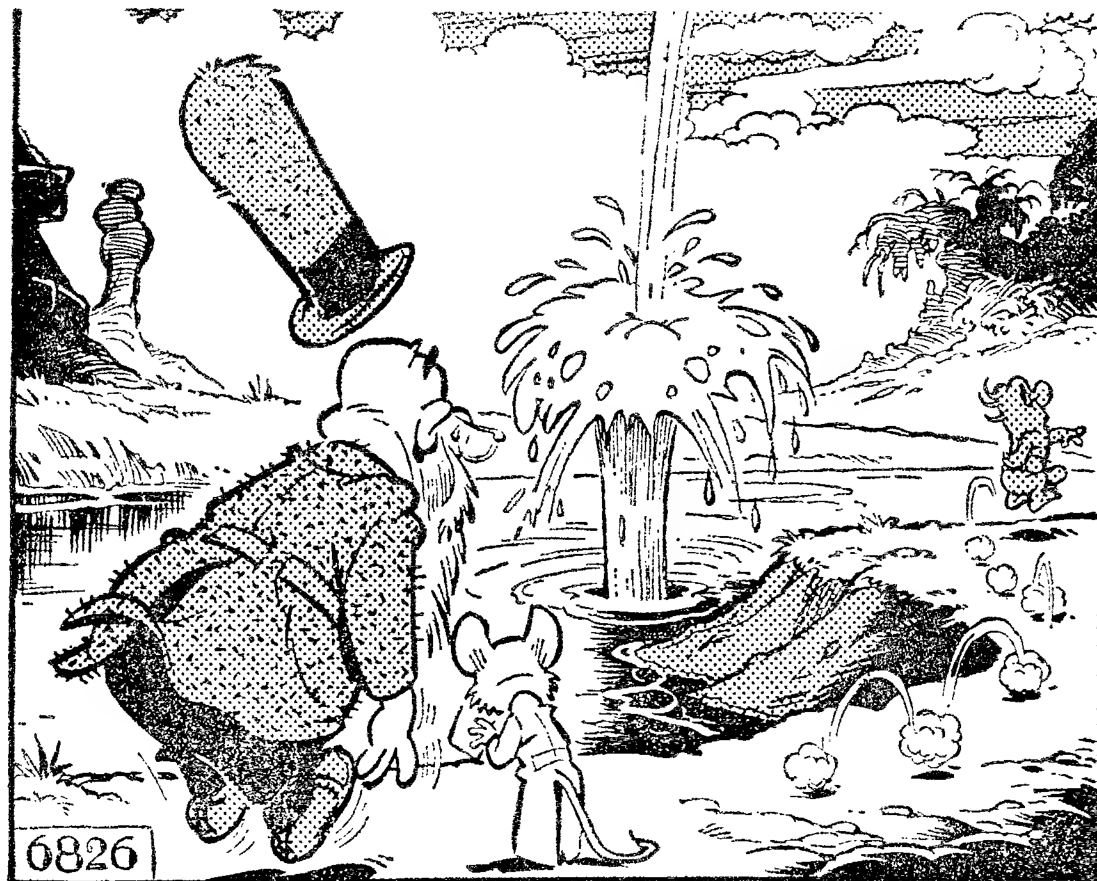
”In der wetenschap geeft het niets rares”, vermaande hij. ”Wij noteren slechts, merkt u zich dat aan! Mag ik u bidden ons naar dezer sapzee te voeren, mijnheer Roer? Dan kunnen wij der tezamenstelling der vochtigheid in ogenschouw nemen.”

Het kereltje gehoorzaamde en sprong voor de beide geleerden uit naar een dijk, die een meertje omgaf.

”Allemaal starsap!”, riep hij, ”pas op, dat je er niet invalt!”

De professor luisterde echter niet. Een snel naderend, ronkend geluid trok zijn aandacht en met een ruk hief hij het hoofd op.

”Mijner hefschroever!”, riep hij uit. ”En daar valt ja der Boml van der strikladder! Der ongelukkige zal bestemd in der vloedigheid geraken!”

6826. Heer Bommel had het uiterste van zijn krachten gevergd. Het was dan ook geen wonder dat hij het gewicht van zichzelf en van de aan zijn voeten bungelende Sloom Stabiel niet langer kon dragen. Hij liet los en plonsde zwaar in het starsapmeer, terwijl de helikopter snel begon te dalen.

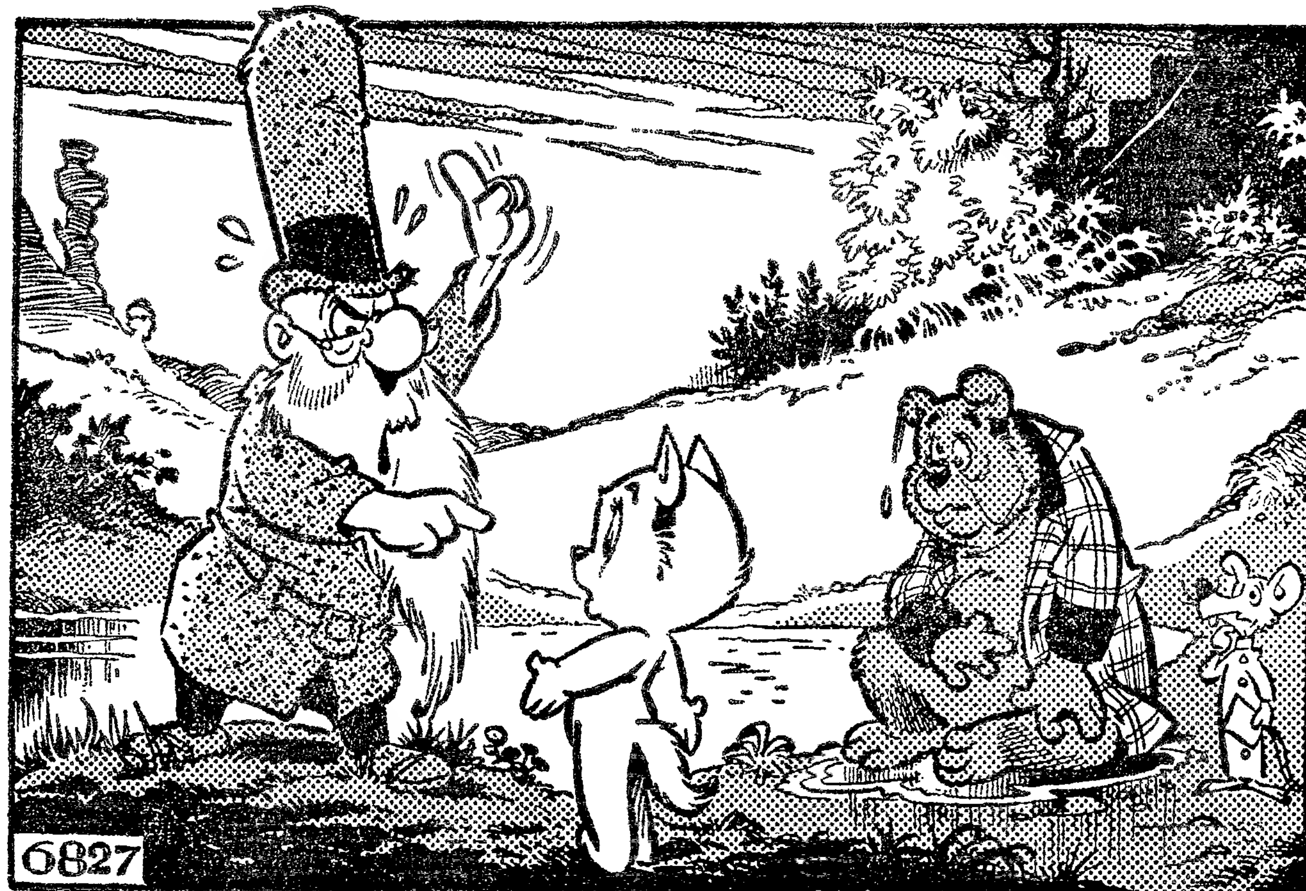
Het pleit voor professor Prlwytzkofsky, dat hij geen aandacht aan het vliegtuig gaf doch meteen naar de plek liep waar heer Ollie terecht was gekomen.

”Dit is ja ene jammer voor der Boml”, sprak hij. ”Maar wetenschappelijk is het ener interessanter val! Nu kunnen wij der uitwerking des saps op ener proefpersoon studeren. Ik bid u achtzame notietsen te maken, mijnheer Pieps!”

Zo sprekende hielp hij de drenkeling op de dijk en begon hem aandachtig te onderzoeken.

”Ener vertuigering des metabolismoes”, stelde hij vast. ”Teruglopender hartenslag en langzamer hersensklop. Ener eigendommelijker vloedigheid; der ongelukkige is gans bedoofd! Maar dit kunnen de volgden des tewaterplatsens zijn; wij moeten nog gener konklusioon maken.”

Terwijl hij zo doende was kroop ook de heer Stabiel op het droge en begon met slepende tred de dijk af te lopen. De geleerden schonken echter geen aandacht aan hem, en ook niet aan Tom Poes. Die had de helikopter intussen op de grond gezet en rende nu ongerust naderbij.

6827. Professor Prlwytzkofsky stond op toen hij Tom Poes zag naderen.

"Dat was ja ener luisboevenstreek om mijner hefschroever te roven!" riep hij toornig. "Gans mijner apparatuur was daarin – en wat kan men in dezer oord aanvangen zonder ener tuig waarin men zich verplaatsen kan?"

"Er zat niets anders op", zei Tom Poes. "Ik moest heer Ollie uit die stad redden. Hoe is het met hem?"

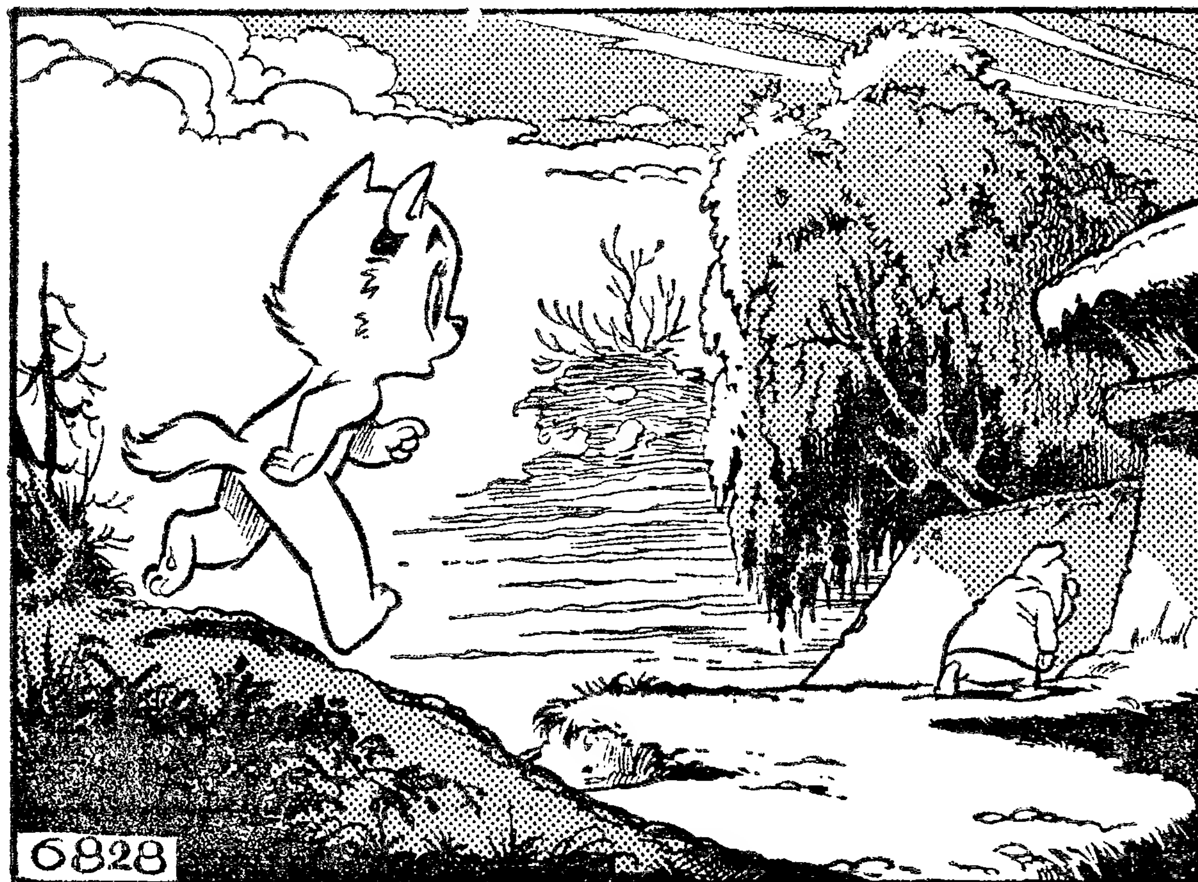
"Praw!" riep de geleerde schamper. "Dat was ja ener schoner redding die u gepleegd hebt! Der Boml is gans verlodderd door der plons in der starwortelsapszee. Maar hij is ener interessanter val, en hij is nutselijk om der werking des saps te studeren."

Tom Poes liep bekommerd naar heer Ollie toe, die mompelend en druipend op de dijk zat, en schudde het hoofd.

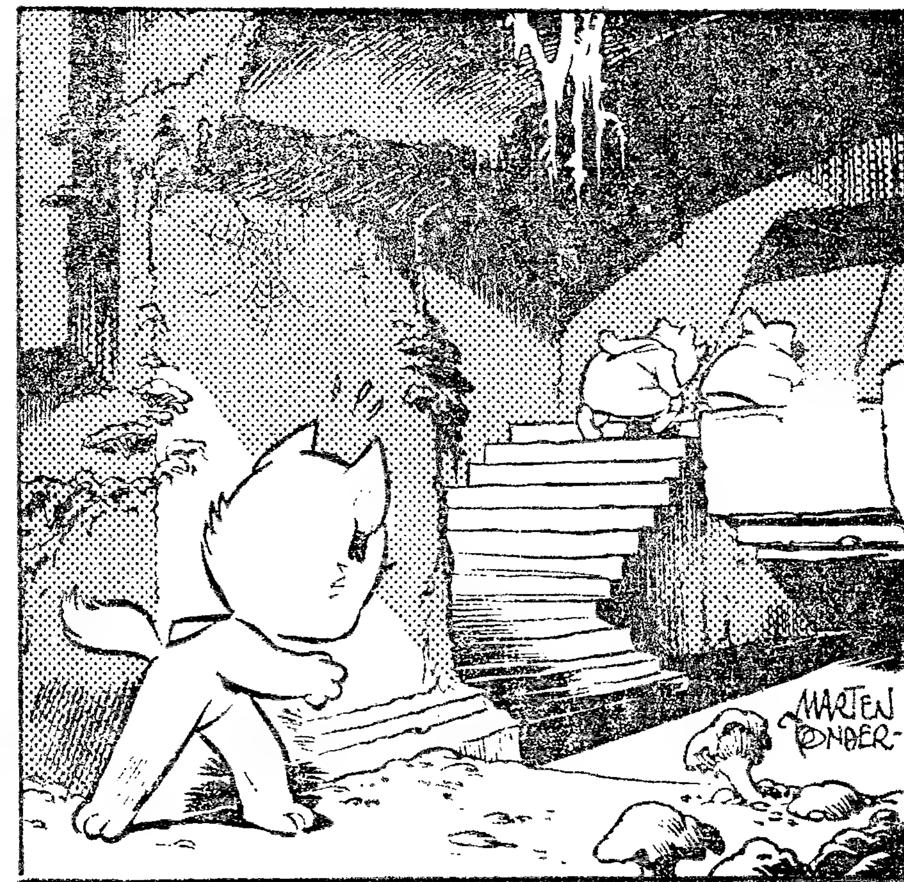
"U kunt dit nu wel interessant vinden", zei hij, "maar het is natuurlijk heel erg. Dat vocht is gevaarlijk! Wat kunnen we nu doen?"

"Rustig zitten laten", suste de hoogleraar. "Hij is in bevoegde handen. Wij zullen hem wetenschappelijk onderzoeken – en misschien kunnen wij hem kureren wanneer wij der tezamenstelling des saps kennen. Der Pieps is bereids naar der hefschroever gegaan om ener reagensglas te halen. Geduld, bid ik u. Laat dit maar aan ons overig."

Tom Poes zuchtte. Hij had niet veel vertrouwen in de wetenschap, maar hij wist ook niet wat hij op dat moment voor heer Bommel kon doen.

6228 Tom Poes liet heer Bommel achter bij de professor en liep zorgelijk de dijk af.

"Dit is nu, waar de mobs zo bang voor zijn", zei hij tot zichzelf. "Heer Ollie is in dat sap terechtgekomen, en nu wordt hij net zo als die stabs! Alleen vraag ik me af, wat er nu met de stab zal gebeuren die met hem in het meer gevallen is. Zou die nog meer verstarren?" Op dat moment kreeg hij de bedoelde figuur in het oog. Met slepende passen sjokte Sloom Stabiel op het grote gebouw af, dat op de dijk lag. Het was duidelijk, dat er niet veel levenskracht meer in hem zat en toen hij zich tot de portier wendde was zijn stem slechts een gereutel.

"Er is iets héél vreselijks gebeurd", hijgde hij. "Ik ben in het meer gevallen – voor mijn tijd. Ik heb het sap gedronken vóór de volle maan!"

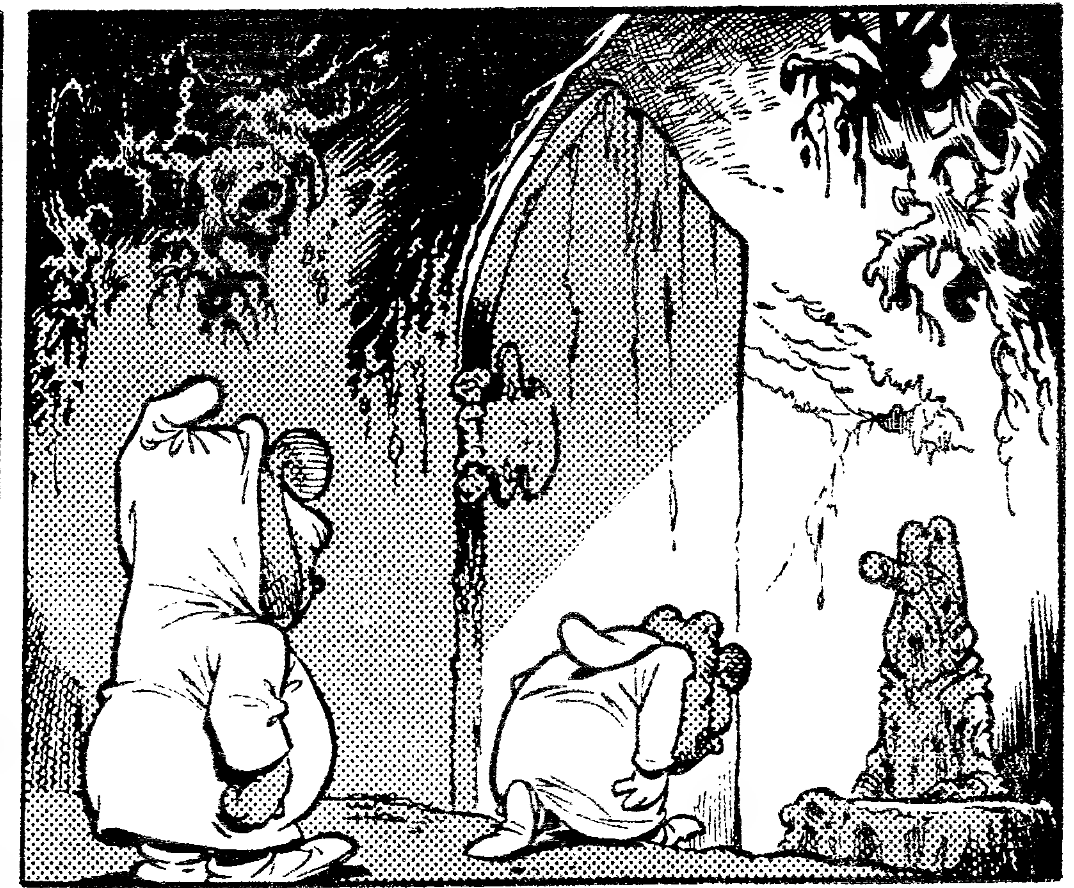
"Dat is helemaal niet netjes!" riep de portier geschokt uit. Toen beheerste hij zich en hernam op doffe toon: "Dat hoort helemaal niet zo: daar houden wij niet van. Hoe heb je zoiets kunnen doen?"

"Het komt van die vreemdeling", verklaarde Sloom hijgend. "Ik deed mijn plicht. Ach, je weet niet hoe ik geleden heb door al dat lawaai en gevlieg om mij heen. En nu dit. Wat zal er van mij worden? Breng mij bij een der ouden, Sok."

De ander ging hem zuchtend voor naar binnen, en Tom Poes die het gesprek op een afstand gevolgd had volgde hen zonder geluid te maken.

6829 Tom Poes sloop achter de twee stabs aan het gebouw binnen, en kwam zodoende in een lange gang terecht die met zwammen begroeid was en naar schimmel rook.

”De ouden vergronden goed, dit jaar”, hoorde hij de portier zeggen. ”Er hebben nog nooit zoveel wortels door het plafond gestoken.”

”Starwortels”, mompelde Sloom Stabiel. ”Een mooie oogst. Maar voor mij is het te laat om zaken te doen.”

”Een mooie oogst”, gaf de ander zeurend toe, ”maar het bijeenslepen en optasten is vermoeiend werk, dat tot stuwing leidt. Je weet niet hoe blij ik zal zijn wanneer mijn tijd voorbij is. Met volle maan word ik tot de ouden toegelaten.”

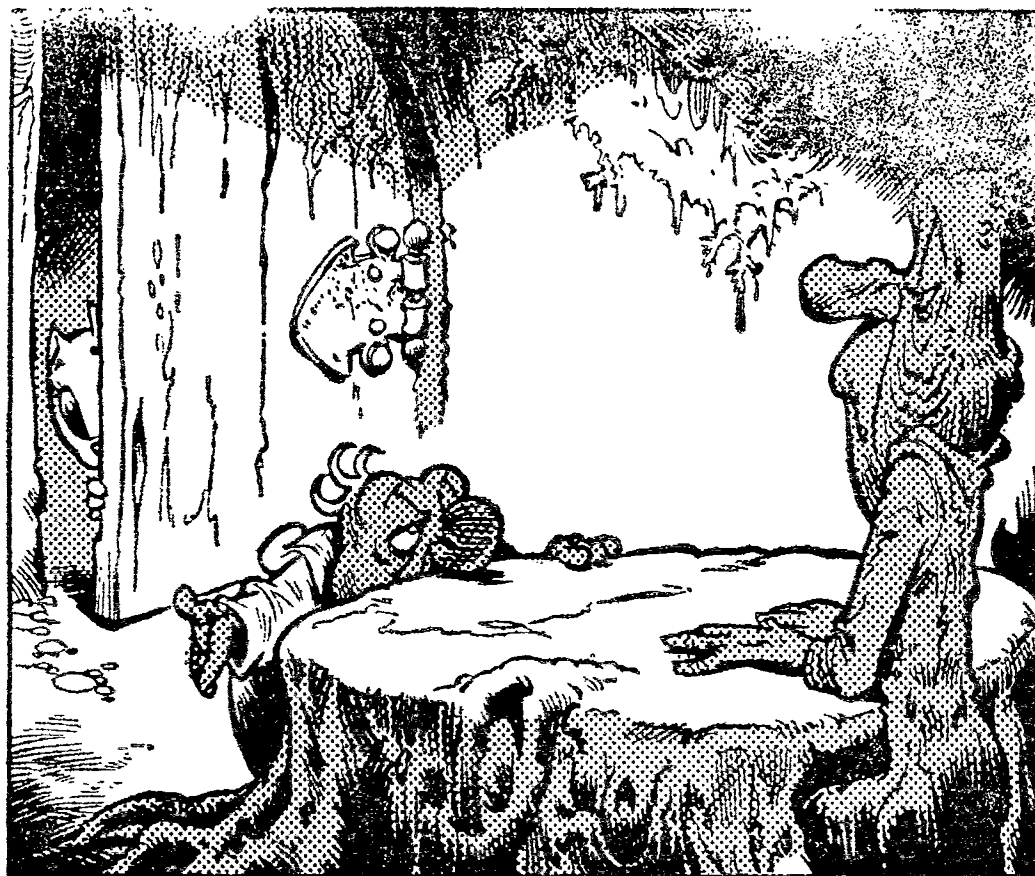
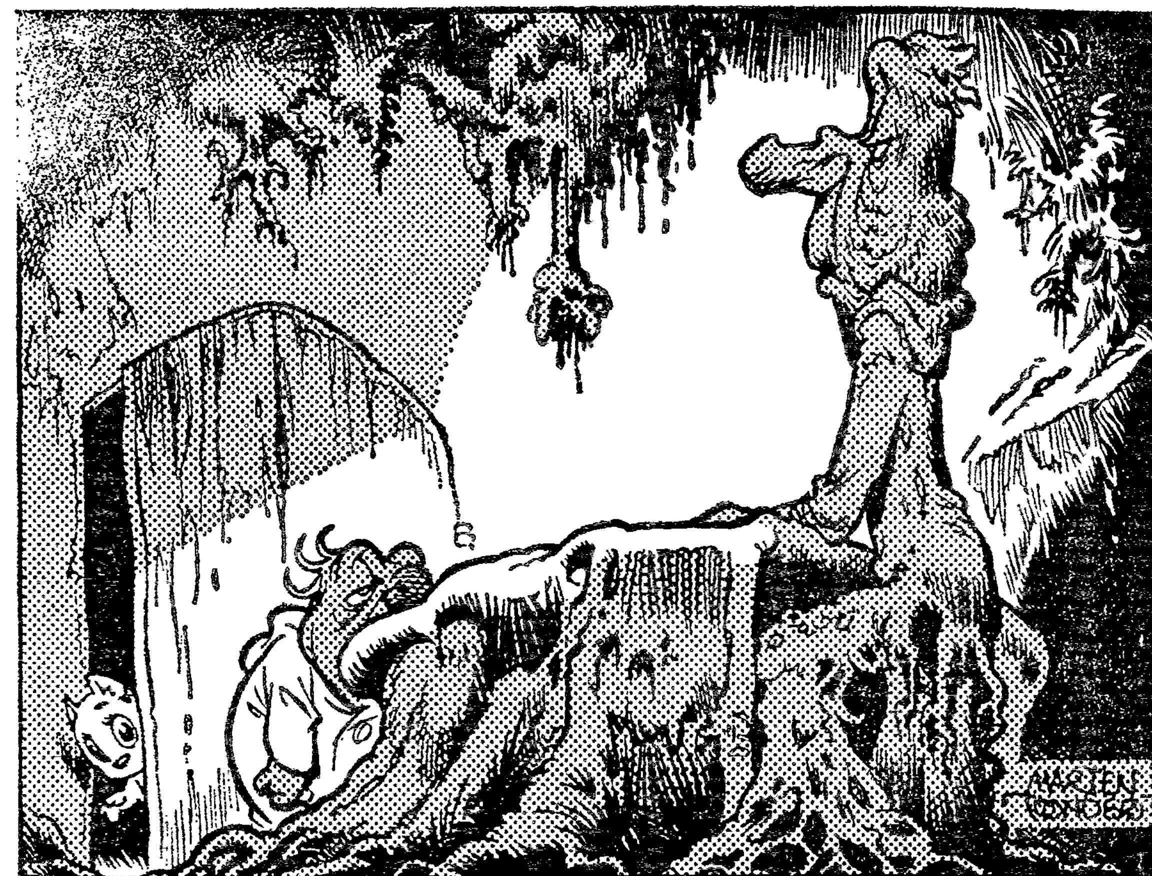
”Dat is mooi”, gaf Sloom hijgend toe. ”Voor mij ligt dat anders. Ik heb starsap gedronken vóór mijn tijd. Wat zal er van mij worden?”

”Daar boven aan de trap woont Immob; een oude met grote wijsheid, die het geheim van alle groeistoten kent. Je kunt zonder kloppen naar binnen gaan en hem je moeilijkheden voorleggen. Spreek langzaam en sta vooral stil.”

Al dit gepraat had het uiterste van de beide stabs gevergd, dat was duidelijk. Sloom sleepte zich uitgeput naar de deur en de portier bleef met piepende ademhaling op de drempel staan.

Tom Poes, die achter een stapel starwortels een goed uitzicht op het vertrek had, zag daar een magere knoestige stab achter een soort tafel zitten. De wind woei onbelemmerd door vel ekieren en gaten naar binnen, maar de oude bewoog zich niet; hij was geheel roerloos.

6830 De portier keerde zich om en begon hijgend en piepend de trap weer af te dalen, zonder dat hij Tom Poes opmerkte.

Die wachtte totdat het gelid van de slepende voetstappen verstorven was en toen sloop hij naar de openkierende deur.

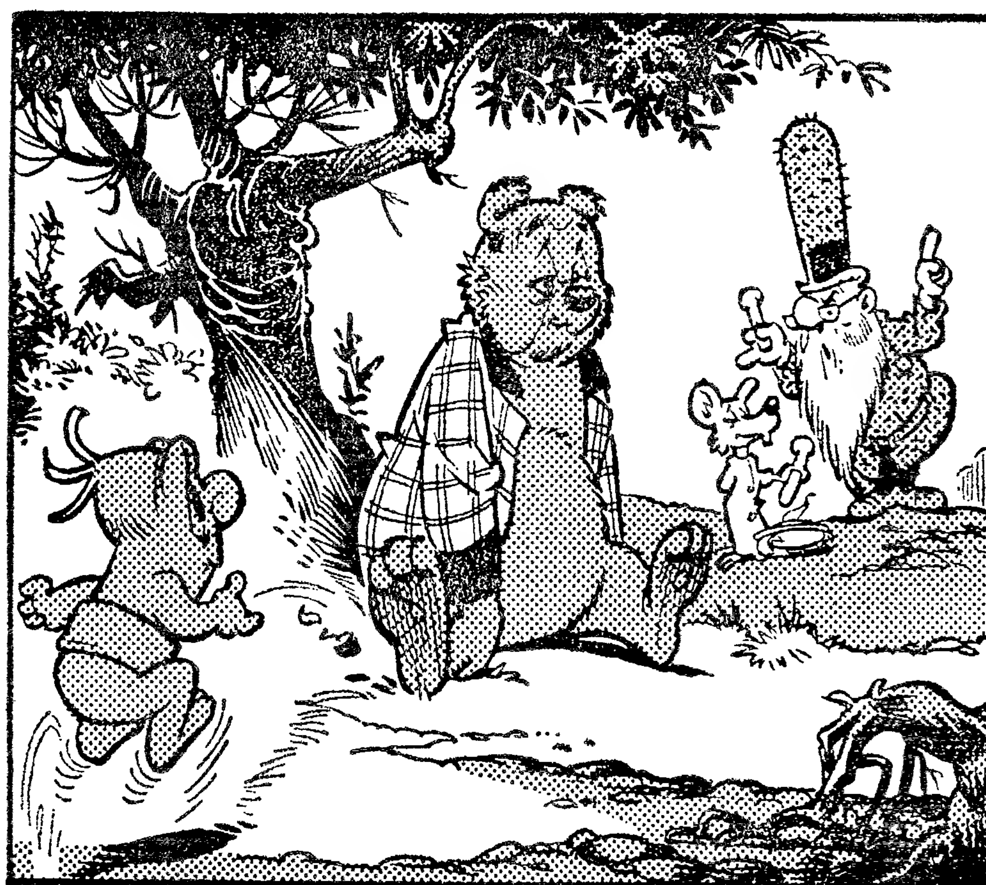
”U weet niet hoe het mij heeft uitgeput”, hoorde hij Sloom Stabiel zeggen. ”Het was vreselijk. Uitzinnig meegevoerd door de lucht en daarop in het starsap geworpen. Vóór mijn tijd, wijze Immob; vóór mijn tijd! Wat zal er nu gebeuren?”

”Het is héél onrustig”, sprak de oude met knarsende stem. ”In het meer vallen vóór volle man is héél onrustig... ja. En ook eh – oneerbiedig. Maar het heeft geen kwade gevolgen. Nee, starsap drinken vóórdat de maan vol is heeft geen eh – kwade gevolgen. Ga rustig zitten en keer in, Sloom Stabiel. Dan zal alles normaal verlopen. Het wordt tijd, dat ge verstart. Ja, verstart.., zoals het hoort.”

De grijsaard zweeg uitgeput, maar Tom Poes had van zijn redevoering gebruikgemaakt om zijn hoofd wat verder naar binnen te steken. Nu had hij een goed overzicht van het vertrek en ook kon hij nu beter onder de tafel kijken. Zodoende ontdekte hij waarom de oude Immob zo onbeweeglijk achter het meubel zat, en zijn ogen werden rond van verbazing.

”Hij heeft wortel geschoten!,” zei hij tot zichzelf. ”Dus dát gebeurt er wanneer de lui hier oud worden!”

6831 Professor Prlwytzkofsky had intussen wat van de vloeistof uit het meer geschept en paste daar nu verschillende proeven op toe.

”Praw!” sprak hij smalend. ”Starsap! Het is eigendommelijk kalkeswater! Hebt u dat, mijnheer Pieps?”

De assistent was nog niet zo ver, en in de intredende stilte kon men de naderspringende Rep horen roepen.

”Niet zitten!” riep het ventje. ”Dat is gevaarlijk! Daar komt verstarring van! Je moet bewegen!”

Deze woorden waren bedoeld voor heer Bommel, die uitgeblust op de dijk zat. Maar die keek op noch om en bleef met een wezenloze glimlach voor zich uit staren

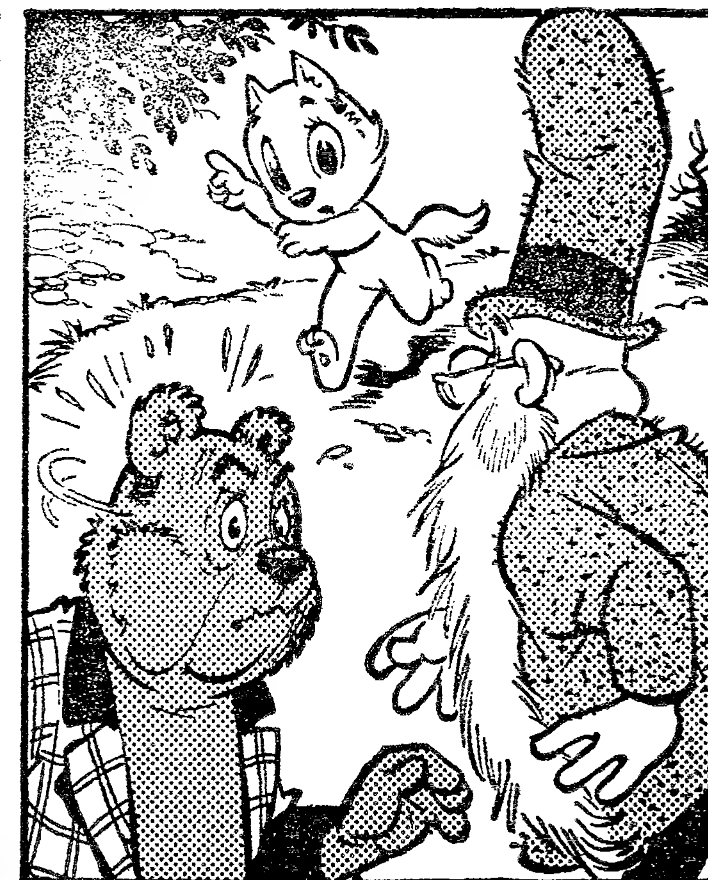
”Tertiair calciumfosfaat”, verklaarde Alexander Pieps na enig dubben. ”Dat zeg ik ja!” riep de hoogleraar uit. ”Maar wat geeft het nog meer in dezer zap? Ongebonden karbonaat, mijnheer Pieps! Merkt u zich dat aan!”

”Niet zitten!” riep Rep, die inmiddels naderbij gekomen was. Hij grabbelde zenuwachtig in zijn buidel en haalde er een knalbommetje uit.

„Kan men een weinig stil zijn, daar achter?” riep de geleerde uit. ”Wij zijn hier met ener onderzoeking dadig! Achting! Wat gebeurt wanneer men dezer vloedigheid drinkt?”

”Dan krijgt men buikpijn, denk ik” zei de assistent onzeker. De professor wilde in een smalend lachen uitbarsten, doch in dit voornemen werd hij gestoord door een knal, die door een luide gil gevolgd werd. Rep had het rotje onder heer Ollie geworpen, en deze kwam met grote schrik tot zichzelf.

6832 **Heer Bommel kwam met een dreun op de grond terecht en** bleef daar zitten, door schrik overmand.

"Bewegen!" riep Rep, om hem heen springend. "Zitten is gevaarlijk!". Hij grabbelde opnieuw in zijn buidel, doch nu snelde professor Prlwytzkofsky toornig nader.

"Gaat toch henen!" riep hij uit. "Hoe kan men zo wetenschappelijk arbeiden, wanneer der proefpersoon verschutterd wordt?"

"Met mij is het afgelopen", sprak heer Ollie met doffe stem. "Dat voel ik..."

Op dat moment verscheen ook Tom Poes op de dijk.

"Het is nog niet afgelopen!" riep hij reeds van verre. "Starsap drinken vóór volle maan heeft geen gevolgen! Dat heb ik net gehoord!"

"Buikpijn", zei de assistent Pieps op de achtergrond. Maar niemand schonk aandacht aan hem.

"Praw!", zei de geleerde toornig. "Dat hebt u net gehoord, wat? En van wie hebt u dat dan vernomen, als ik vragen mag? Wat hebt u dan gehoord, mijnheer Poes?"

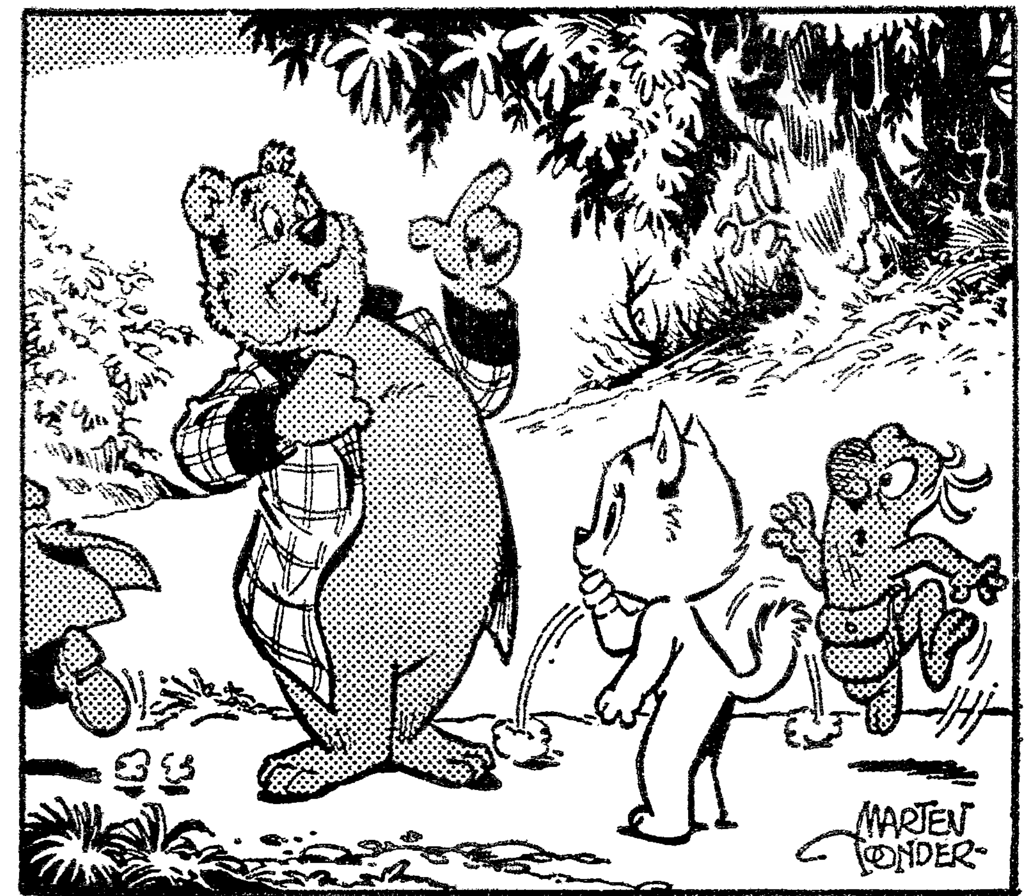
"Starsap werkt pas bij volle maan", verklaarde Tom Poes. "Maar dan is het ook voor goed. Hij verstart! En dat heb ik zelf gezien bij de oude Immob. Die had wortel geschoten!"

Toen hij deze woorden hoorde, had heer Bommel verder geen bommetje nodig.

"Wortel geschoten?", riep hij overeind springend uit. "Help! D-doe iets, bedoel ik!"

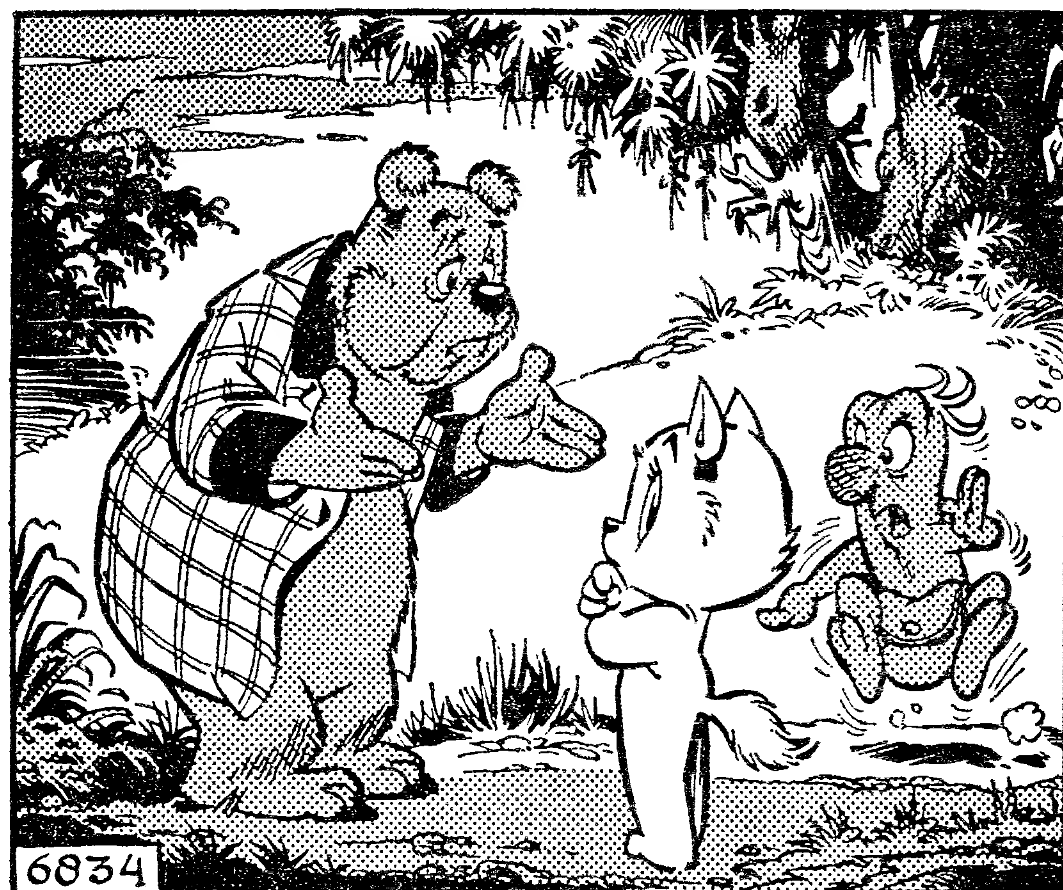

6833 Tom Poes vertelde, wat hij had meegemaakt en heer Bommel en de professor luisterden toe met verbaasde gezichten. Ze werden daarin gehinderd door Rep, die riep dat ze meer bewegen moesten. Maar hij werd overstemd door de verontwaardigde neusstem van de geleerde.

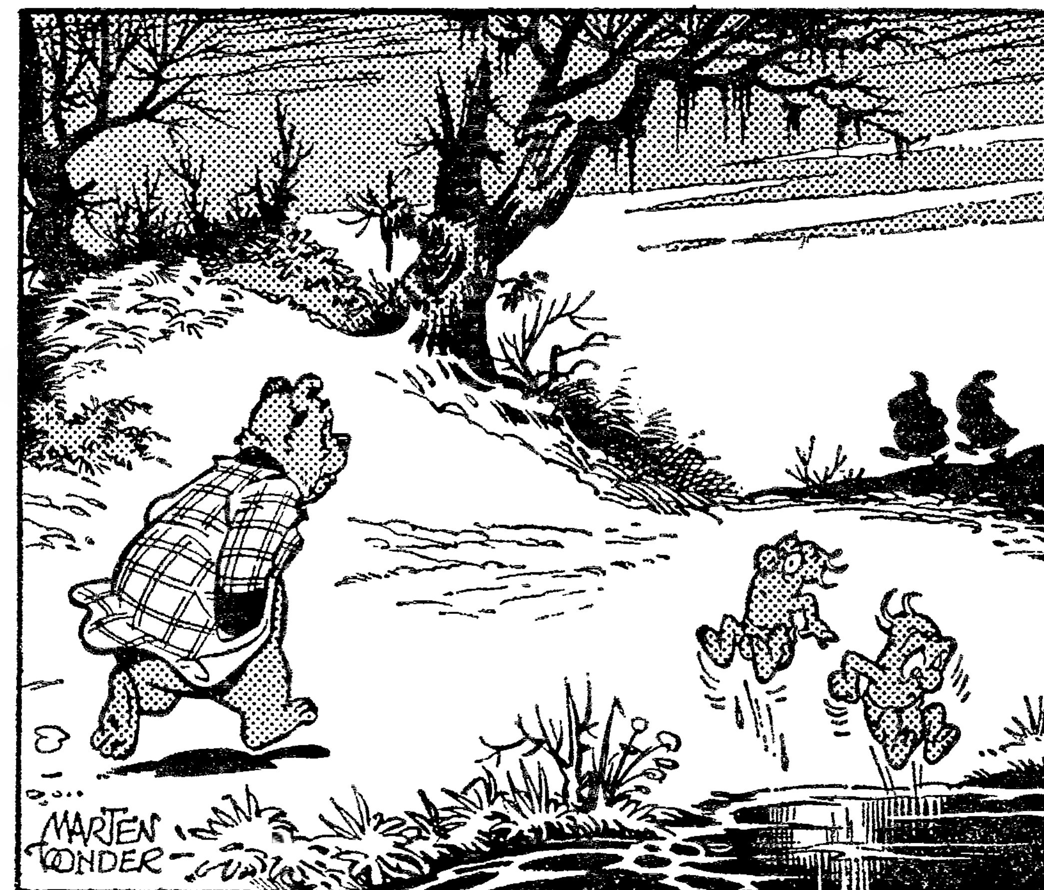
”Praw”! riep deze. ”Dat is ja ener waaaaanzin! Welker verstandiger persoon kan ja dan wortel slaan! Der ganse geschiedenis is vollig onwetenschappelijk. Maar ener nauwer onderzoeking is hier geboden. Ik ga dit tot ins fundament proeven”!

Met deze woorden keerde hij terug naar zijn assistent, die nog steeds met de reageerbuizen bezig was.

”Laat hem maar gaan met zijn wetenschap”, zei heer Ollie, zijn jas rechttrekkend. ”We hebben hem niet nodig. Ik heb hier heel stilletjes en diep zitten nadenken, en nu begrijp ik er alles van. Dat dat meer vóór volle maan onschadelijk was heb ik direct al gedacht. ”Ollie, jongen, verstar niet als je ouder wordt”, zei mijn goede vader altijd. En daar gaat het hier om, als iemand begrijpt wat ik bedoel. Ik ga nu de verstarring bestrijden; hoewel de tijd kort is. Morgen is het volle maan, en voor die tijd zal ik... eh. Kijk, ik ga... Hm!! Wat ga ik? Sta daar niet zo, Tom Poes! Zeg ook eens wat”!

6834 Heer Bommel zakte wat in en er verscheen een zorgelijke trek op zijn gelaat.

"Zeg ook eens wat, Tom Poes", zei hij. Wat gaan we doen? Hoe gaan we de verstarring van de ouderdom bestrijden, als je begrijpt wat ik bedoel"?

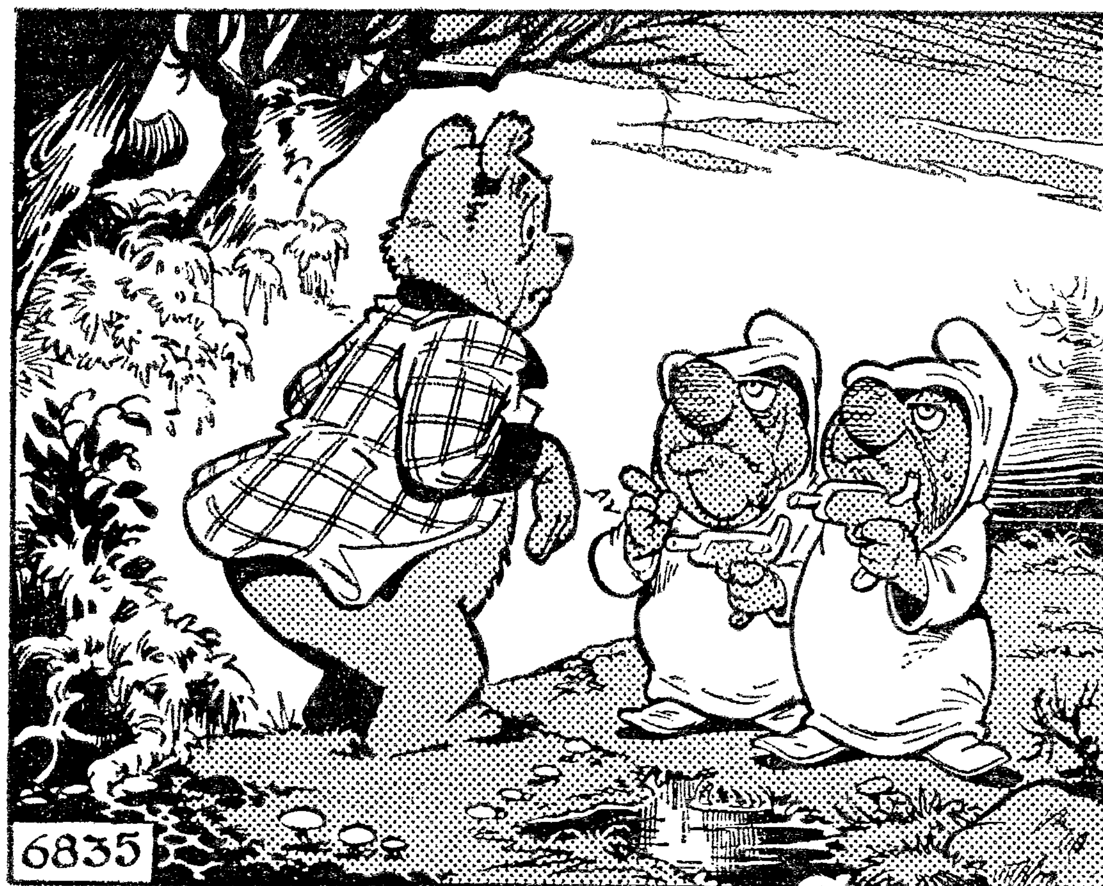
"Ik begrijp het best", zei Tom Poes. "Maar het is niet zo gemakkelijk. Ik ga hier eerst eens rondkijken, dan krijg ik misschien wel een idee." Hij liep peinzend weg over de dam en heer Ollie keek hem verbitterd na.

"Zo staat men als heer weer alleen in de ure des gevaars", mompelde hij.

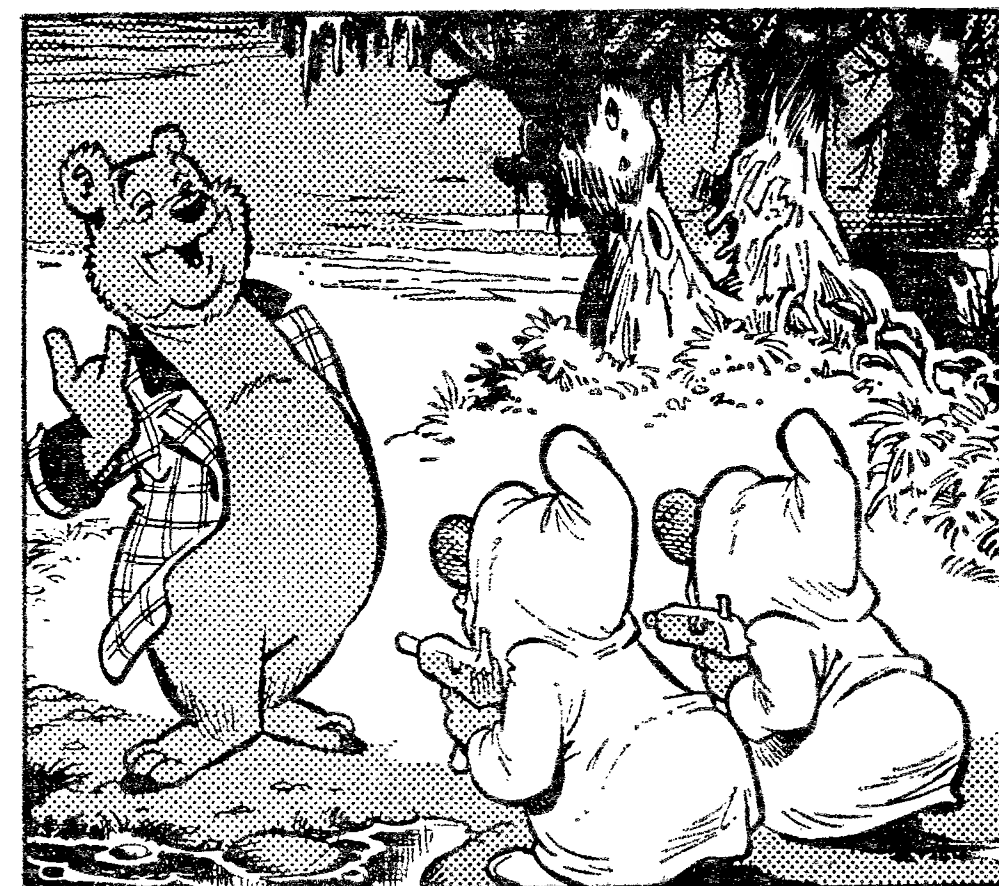
"Niet staan"! riep Rep. "Je moet bewegen; dat is het enige wat helpt"!

"Ach wat", hernam heer Bommel somber. "Jij praat naar je verstand hebt, jonge vriend! Jullie jongeren denken dat huppelen en springen jong houdt. Maar het gaat veel dieper. Het innerlijk moet bewegen! En omdat er hier toch niemand is, die mij volgen kan zal ik mijn eigen eenzame weg gaan. Het zou al raar moeten lopen wanneer ik geen ingeving krijg. Ik heb wel voor heter vuren gestaan".

Hij stak de handen in de zakken en begon te lopen, vol diepe gedachten. De avond begon reeds te vallen en een kille wind floot klagend door de kromme moerasbomen. Hier en daar sprongen mobs uit de poelen te voorschijn om snel weer te verdwijnen als ze de eenzelvige gedaante gewaar werden. Maar heer Ollie keek niet naar hen. Zijn aandacht werd getrokken door twee stabs die traag over een heuvel naderden en die zwart afstaken tegen het avondrood...

6835 Over de heuvel naderden de heren Lode en Slof Stabiel; twee hooggeplaatste Starringers die bezig waren het feest van de volle maan voor te bereiden. Ze liepen met slepende tred door de schemering op heer Bommel af en trokken met een eensgezinde beweging een wapen uit hun pijen.

"Hola"! riep heer Ollie geschrokken uit. "D-doe toch niets overijlds goede lieden! Ik be-doel: w-wat gaat u doen?"

"Niets", sprak Lode met een stem die zich oploste in de avondwind. "Niets overijlds. Vooral niet. Maar er is hier in de buurt veel onrust, terwijl het morgen toch reeds volle maan is! Dat gaat niet; dat hoort niet zo. We gaan hier een gepaste, héél kalme sfeer maken tot stichting van de mobs die morgen volwassen worden. En wat u betreft...."

"Niets overijlds", suste Slof. "We staan eigenlijk in dubio".

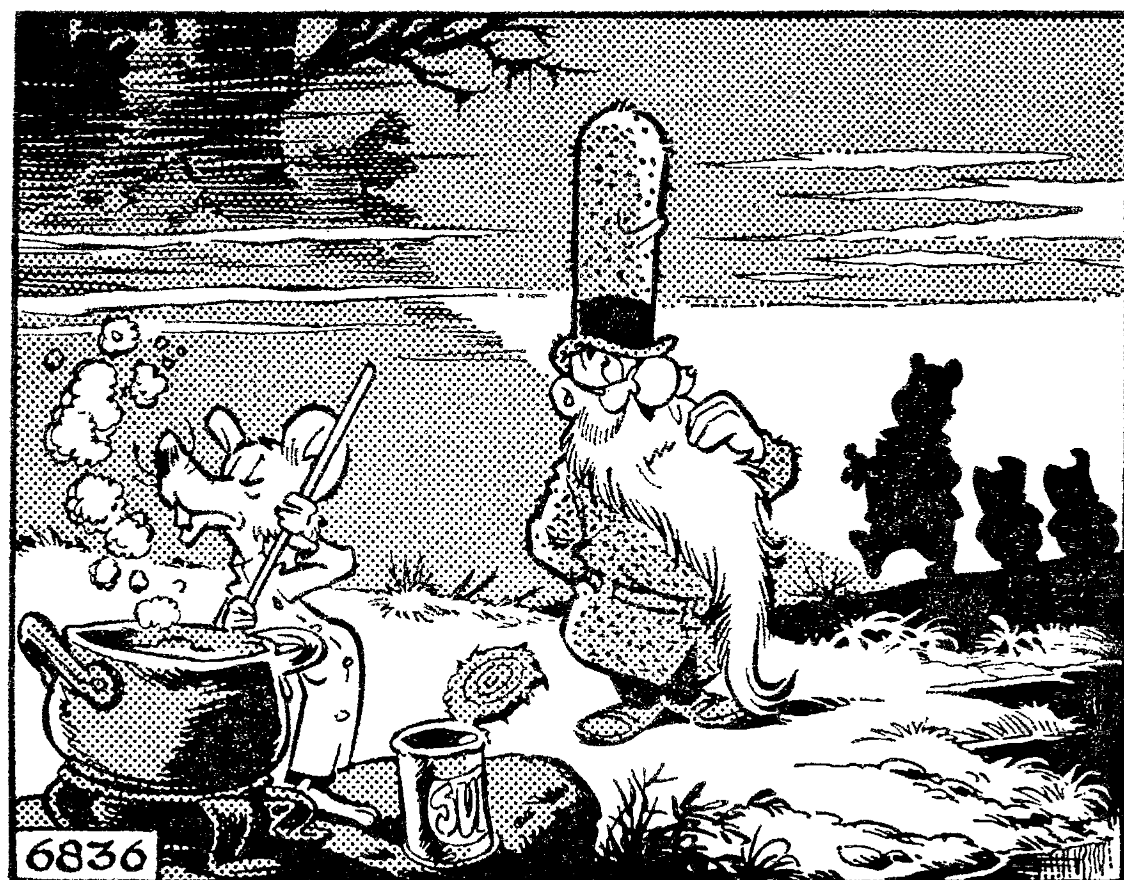
"O", zei heer Bommel bleekjes. Er viel een kleine stilte, die gevuld werd met het krassen van enkele huiswaarts kerende kraaien.

"In dubio", mompelde heer Ollie en toen nam hij snel het besluit om zich listig aan te passen.

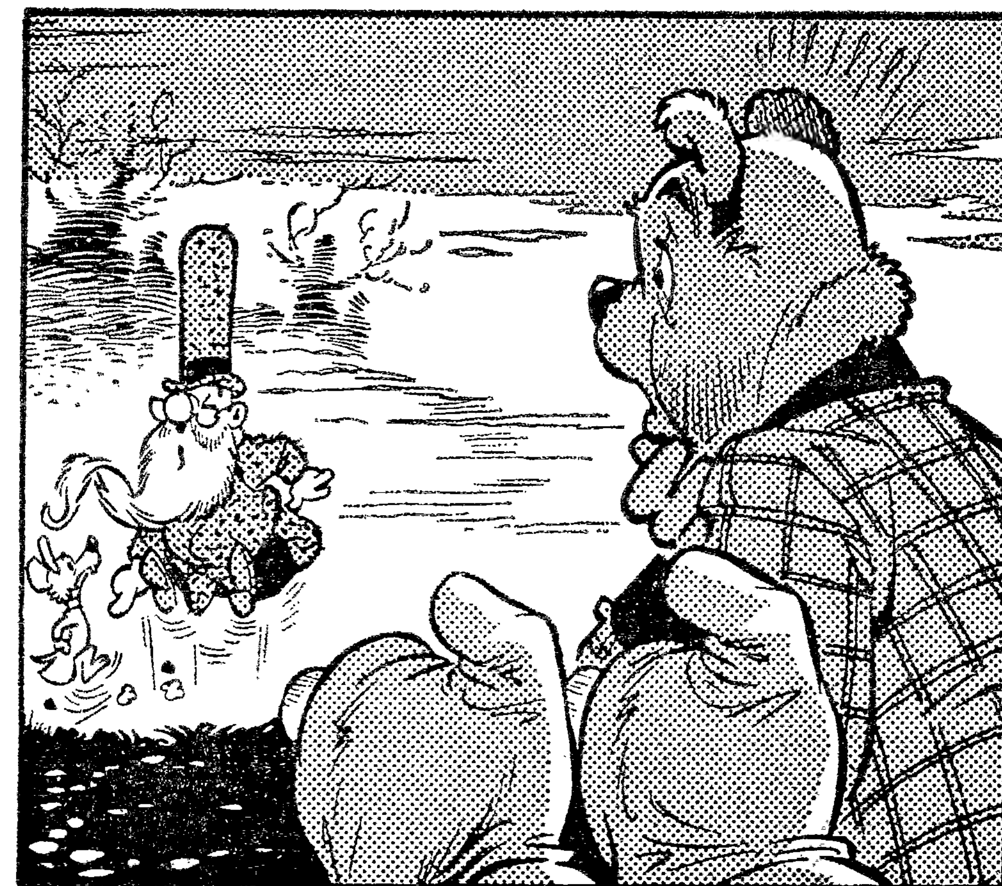
"Precies mijn idee", hernam hij terwijl een zalvende glimlach om zijn mond trok.

"Ik juich uw standpunt toe. O, als u eens wist hoe al deze drukte mij tegenstaat. En die ongebondenheid. Een volwassene moet roerloos kunnen denken, en hij moet de orde en de tucht kunnen handhaven. Dat zei mijn goede vader altijd, en daar houd ik mij aan".

"Wijze woorden", verklaarde Lode terwijl hij zijn pistool liet zakken. Deze vreemdeling is een stab; dat is duidelijk".

6836 De zon begon achter de heuvels te zakken en kleurde de moerasnevels met een rode gloed. Professor Prlwytzkofski had echter geen aandacht voor het natuurschoon omdat zijn gedachten een wetenschappelijke koers volgden.

"Mijnheer Poes heeft ener ingeborene gezien der wortel had geslagen", prevelde hij in zijn baard. "Dat is voor animaal leven ja gans ongehoord. Ofschoon... als wetenschappelijker moet men ook rekening houden met onmogelijkheden wanneer men der waarheid vinden wil. Ik voor mij heb een ongewoonlijk matter gevoel in de benen... En der ongebonden karbonaat in der starsap... Praw"!

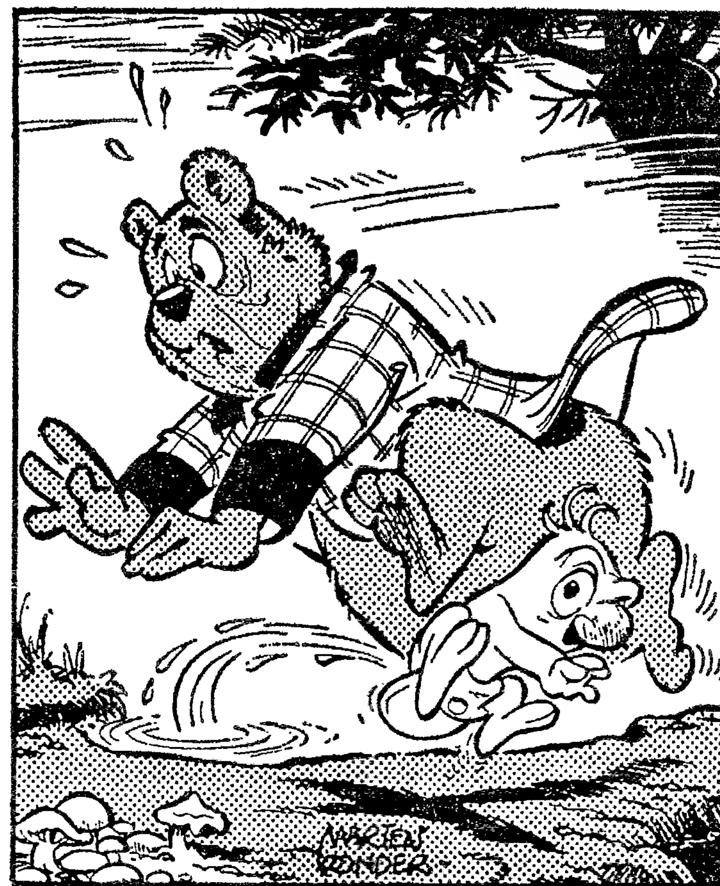
Hij nam een besluit en wendde zich tot zijn assistent, die bezig was soep aan de kook te brengen boven een spiritusbrander.

"Het is onraadzaam om stille te staan of te zitten, mijnheer Pieps"! sprak hij. "Wij kunnen beter hupfen tot voorbij der volmaan, daarmede wij geen gevaar lopen dat wij niet kennen kunnen. Wij volgen der bijspel der mobs, bid ik u".

Zo sprekende begon hij op en neer te springen en Alexander Pieps volgde zuchtende zijn voorbeeld. Zij boden dan ook een heel onrustig schouwspel, en de beide stabs, die met heer Bommel naderden, hielden hoofdschuddend de pas in.

"Onze plicht is duidelijk", verklaarde Lode Stabiel vermoeid. "Deze vreemdelingen zijn stabs, die zich als mobs gedragen. Daardoor hebben ze een héél verkeerde invloed op het jonge goedje, zo tegen volle maan. Ze moeten beschoten worden!"

6837 Lode en Slof Stabiel schuifelden zachtjes uit de avondnevels nader, terwijl ze hun pistolen uit hun pijen trokken. Professor Prlwytzkofski had echter niets in de gaten. Hij sprong op en neer, terwijl hij hijgende aanwijzingen aan zijn assistent gaf.

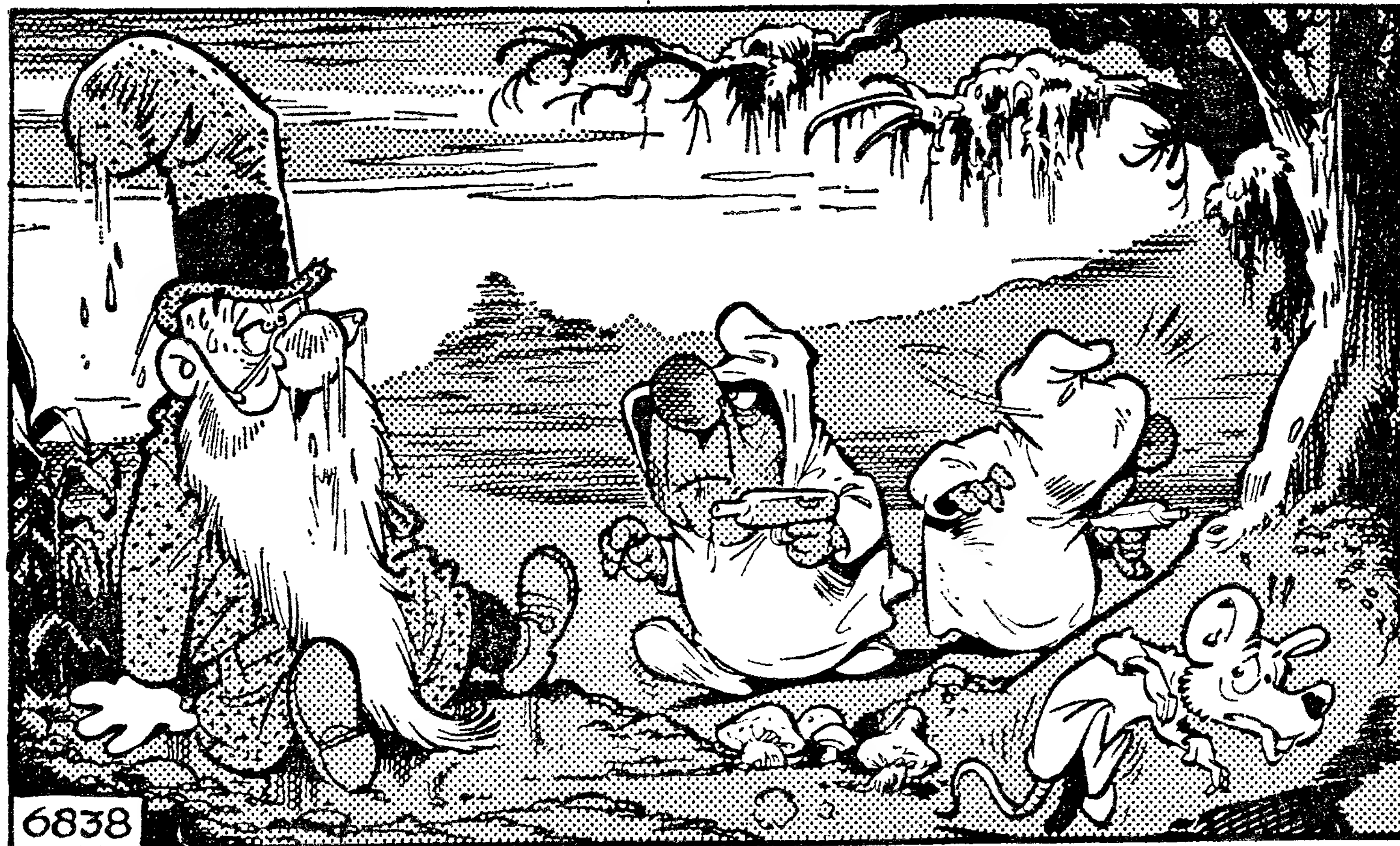
”Hupsen, mijnheer Pieps”, sprak hij. ”De huidige stand der wetenschap verneent het wortelslaan des animalen levens. Men kan ja doch niet weten....”

De beide stabs knikten elkander toe en richten hun wapens met vaste hand op de huppelende geleerden. Doch nu besloot heer Bommel om in te grijpen voordat er iets ergs zou gebeuren; en met uitgestrekte armen sprong hij voorwaarts. Hij kwam echter niet ver.

Uit een poel, terzijde van de weg, schoot Rep hem tussen de voeten door, zodat hij het evenwicht verloor en in het onfrisse nat onderdook. De mob kwam aan de andere kant van het pad in het vocht terecht, en behalve een paar kringen in het water was er niets meer van hen te zien. De stabs hadden trouwens niets van het gebeuren gemerkt. Precies op het moment, dat heer Ollie in de plas plompte schoten ze hun wapens leeg, en omdat die met starsap gevuld waren maakten ze ongeveer hetzelfde geluid.

”Raak”, prevelde Slof Stabiel. ”Dit zal een einde aan de beweging maken. Een gepaste, héél rustige sfeer, daar houden wij van”.

”Die kleine heb ik gemist, vrees ik”, verklaarde Lode. ”Jammer! Je weet niet hoe dat gespring mij afmat. Maar ach, hij was toch nog maar een mob. En morgen, wanneer het starsap in het moeras loopt zal hij als vanzelf zijn portie krijgen”.

6838 Professor Prlwytzkofski had de volle laag uit het waterpistool gekregen, en dat had een einde aan zijn gehuppel gemaakt. Uitgeblust, en met verzakte hoed zat hij op de weg, terwijl zijn assistent in grote angste een goed heenkomen zocht.

"Verlangsaamder hersenwerking", hoorde Slof Stabiel de geleerde mompelen.

"Matter gevoel in der bloedsomloop en der hartenswerking..."

"Goed geraakt", sprak de stab, tevreden voorwaarts tredend.

"Ja", gaf de ander toe. "Maar niet alles is in orde, Slof. Waar is de vreemdeling Bommel gebleven? Dat vraag ik mij af...."

Heer Ollie was in de poel geduikeld, zoals we weten. En hij was net van plan klagend om hulp te gaan roepen toen Rep naast hem opdook.

"Ssst"! fluisterde het ventje vochtig. "Je moet doen alsof je expres in de poel gesprongen bent. Anders vertrouwen ze je niet meer"!

"M-maar.... maar waarom heb je mij er in gegooid"? vroeg heer Bommel niet-begrijpend. "Ik wilde die arme professor redden! En nu is hij helemaal suf! Door jouw schuld"!

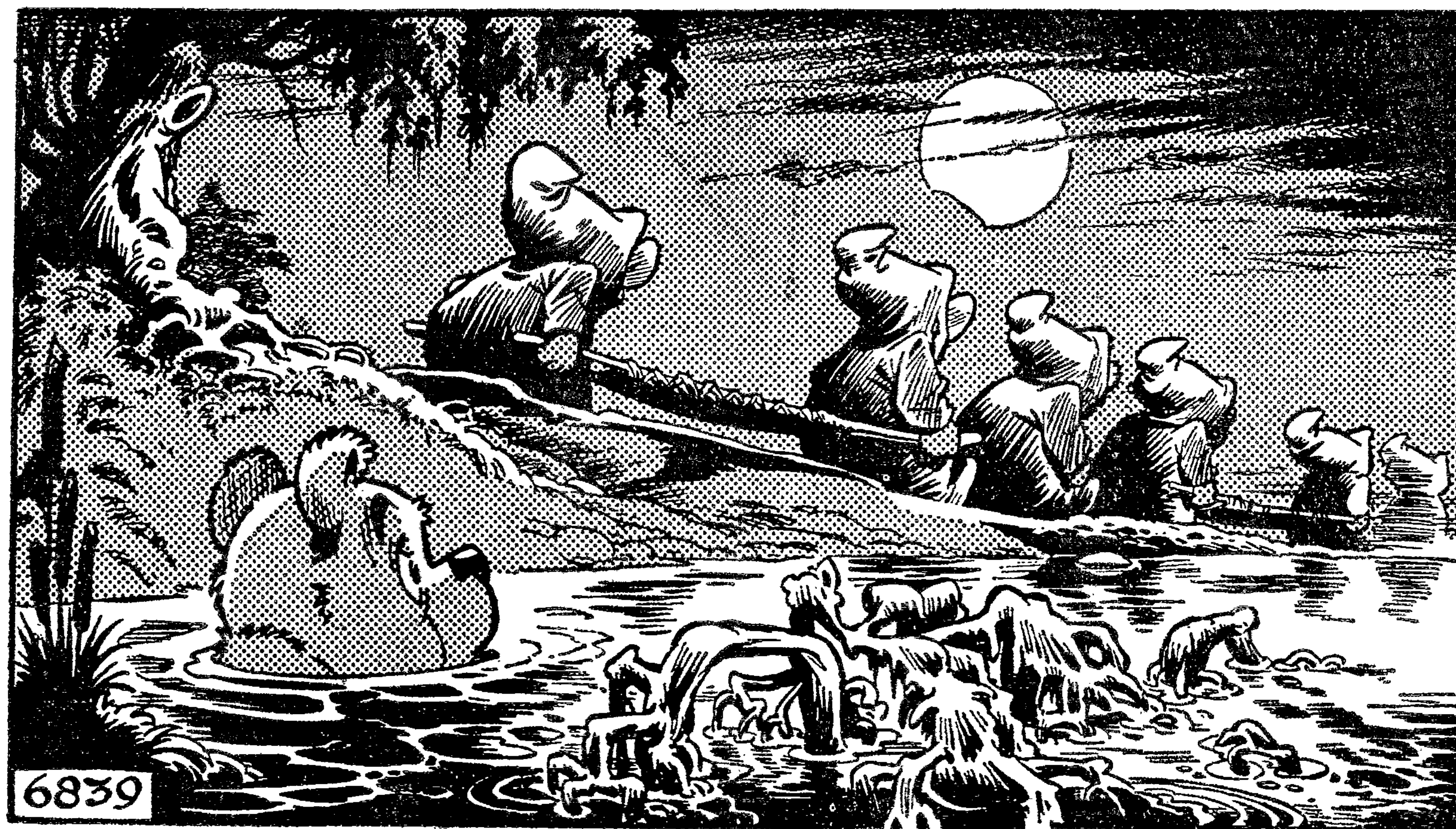
"Niks aan te doen", zei de mob. "Als ze jou maar blijven vertrouwen kan je misschien nog iets beginnen met de volle maan. Ssst! Daar komt Lode Stabiel aan! Zeg hem eh.... zeg hem dat je je zit te bezinnen op de derde groeistoot. Dat zal hij begrijpen"!

Met deze woorden verdween het kereltje onder water, en meteen daarop boog Lode zich over de drenkeling.

"Wat doet u daar"? vroeg hij wantrouwig.

"Ik eh..." stamelde heer Bommel.

"Ik stoot mij aan de zinning. Ik bedoel ik bezin mij. Op de derde stoot, als u begrijpt wat ik bedoel...."

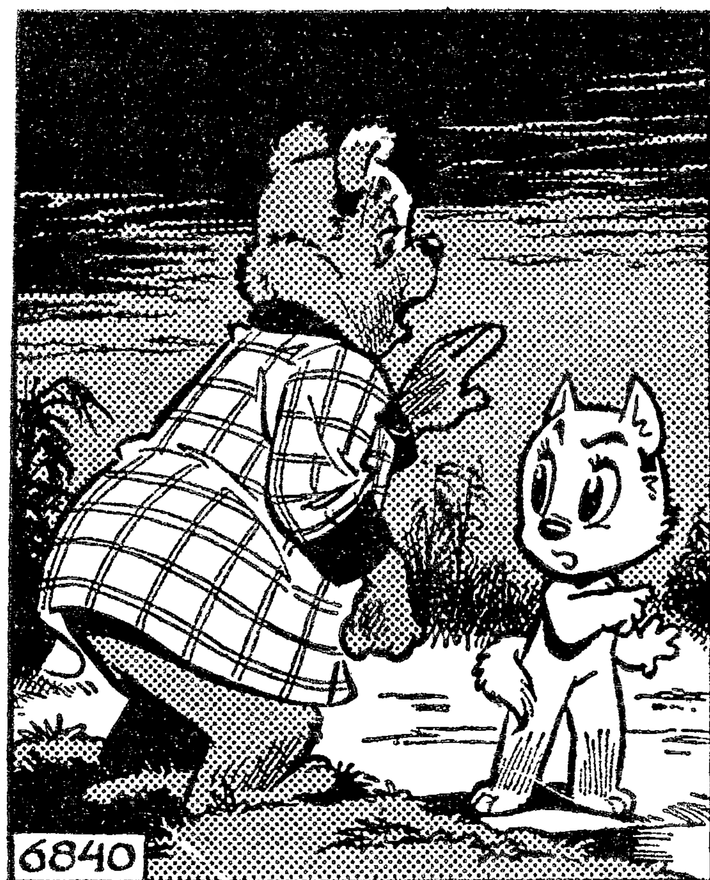

6839. Heer Bommel begreep, dat hij vooral geen achterdocht mocht wekken en daarom bleef hij stilletjes in de modder zitten. Het vocht geurde onaangenaam onder zijn gevoelige neus en de maan weerkaatste geheimzinnig in de poelen en plassen om hem heen. Maar de blubber was lauw, zodat hij het niet koud kreeg en dat was tenminste iets.

Boven hem, over de weg, bewogen de stabs zich met slepende passen heen en weer. Ze haalden onrustige elementen op, die door een schot starsap roerloos waren gemaakt en droegen die op draagbaren in de richting van de stad. Er was niemand, die aandacht aan de zich bezinnende heer schonk zodat hij besloot om weer aan land te kruipen toen de laatste stoet in de verte verdwenen was.

”Het is erg wat men allemaal moet doorstaan”, prevelde heer Ollie. ”Wanneer men de verstarring van de ouderdom wil bestrijden moet men moddebaden nemen, zei mijn goede vader altijd. Maar het gaat toch wel ver voor iemand van mijn stand, vooral in deze omgeving. En dat bestrijden.... Ik heb niets kunnen doen! Die arme professor is helemaal versuft weggedragen; wie weet naar wat voor vreselijk lot!” Hij begon te rillen, want de nachtlucht verkilde hem tot in het gebeente en nadat hij zijn jas had uitgewrongen ging hij lopen.

”Wat nu”? vroeg hij zich af. ”Wat kan ik alleen doen tegen de volle maan, die op uitbreken staat? Morgen zullen alle mobs stabs worden, en de stabs zullen wortel schieten en roerloos worden. Ouderdom is iets vreselijks en ik sta er als heer alleen voor. Eenzaam tegenover een bovennatuurlijke taak. Tom Poes heeft me lelijk in de steek gelaten...

6840. Heer Bommel was zo vervuld van verdrietige gedachten, dat hij Tom Poes pas opmerkte toen die vlak bij hem was.

"Gelukkig dat ik u vind"! zei Tom Poes. "Kom gauw mee, heer Ollie. Ik heb iets ontdekt waardoor we misschien iets kunnen doen"!

"Te laat, jonge vriend", mompelde heer Bommel moedeloos. "Ik heb gedaan wat ik kon. Eenzaam en verlaten heb ik de stabs bevochten, totdat ik door de jonge Rep in het moeras gegooid werd. Daar heb ik een list verzonnen. Ik heb gezegd, dat ik zat te verzinnen over de derde groeistoot, als je begrijpt wat ik bedoel. En dat terwijl jij... Ja, wat heb jij eigen gedaan"?

"Ik heb iets gevonden", herhaalde Tom Poes. "Kom mee, dan zal ik u laten zien dat één kant van dat starsapmeer aan de zee grenst."

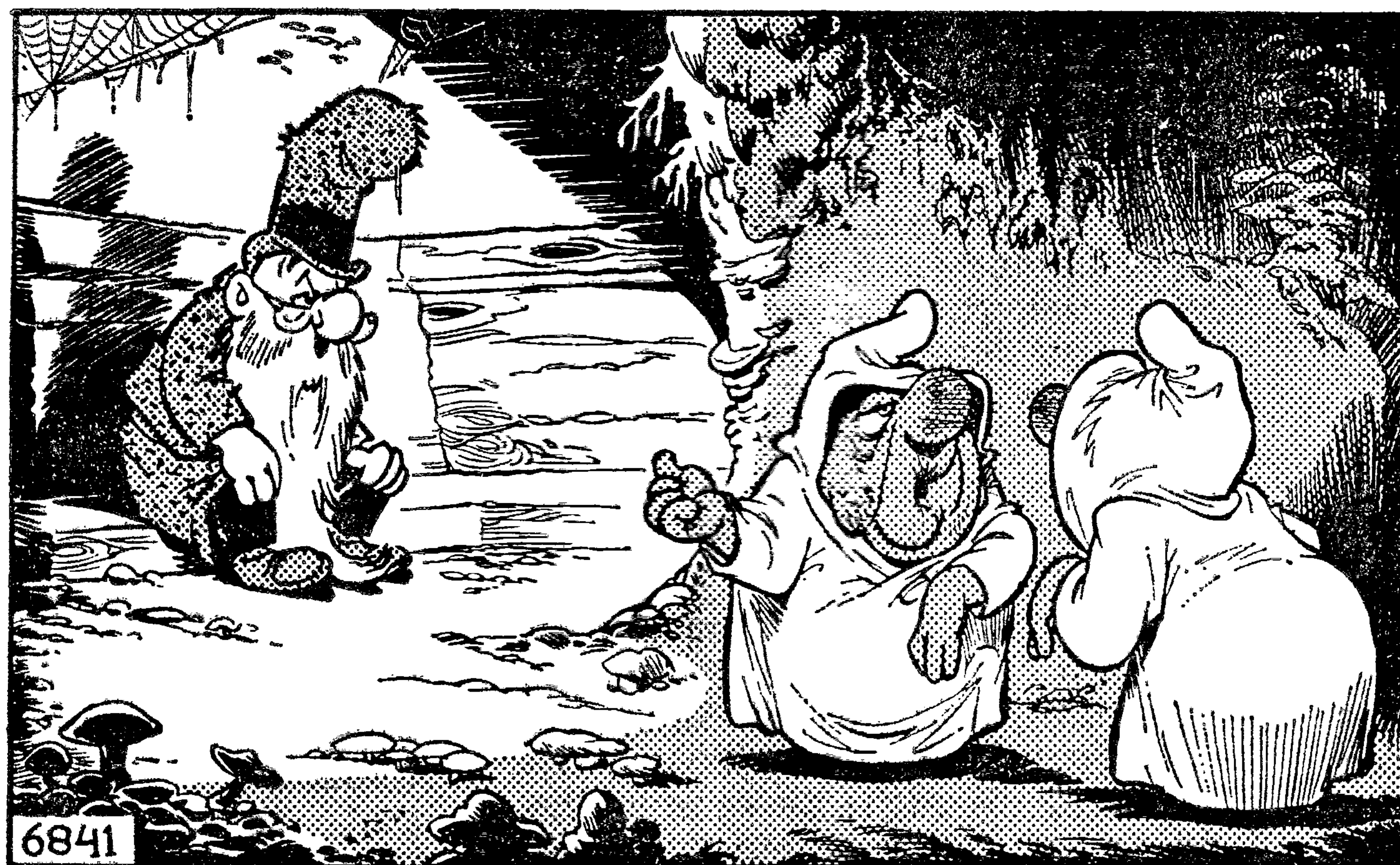
Heer Ollie volgde hem met tegenzin, terwijl hij zijn schouders ophaalde.

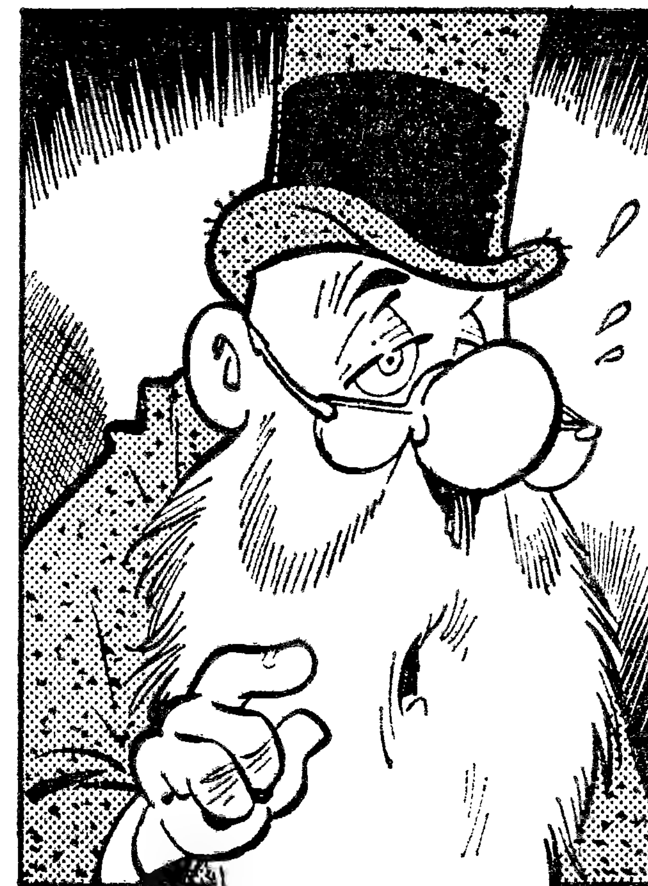
"Wat hebben we daar nu aan", sprak hij bitter. "Terwijl jij naar de zee keek is de professor met dat starsap bespoten. Op een draagbaar is hij weggedragen – ach, het was vreselijk om te zien. Wie weet wat er nu met hem zal gebeuren!? Wat een gemis voor de wetenschap"!

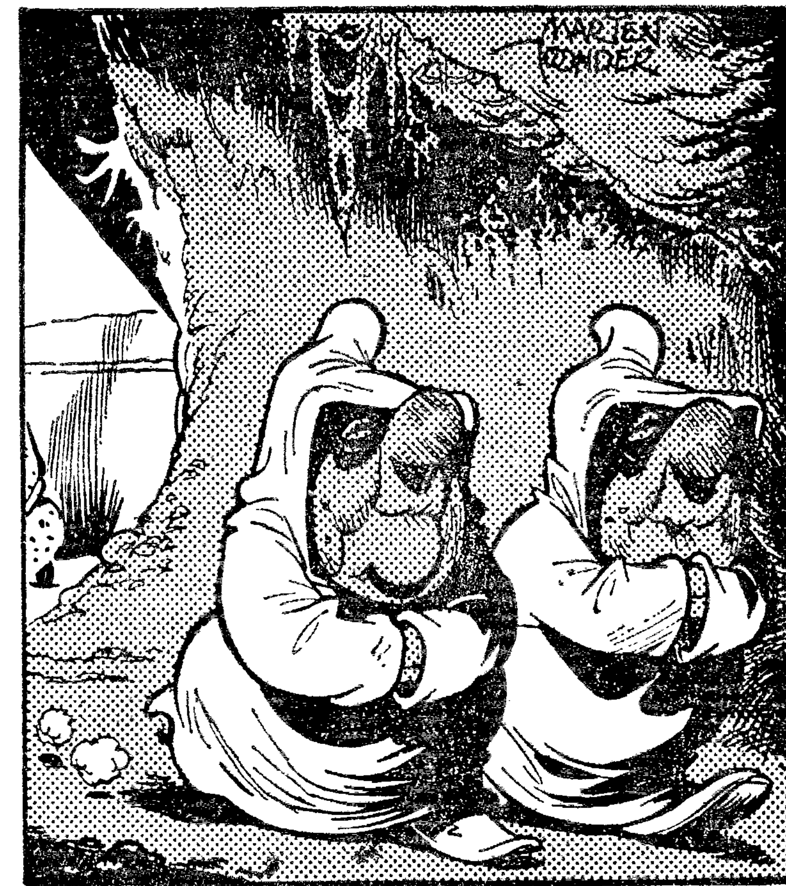
Er was echter nog niet veel met professor Prlwytzkofsky gebeurd. Hij zat met verdraaide ogen op een houten bank in de kamer waarheen hij gedragen was en mompelde in zijn baard.

"Welk ener gemis voor de wetenschap", prevelde hij met dikke tong.

"Mijner mobieler geest is door bedoving stabiel gemaakt geworden. Het is schrikkelijk om nu niet studeren te kunnen wat zich met der volmaan in mijner metabolismoes voltrekken gaat..."

6841. Professor Prlwytzkofski zat ingezakt op de bank en mompelde voor zich heen. Het starsap waarmee hij bespoten was lekte uit zijn baard en benevelde zijn geschoold brein, zodat hij zich erg bedrukt voelde.

”De vreemdeling is nu prettig rustig”, meldde de portier Sok, die een oogje op de versufte geleerde hield.

”Mooi roerloos”, gaf de heer Slof Stabiel toe. Hij leidde de komende groeistoot en daar dat veel loopwerk vroeg, snerpte zijn ademhaling piepend door het stille vertrek.

”Morgenochtend”, hernam hij, ”moet hij een tweede schot hebben. Dan zal hij de volle maan in waardige bezinning eh... ondergaan. Dank u wel. Dat is beter.”

”Veel beter”, bevestigde de portier. Doch nu nam het geprevel van de hoogleraar in kracht toe, zodat het gesprek overstemd werd.

”Ik vorder mijne instrumenten”, hoorde men hem mompelen. ”Ik wil op mijzelve onderzoeken welke anderingen zich in mij zullen gaan voltrekken! Der invloed van manestralen op versapt metabolismoes is ener waaaaanzin. Doch het dient studeerd te worden! Denk toch aan der wetenschap, mijne heerschappen”!

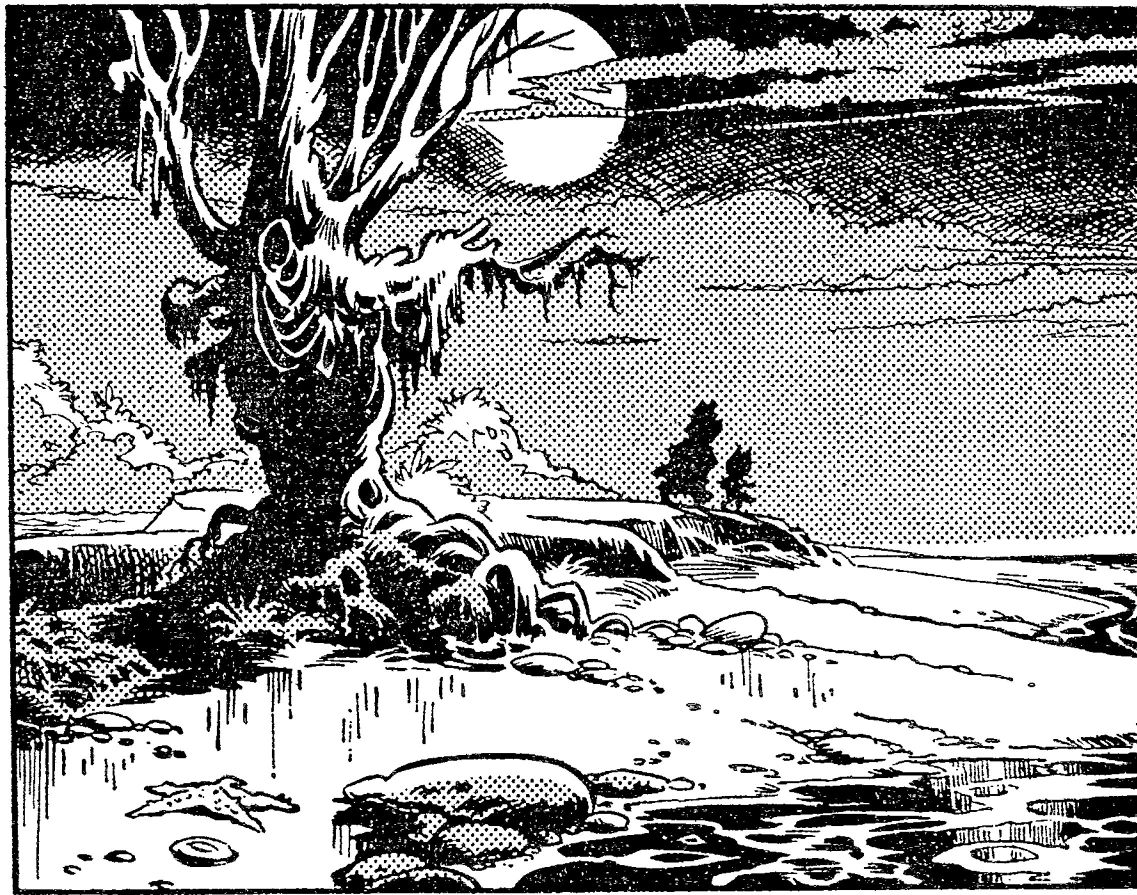
Slof Stabiel glimlachte traag en verliet de kamer met slepende tred.

”Wetenschap”? herhaalde hij. ”Onze wetenschap is vastgesteld door onze voorvaderen”!

”Wat goed genoeg was voor mijn vader is goed genoeg voor mij”, [illegible] de Sok aan. ”Al dat onderzoeken en al die veranderingen brengen alleen maar onrust – en waar leiden ze toe”?

”Alles leidt naar hetzelfde”, verklaarde Slof. ”Namelijk naar de maan! En nu moeten wij de sluizen van het meer gaan openen, waarde Sok. Morgen moet het starsap in het moeras vloeien, zodat de mobs volwassen kunnen worden. Dank u wel.”

6842. De nacht was intussen gevallen; en in het licht van de maan liepen heer Bommel en Tom Poes over de dijk die het meer omgaf.

"Kijk", zei Tom Poes, "dat meer bestaat helemaal uit starsap. Als ze straks de sluis openmaken vloeit alles in het moeras, en daardoor raken de mobs bedwelmd. Of ze springen of niet."

"Dat weet ik allemaal even goed als jij", zei heer Ollie een beetje kribbig. "Maar daar schieten we niets mee op. Wat moeten we er tegen doen? Dat zou ik wel eens willen weten"!

"We moeten dat meer vannacht leeg laten lopen" stelde Tom Poes voor.

"Als we de dijk weggraven naar de kant van het strand loopt al die rommel de zee in- en daar kan het geen kwaad"!

Heer Bommel hield de pas in en terwijl hij oplettend rondkeek klaarde zijn gelaat op.

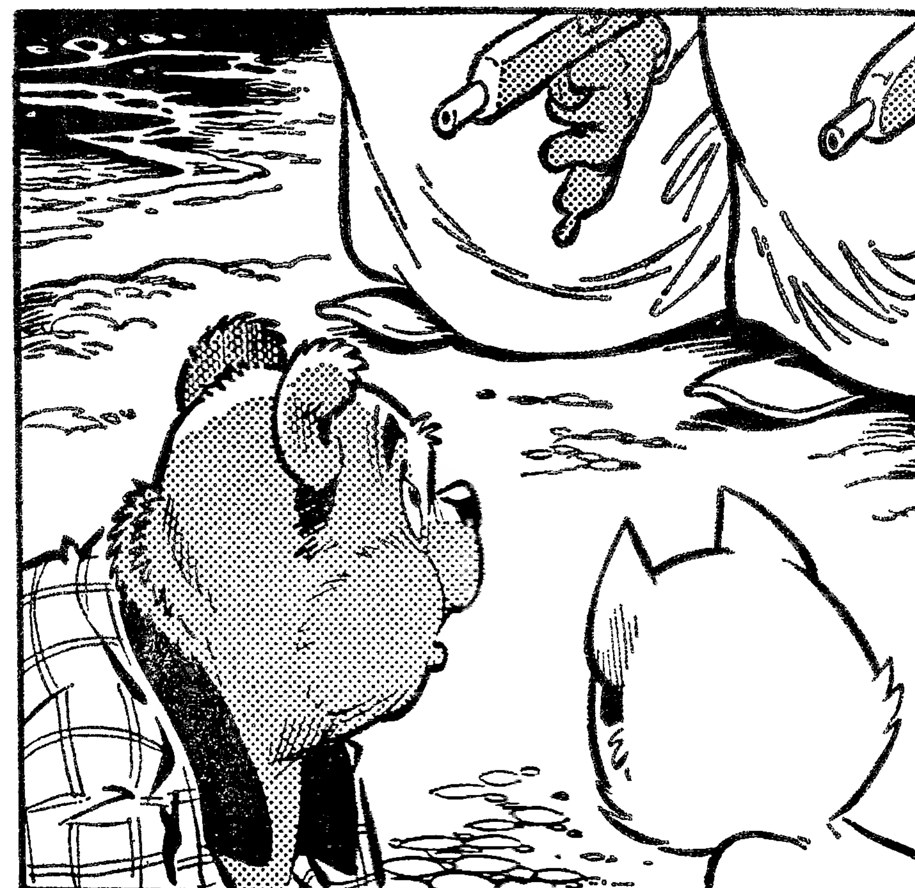
"Als het starsap de zee in loopt kan het geen kwaad", herhaalde hij peinzend.

"Hm... de zee is groot genoeg; als je me volgen kunt. Dat is een goed idee, jonge vriend! Ik had het zelf kunnen bedenken! Wat zullen die oude sokken opkijken als ze de sluis openmaken en het meer is leeg! Ha ha! Héél goed, werkelijk"!

Het geluid van zijn opgeleefde stem klonk helder door de stille nacht en trok de opmerkzaamheid van de beide stabs die op weg waren om de sluis te openen.

"Dit is heel onrustig, waarde Sok", klaagde Slof met gesmoorde stem. "Die twee vreemdelingen zijn veel te opgewonden nu de maan bijna vol is! Houd je pistool gereed! Dank je, dat is beter."

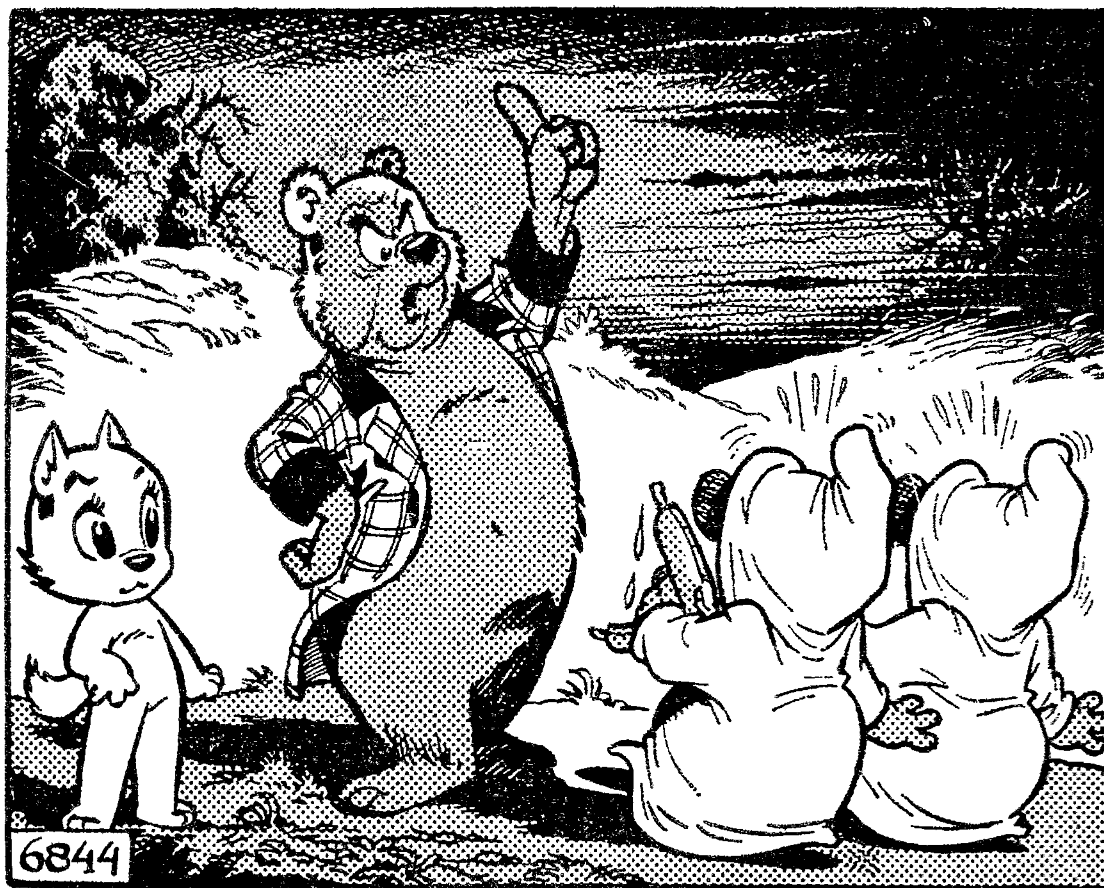

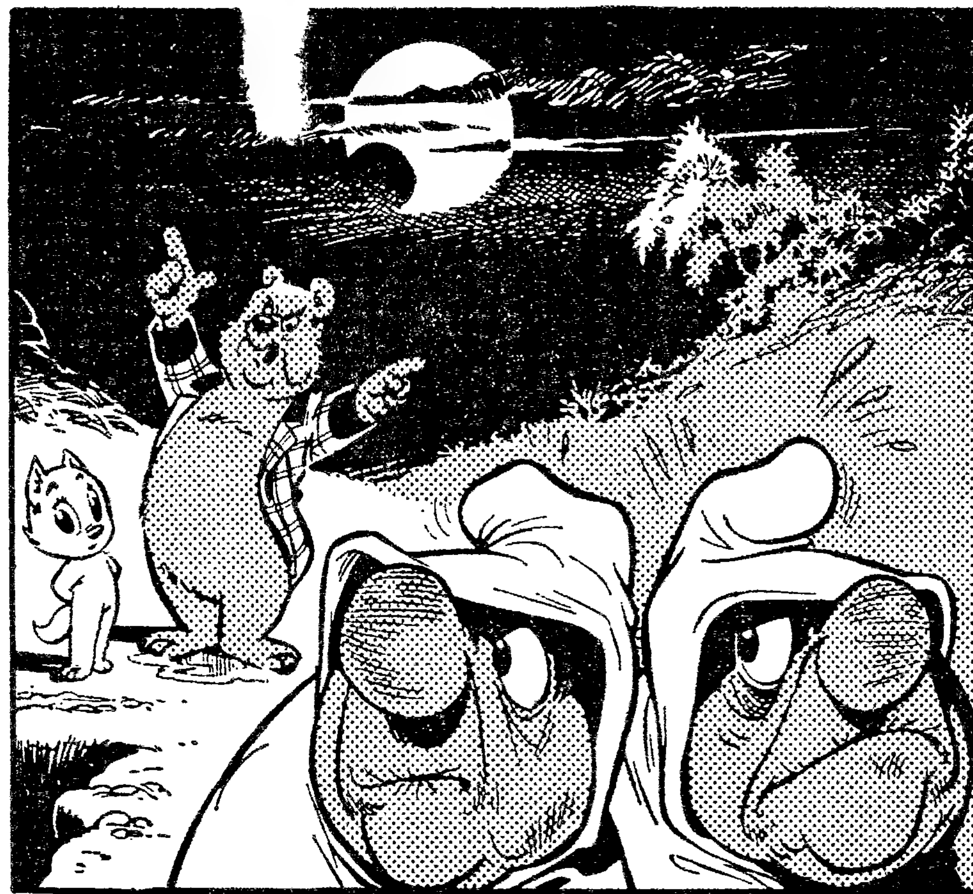

6843. Tom Poes en heer Bommel begonnen onmiddellijk aan de uitvoering van hun plan. Ze hurkten op het dijkje neer en begonnen met hun handen de aarde weg te graven om op die manier een geul naar de zee te maken. Maar helaas, toen ze het bovenste laagje aarde hadden weggekrabd merkten ze dat daaronder zware stenen lagen – en die gaven helemaal niet mee.

”Dat redden we niet”, klaagde heer Ollie. „Mijn nagels zouden wel eens kunnen scheuren! En bovendien verg ik te veel van mijn krachten, dat voel ik”!

”Als er maar eenmaal een gangetje is waar het water doorheen loopt wordt het vanzelf groter”, zei Tom Poes. Hij probeerde met alle macht om beweging in een rotsblok te brengen. Maar toen dat niet lukte begon ook hij een beetje moedeloos te worden, en hij mompelde: ”Als we nu maar wat gereedschappen hadden! Een houweel of een breekijzer of zo..... Maar hoe komen we daar aan”?

”Doet u toch geen moeite”, sprak een zeurderige stem boven hem. ”Deze dijk is goed gebouwd door onze voorvaderen. En wat goed genoeg was voor hen is goed genoeg voor ons. Ach, als u eens wist hoe uw gejacht ons vermoeit! U moet niet zo opstandig zijn! Op zo'n manier zou de wereld veel te onrustig worden. Kijkt u even hierheen, dan zullen wij u kalmeren. Dank u”. De beide gravers staarden geschrokken naar de waterpistolen, die op hen gericht waren. Maar nog voordat Slof Stabiel de laatste woorden gesproken had was Tom Poes al opgesprongen, en met een vlugge beweging duwde hij de wapens omhoog. Het schot ging dan ook in de lucht af zodat er heel wat starsap op de schutters zelf terecht kwam.....

6844. Slof en Sok Stabiel hoorden hoe het starsap kletterend op hun pijen terecht kwam en ze deinsden verslagen achteruit. Vooral toen heer Ollie, die plotseling begreep aan welk gevaar hij ontsnapt was, toornig overeind sprong.

"S-schamen jullie je niet"? riep hij met bevende stem. "Dit had heel ernstige gevolgen kunnen hebben! Ik werk me hier krom om jullie volk voor een vreselijk lot te behoeden – en jullie komen me stiekem besluipen om mij met walgelijk vocht te begieten! Alleen door mijn tegenwoordigheid van geest....."

"Hm", zei Tom Poes.

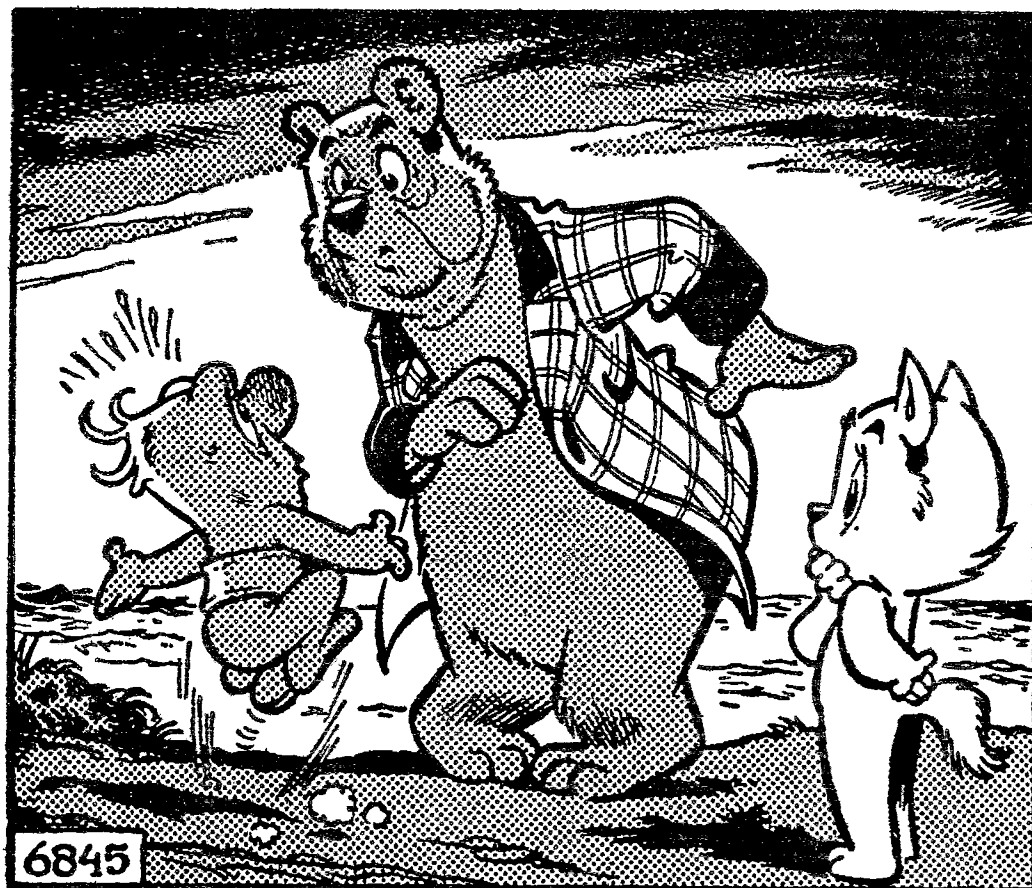
"Roep toch niet zo"! klaagde Slof. "Als u eens wist hoe dat lawaai mij door het hoofd snijdt"!

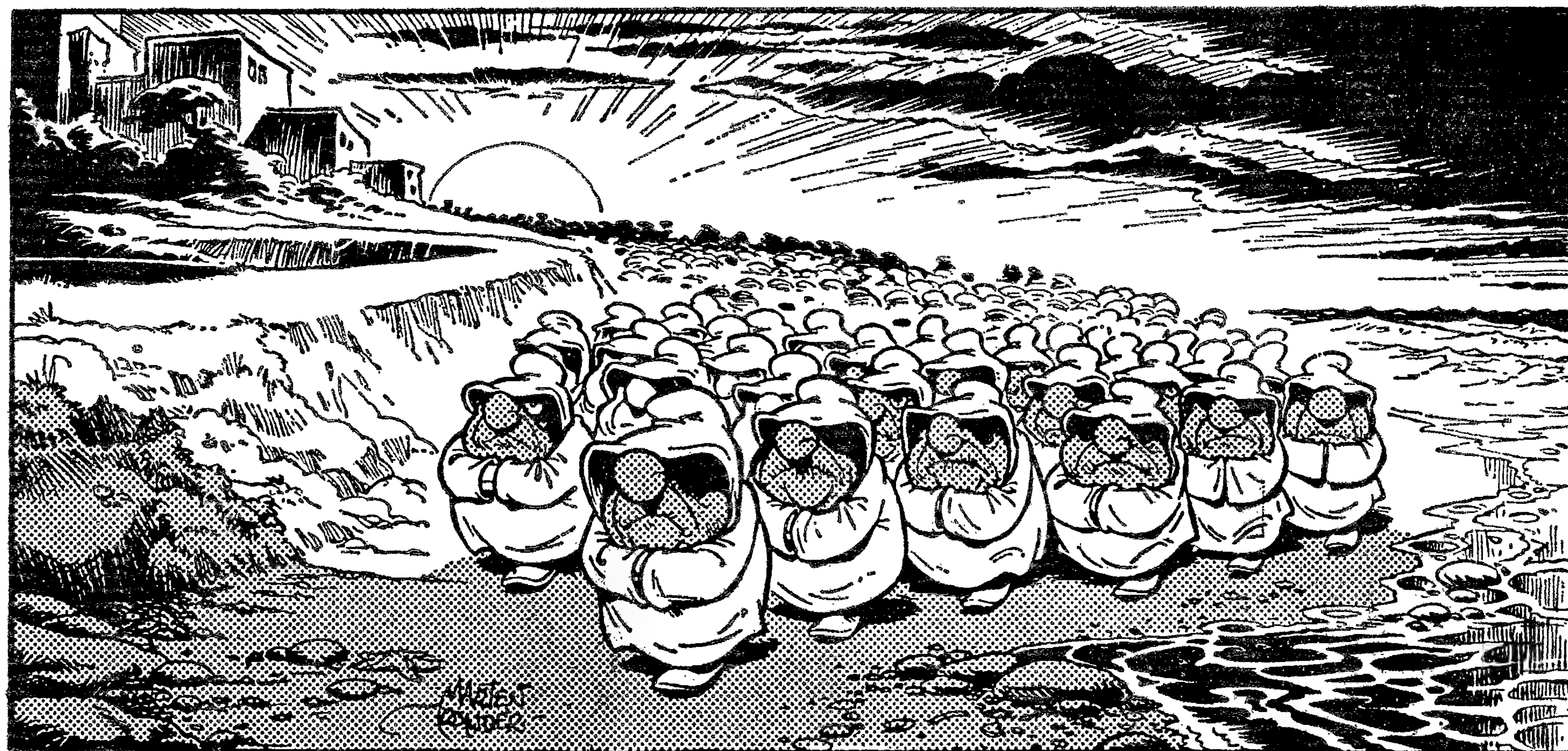
"Maak dat je weg komt"! bulderde heer Bommel. "De toorn van een heer is vreselijk! Scheer je weg voordat er iets ergs gebeurt!" De beide stabs keerden zich om en begonnen vreesachtig terug te sjokken.

"Dat geweld"! neuzelde Slof Stabiel. "Ik kan daar volstrekt niet tegen; vooral niet zo tegen volle maan! We moeten versterking halen, waarde Sok! En steun me een beetje, want ik heb starsap binnen gekregen. Dank je, dat is beter". Zijn hijgende stem verstierf langzaam in de verte, en heer Ollie keek het verdwijnende groepje voldaan na.

"Daar zullen we verder geen last van hebben", sprak hij. "Nu moeten we even iets verzinnen om de dijk af te graven....." Tom Poes wilde iets zeggen, maar hij werd gestoord door Rep, die al springend naderbij kwam.

"Afgraven gaat niet"! riep het ventje.

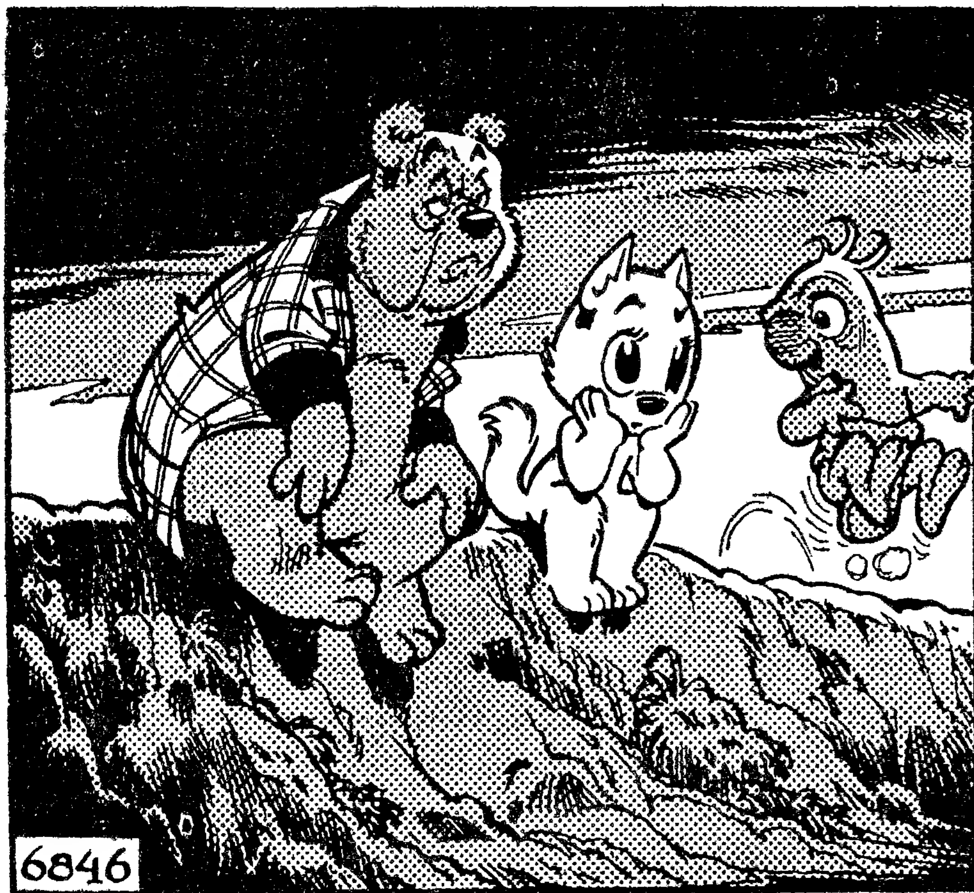

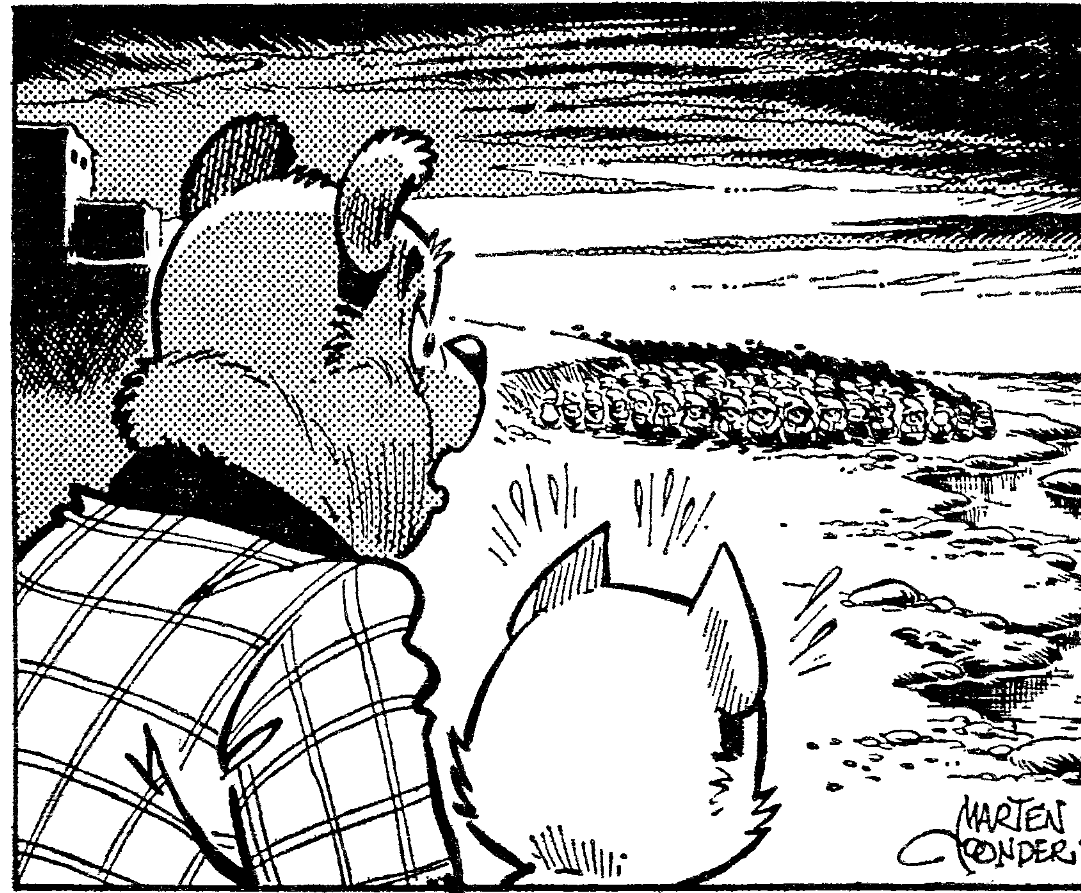
6845. "Afgraven gaat niet"! riep Rep, die springend naderbij kwam. "De mobs hebben dat ook geprobeerd, al lang geleden. Maar er zitten zware stenen in de dijk...." "O-ho", sprak heer Bommel. "Als je nu even een houweel haalt, of een breekijzer of zo. Wat jij, Tom Poes"?

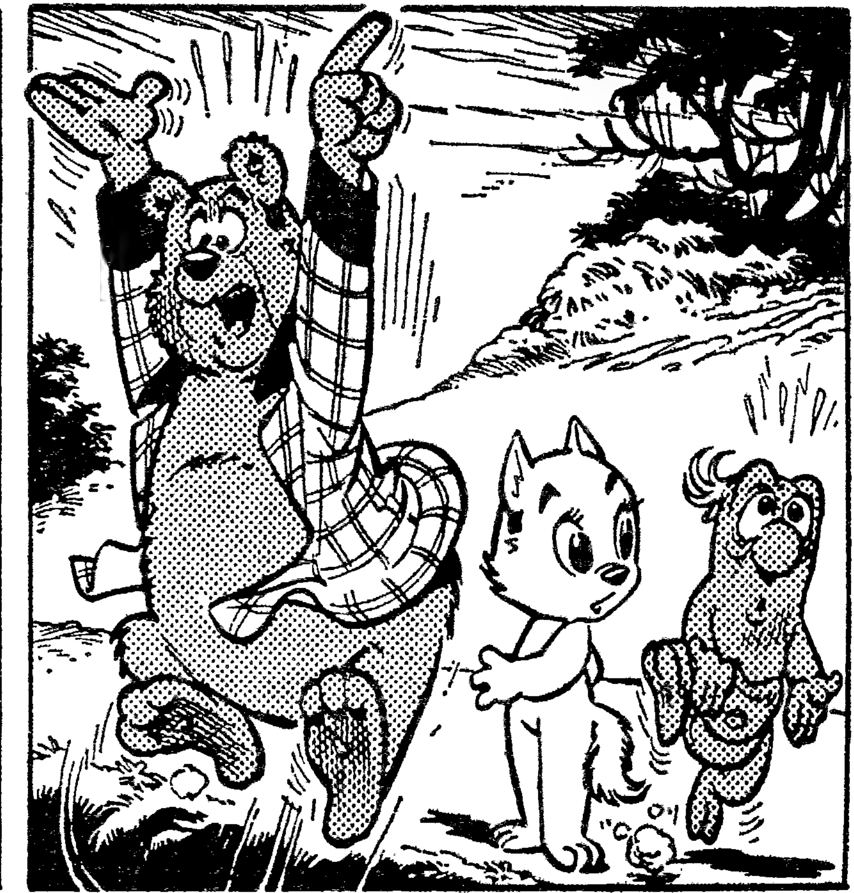
"Zoiets hebben we niet", zei het ventje. "En als we zoiets hadden zou het nu toch te laat zijn. De morgen breekt al aan, en vandaag is het vollemaansdag! De sluis zal direct wel opengedraaid worden....."

"Daar is geen kwestie van", hernam heer Ollie. "Ik heb de lieden die dat wilden doen met een krachtig woord hun plaats gewezen". Zijn stem klonk echter wat mat, want hij begon te vrezen dat de weggejaagde stabs het er niet bij zouden laten zitten. En daar had hij gelijk in, zoals we hierboven zien. Slof en Sok Stabiel hadden zich met hun laatste zwakke krachten naar de stad gehaast om hulp te halen. En terwijl de opkomende zon de zee in een rode gloed zette, schuifelde een brede stroom stabs over het strand in de richting van de dijk.

"Alles rustig maken wat we tegen komen", beval Sloom Stabiel, die de leiding van de uitgeputte Slof had overgenomen. "We moeten ons bezinnen op de volgende groeistoot en de sfeer moet kalm en roerloos zijn. Doorgeven. Dank u".

6846. Heer Bommel en Tom Poes waren op de dijk gaan zitten en keken nu moedeloos naar de zee die rood beschenen werd door de opkomende zon.

”Als we nu eens te werk gaan....” mompelde heer Ollie. ”Als we nu eens een tak nemen, bedoel ik.....”

”Die breekt”, zei Tom Poes. ”De stenen in de dijk zijn veel te zwaar”

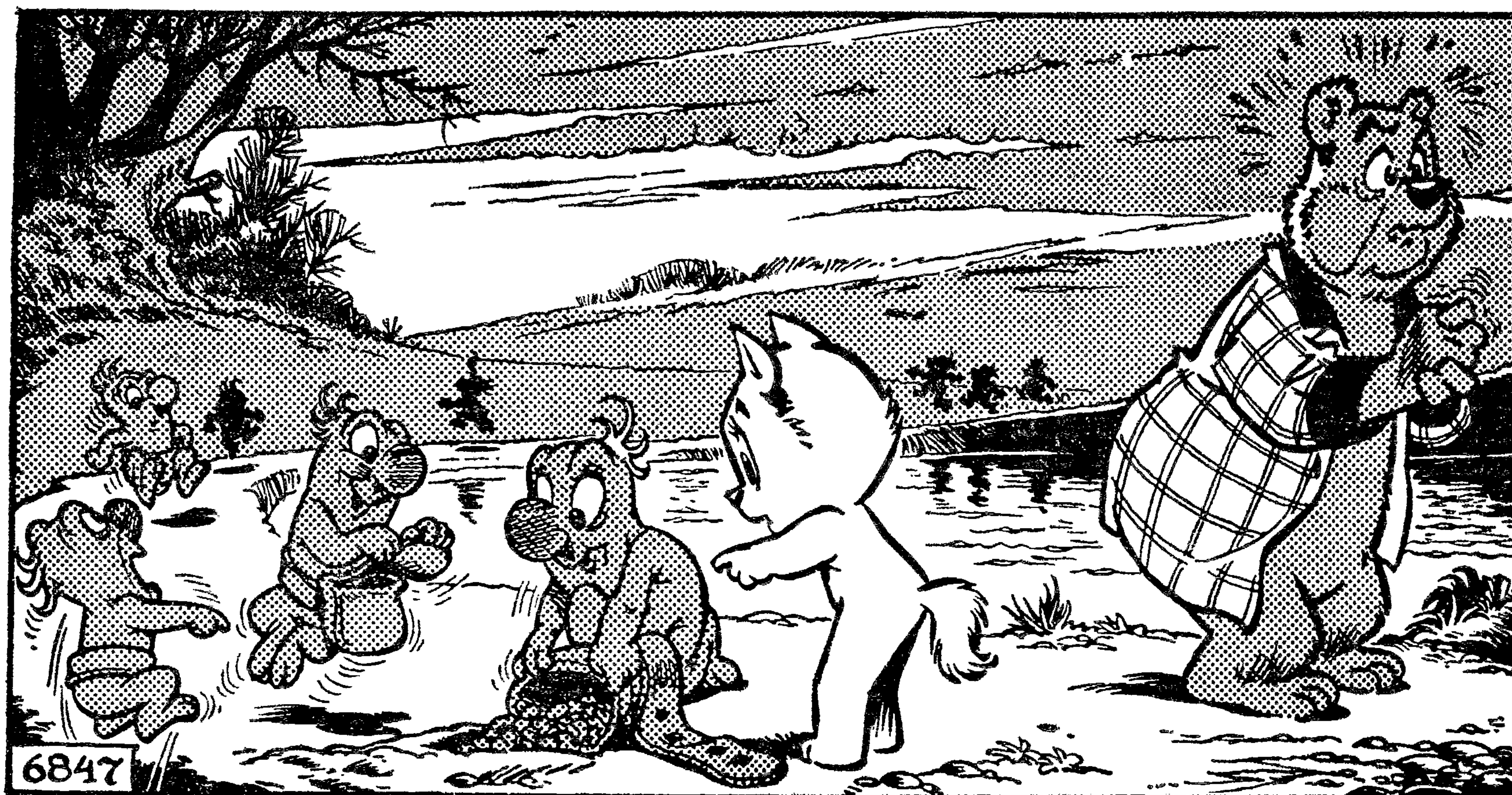
”Het is te laat”! riep Rep. Hij huppelde nog steeds, maar hij begon te vrezen, dat dat ook niet veel zou helpen.

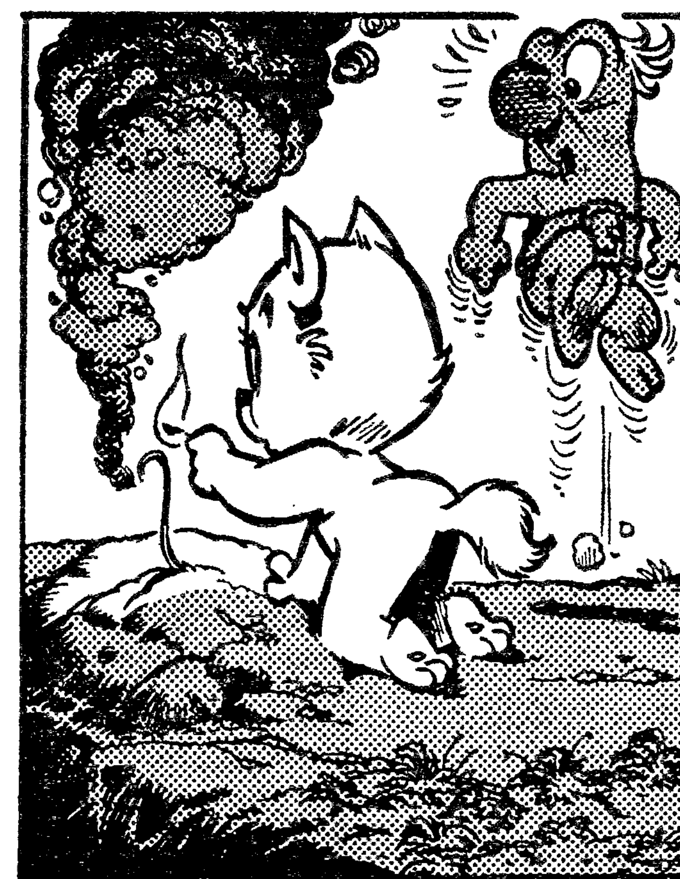
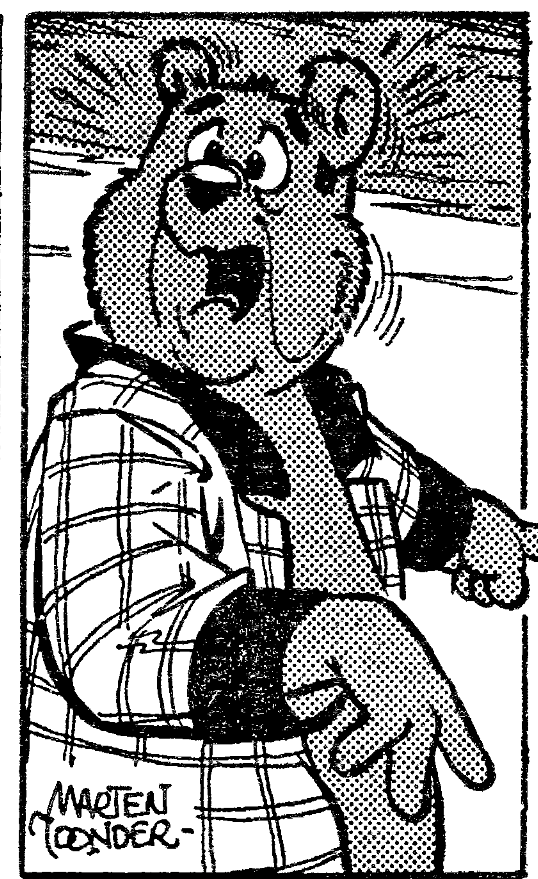
”Kijk daar maar eens”! vervolgde hij benauwd, terwijl hij in de richting van de stad wees. Daar was een donkere menigte zichtbaar, die langzaam maar zeker nader schuifelde over het vochtige strand. Een ogenblik zat heer Bommel verstijfd van schrik, maar toen werd hij door een grote woede bevangen.

”Te wapen”! riep hij uit. ”Verzamel alle mobs! Onder mijn leiding zullen we de stabs verslaan! Ze zijn oud en suf, bedoel ik! Te wapen!

”Dat heeft geen zin”, zei Rep, moedeloos springend. ”Er zijn maar weinig mobs en er zijn veel meer ouderen. Er zijn ontzettend veel ouderen, want ieder jaar worden de mobs stabs, en stabs worden nooit meer mobs. Dat is ons hele jeugdprobleem”!

”En toch is het wel een goed idee”, zei Tom Poes peinzend. ”Verzamel de mobs, Rep! Vlug! En laten ze vooral hun buidels meenemen”!

6847. De menigte die zich naar de dijk bewoog vorderde slechts langzaam. De stabs waren bezig zich op de volle maan te bezinnen en bovendien viel het gaan hun zwaar door hun gevorderde leeftijd. Heer Bommel was de enige, die de nadering handenwringend gadesloeg.

”W-we m-moeten iets doen!” prevelde hij met bleke lippen. ”Maar w-wat? Het zijn er zoveel... Hier staat zelfs een heer machteloos! Is er dan niemand die iets doet? Verzin toch een list, Tom Poes!”

Tom Poes was echter al druk bezig en luisterde niet naar zijn gemompel.

”Gooi het vuurwerk uit je buidel in de gleuven die we gegraven hebben!”, riep hij naar de mob's die van alle kanten kwamen aanspringen.”

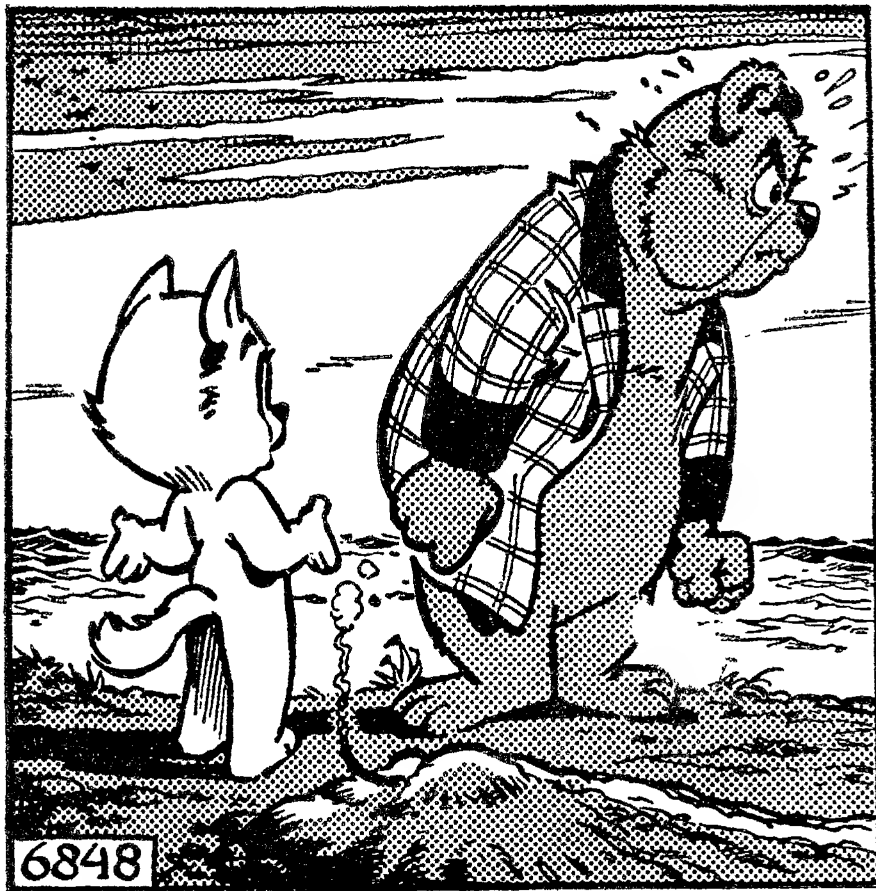
Alle klappertjes en bommetjes! Misschien kunnen we zo'n ontploffing maken, dat er een gat in de dijk slaat. Maar we moeten vlug zijn!”

”Het is geen slecht idee”, zei Rep, die nerveus om hem heen sprong. ”Alleen ons vuurwerk wordt erg gauw vochtig. Woel en Roer hebben het met moerasgas in elkaar geknoeid. Heel knap hoor. maar erg sterk is het niet. En de dijk is zo nat hè?”

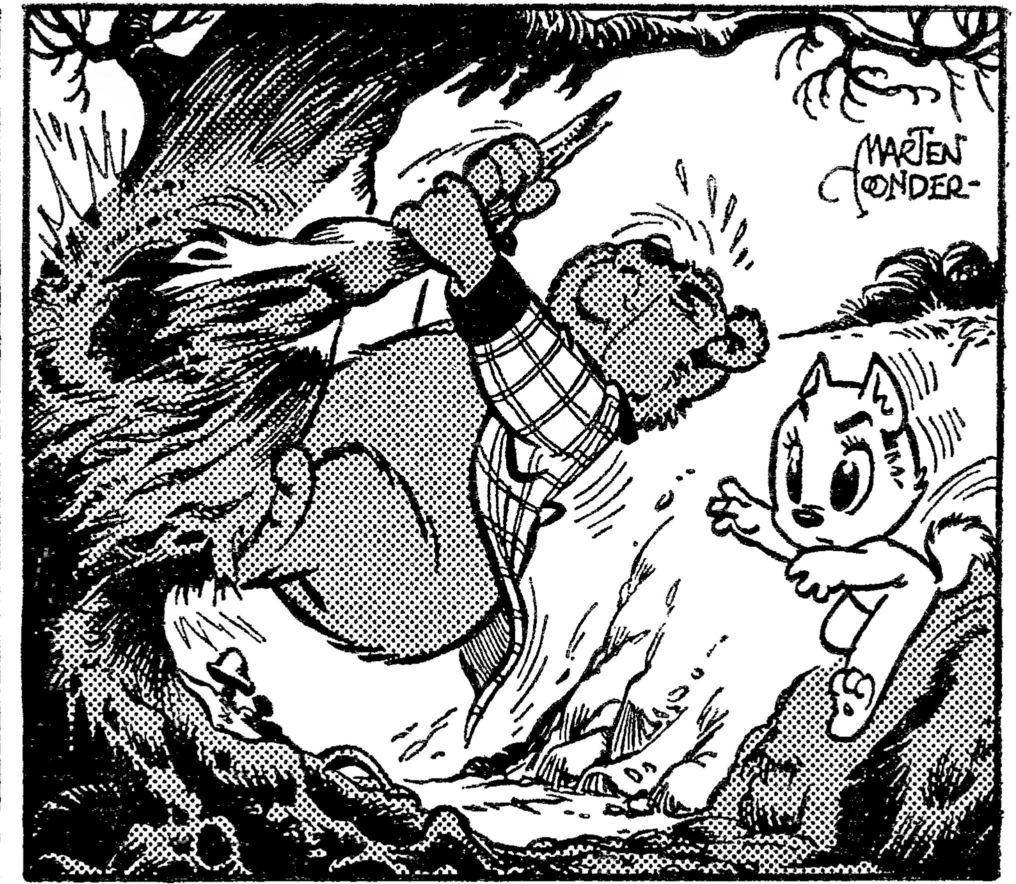
Dat was waar en het was al spoedig te merken dat het ventje gelijk had. Want toen Tom Poes de ontploffingsmiddelen met aarde had afgedekt en probeerde om een lontje aan te steken walmde die alleen maar een beetje.

”Dit wordt niks”, zei hij teleurgesteld. ”Dit is toch niet zo'n goed idee als ik dacht.....”

”Doe dan iets!” riep heer Ollie verzenuwd. ”Ze komen steeds maar dichterbij en direct worden we onder de voet gelopen!!”

6848. Heer Bommel wierp een korte blik op het heuveltje waaruit een beetje walm opsteeg.

"Wat doe je toch?", vroeg hij verzenuwd. "Begrijp je dan niet dat we in groot gevaar verkeren? Kan je dan nooit eens ernstig zijn?"

"Ik wilde dat vuurwerk laten ontploffen", zei Tom Poes. "Maar het gaat niet. Het is te nat!"

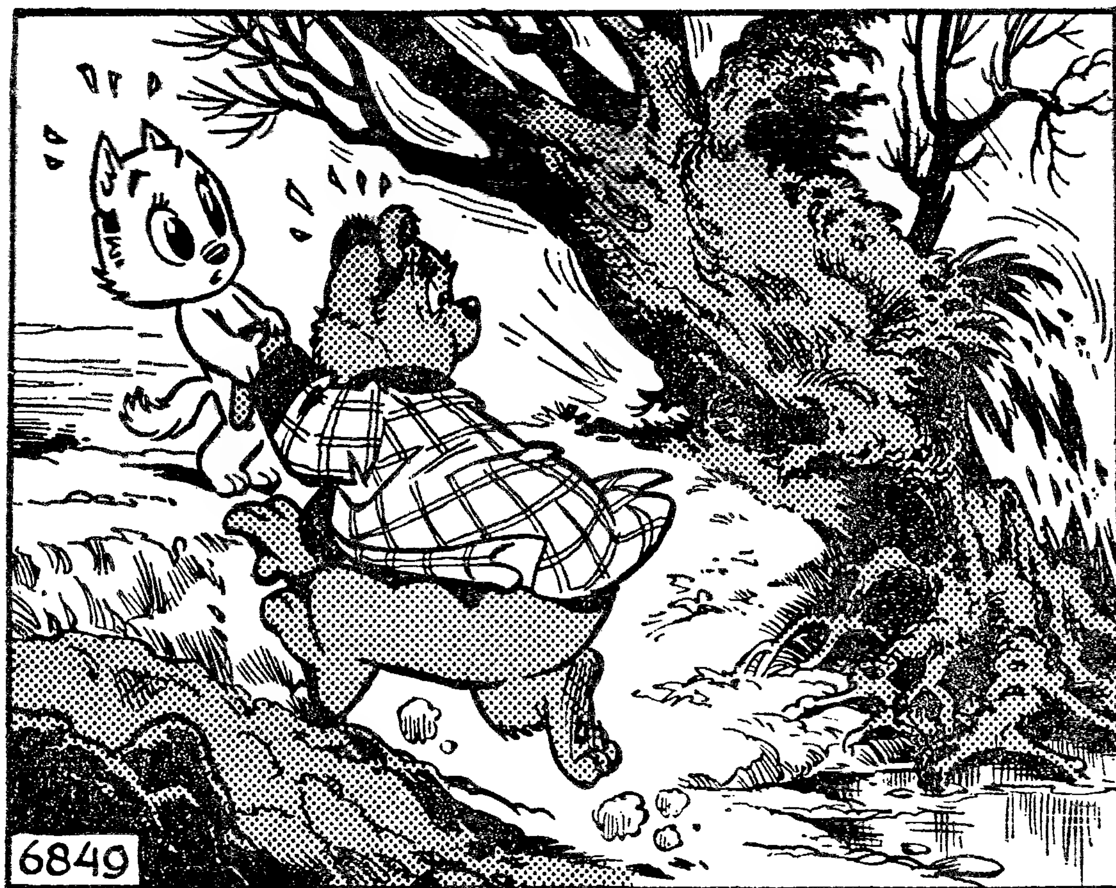
Een ogenblik heerste er een gedrukte stilte die slechts onderbroken werd door de stampende geluiden van de mobs en door een dof gemompel dat door de ochtendwind nadergedragen werd. Het waren de stabs, die zich bezinnend steeds maar dichterbij kwamen over het vochtige strand.

"Vuurwerk ontploffen", herhaalde heer Ollie walgend. Hij staarde naar de dreigend voortschuifelende menigte, en hij zwol langzaam op terwijl er een dreigende trek om zijn mondhoeken verscheen.

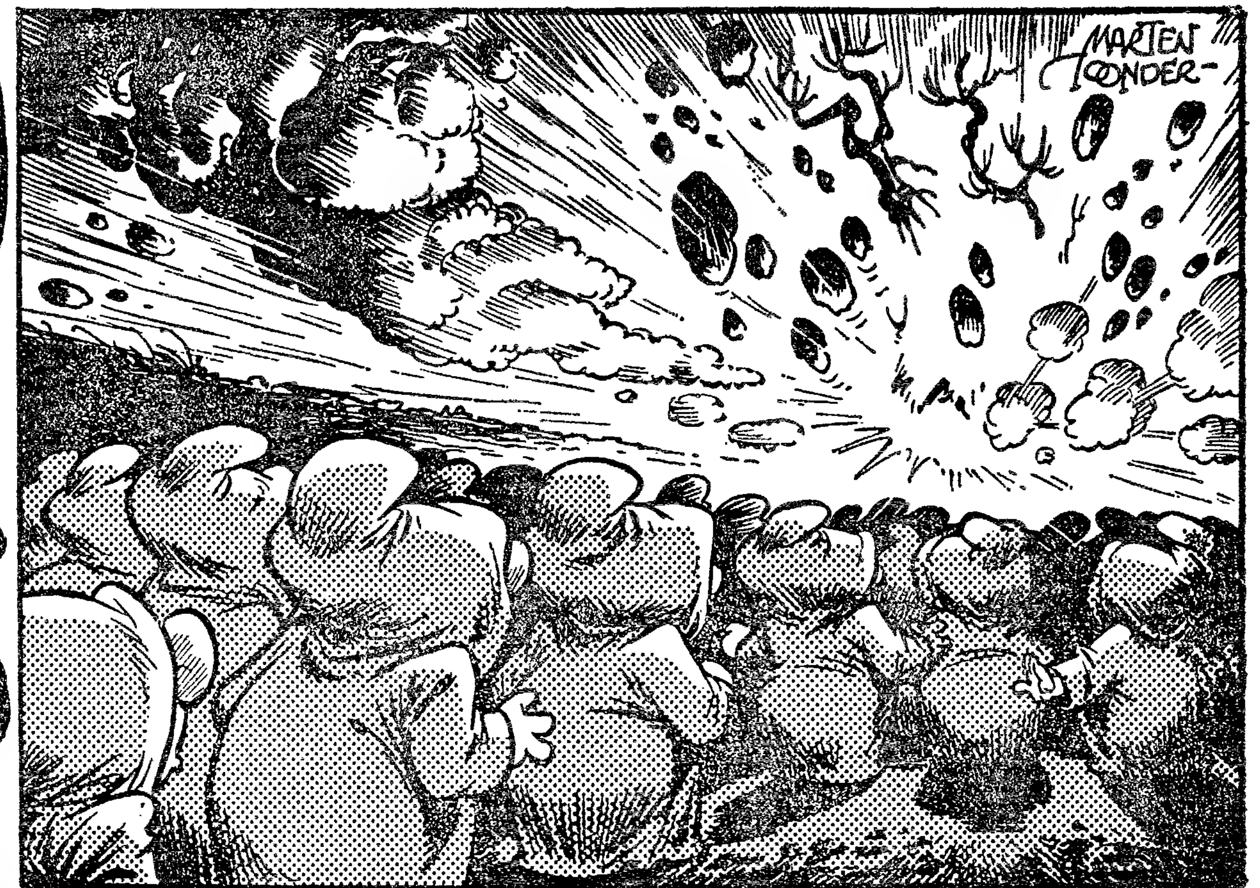
"Goed", vervolgde hij, "als er dan niemand iets doet, zal ik alléén die bende tegenhouden! De kracht van een heer kan vreselijk zijn als het om een rechtvaardige zaak gaat!"

Doch heer Bommel luisterde niet.

"Te wapen!". schreeuwde hij "Volg me!" En met deze uitroep sprong hij van het dijkje af en holde naar een boom toe om daar een stevige tak af te breken. Helaas, de wortel was door het zeewater verrot, en toen hij begon te rukken klonk er een knappend geluid, terwijl de stam langzaam in de richting van de dijk kantelde....

6849. De boom waar heer Bommel aan rukte was boven de wortel lelijk vermolmd. Het geweld van de uitzinnige heer was dan ook teveel voor het rottende houtwerk en met een akelig gekraak stortte de stam voorover.

"Kom mee!", riep Tom Poes terwijl hij zijn vriend opzij trok. "Dit wordt niks en de stabs zijn al vlakbij!"

Heer Ollie liet zich tegenstribbelend tegen de dijk opsjorren en hij keek verslagen naar de kantelende boom.

"Een heer vlucht niet voor de naderende ouderdom" hijgde hij "Hij moet hem te lijf gaan, want anders...."

Wat hij verder had willen zeggen was onverstaanbaar, want nu gebeurde er iets onverwachts. De zware boomstam kwam precies op het heuveltje terecht waaronder Tom Poes het vuurwerk begraven had, en door de klap kwam de hele zaak tot ontploffing. Het was een grote knal die de omtrek deed beven en die de stenen uit de dijk sloeg zodat er een gapende opening ontstond.

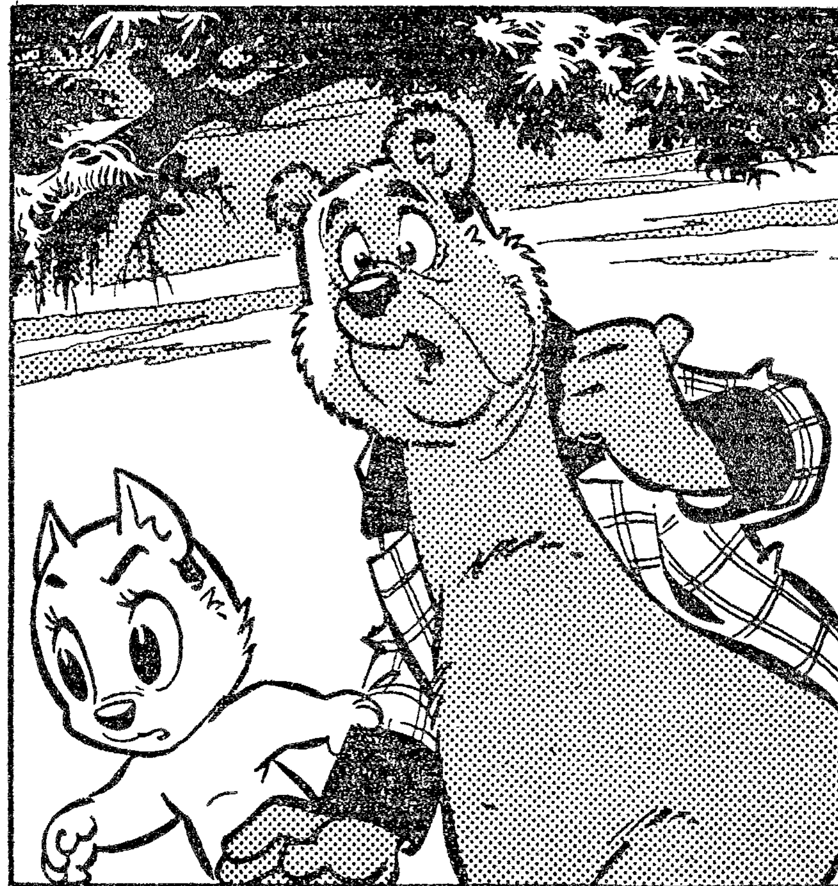
De menigte, die over het strand naderschuifelde, kwam tot stilstand en staarde verstard naar de rookwolken en de rondvliegende rotsblokken.

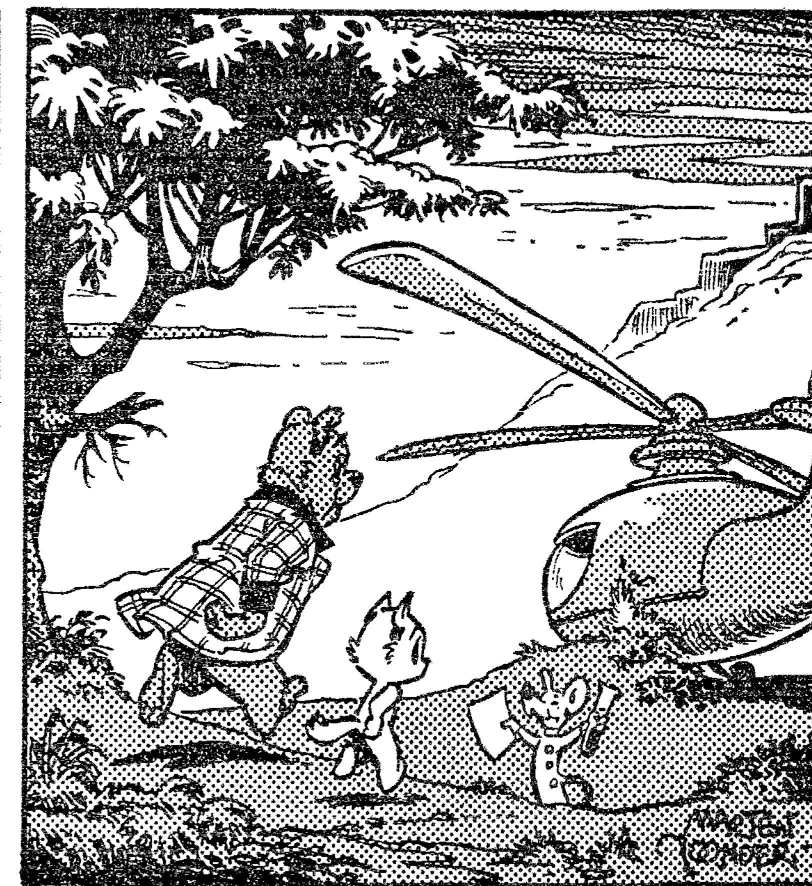
"D-dit is de grootste on-onrust, die ik ooit ben tegengekomen", stamelde Sloom Stabiel, die zich aan het hoofd van de groep bevond. "Dit is meer dan ik verdragen kan. Ik voel een stuwing in mijn gewrichten!"

"En dat op volle maansdag", hijgde Sok achter hem. "Dit wordt een héél onrustige groeistoot!"

Er huiverde een klagelijk gemompel over de menigte, en de heer Slok Stabiel die zich in de staart bevond prevelde verslagen: "Het is de groeistoot!"

6850. Tom Poes wachtte niet wat er verder zou gebeuren. Hij trok heer Bommel met geweld voort en dat kostte hem zoveel moeite dat hij geen tijd had om te kijken. Hij zag dan ook niet dat er achter hen een grote golf door de kapotte dijk op het strand spoot; maar heer Ollie die het gemakkelijker had. zag dat wel

"Het meer loopt leeg!", riep hij uit. "Wat zal er nu met die arme mobs gebeuren? En de hele menigte stabs was net bij die plek aangekomen! Dit is heel vreselijk!"

"Waarom?", vroeg Tom Poes. "Het is allemaal niet zo plechtig als ze gewend zijn: maar de uitwerking is precies hetzelfde. Of het vocht nu in de zee of in het moeras loopt maakt geen verschil voor de stabs!"

Heer Bommel vertraagde zijn pas enigszins, want de ongewone lichaamsbeweging putte hem danig uit.

"Ik denk niet zozeer aan de stabs", verklaarde hij hijgend. "Die zijn oud en traag en ze hebben alles aan zichzelf te danken. Nee, ik denk aan die arme mobs. Waar waren die, toen de ontploffing plaats greep?"

"Ze huppelden ergens rond", zei Tom Poes. "En daarom zullen ze niet zoveel last van het starsap hebben gehad als anders. Het is niet in hun moeras gevloeid, en dat was toch de hoofdzaak?"

Voordat heer Ollie deze gedachte had kunnen verwerken kwam de helikopter van professor Prlwytzkofsky in het zicht, en ook de assistent Pieps dook van achter een heuveltje op.

"Ik heb dat starsap onderzocht!" riep hij reeds van verre. "Het is heel interessant! Behalve de karbonaten...."

"Daar hebben we nu geen tijd voor," zei Tom Poes. "We moeten zo gauw mogelijk de professor halen!"

6851. Professor Prlwytzkofsky kwam langzaam bij uit zijn versufte toestand. Door de opwinding had men verzuimd hem een tweede schot starsap toe te dienen en daardoor raakte het akelige goedje uitgewerkt. De geleerde voelde de lodderigheid uit zijn ledematen wijken en met een zucht sloeg hij de ogen op en bette zich het voorhoofd.

"Praw!" mompelde hij. "Dat was een zeer onaangenaam ervaren! Der intensiviteit des denkens was tot een gans ongewoner diepte gezonken. Nu weet ik hoe ener student zich gevoelen moet...."

Een ogenblik bepeinsde hij deze gedachte, toch toen trok het geronk van een vliegtuig zijn aandacht en hij haasste zich naar buiten. Tot zijn verrassing ontwaarde hij zijn helikopter, en ook zijn assistent, die hem met enige aantekeningen tegemoet snelde.

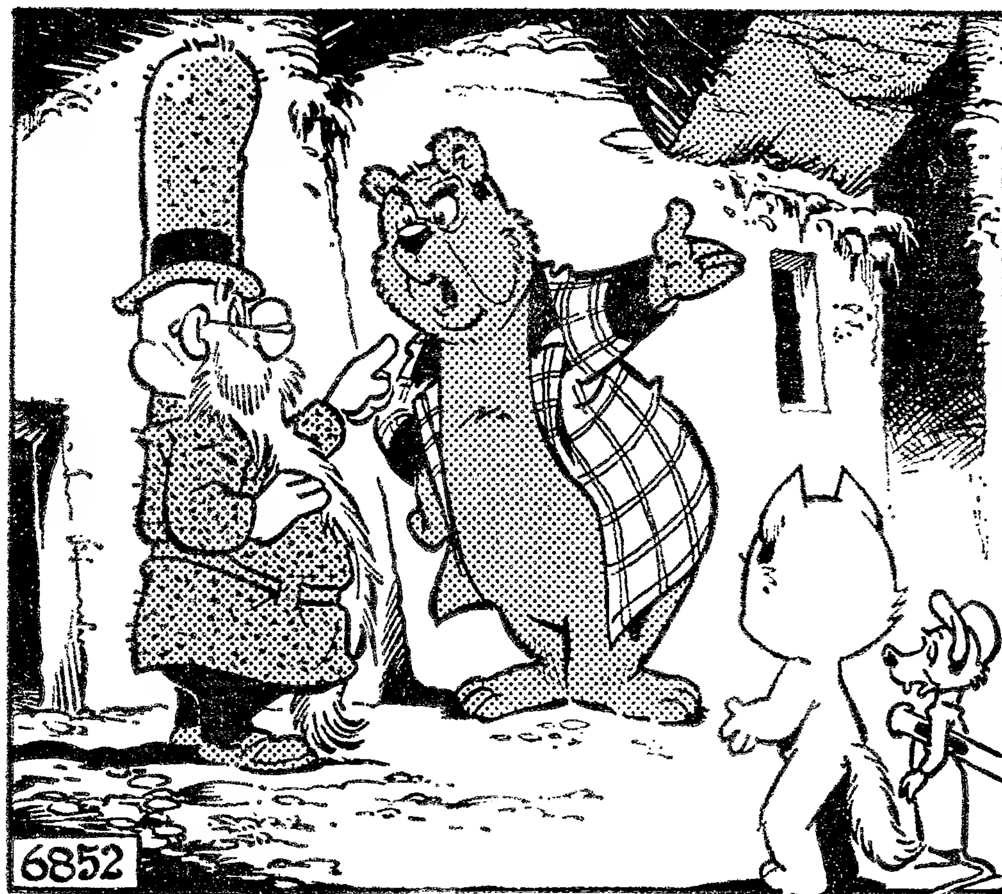
"Ik heb het starsap onderzocht, professor!" riep het ventje. "Behalvede karbonaten heb ik er sporen van atropa belladonna in gevonden. Verder niets."

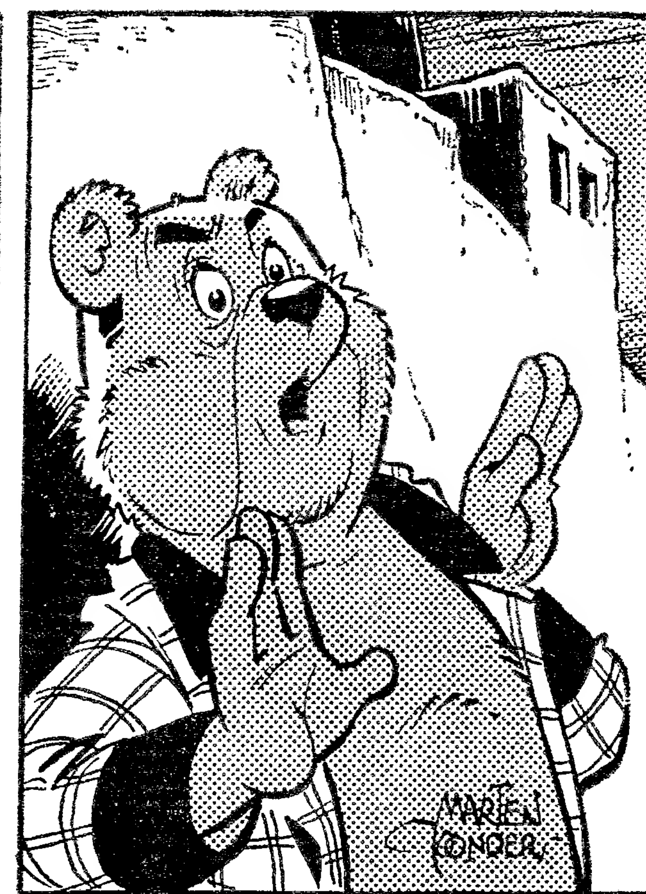
"Zeer goed, mijnheer Pieps!" riep de geleerde kraaiend uit. "Zoals ik bereids meende; der ganse starsapgeschiedenis grondt zich op bijgeloof!!"

"Wat bedoelt u?" vroeg heer Ollie, die nu ook genaderd was. "Wij hebben zojuist met levensgevaar het starsap in de zee laten lopen door een geweldige ontploffing. En u noemt het bijgeloof?"

"Natuurlijk!" hernam de hoogleraar. "Der zaak is klaar! Het geeft slechts ener nachtschade-verdoving – en der rest is waaaaanzin!"

"Maar die groeistoot dan?" vroeg Tom Poes. "En de volle maan? Ik heb toch zelf kunnen zien, dat een van die stabs wortel had geschoten?"

6852 "Hoe zit dat dan met die groeistoten?" vroeg Tom Poes. "Met volle maan worden de mobs stabs, en de stabs schieten wortel. We hebben toch zelf kunnen zien...."

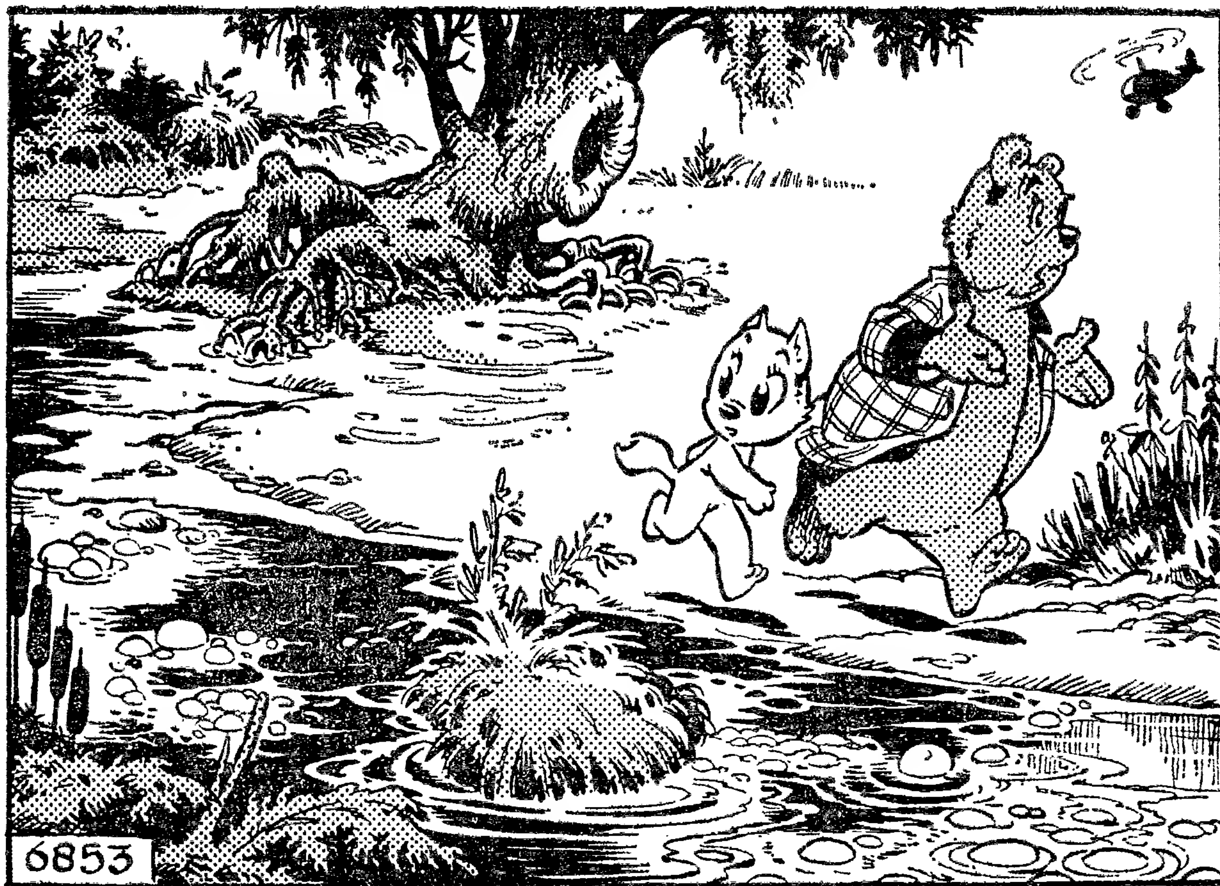
"We hebben niets gezien!" sprak professor Prlwytzkofsky koeltjes. "Wij hebben slechts vaststellen kunnen dat zich hier op der eiland twee levensrassen bevinden. Er zijn jongen, met puikopaardiger eigenschappen – en er zijn volwassenen. Dat is alles."

"Onzin", zei heer Bommel, die zich begon op te winden. "Met volle maan worden de mobs tabs, en de stabs schieten wortel. En het komt allemaal door het drinken van starsap."

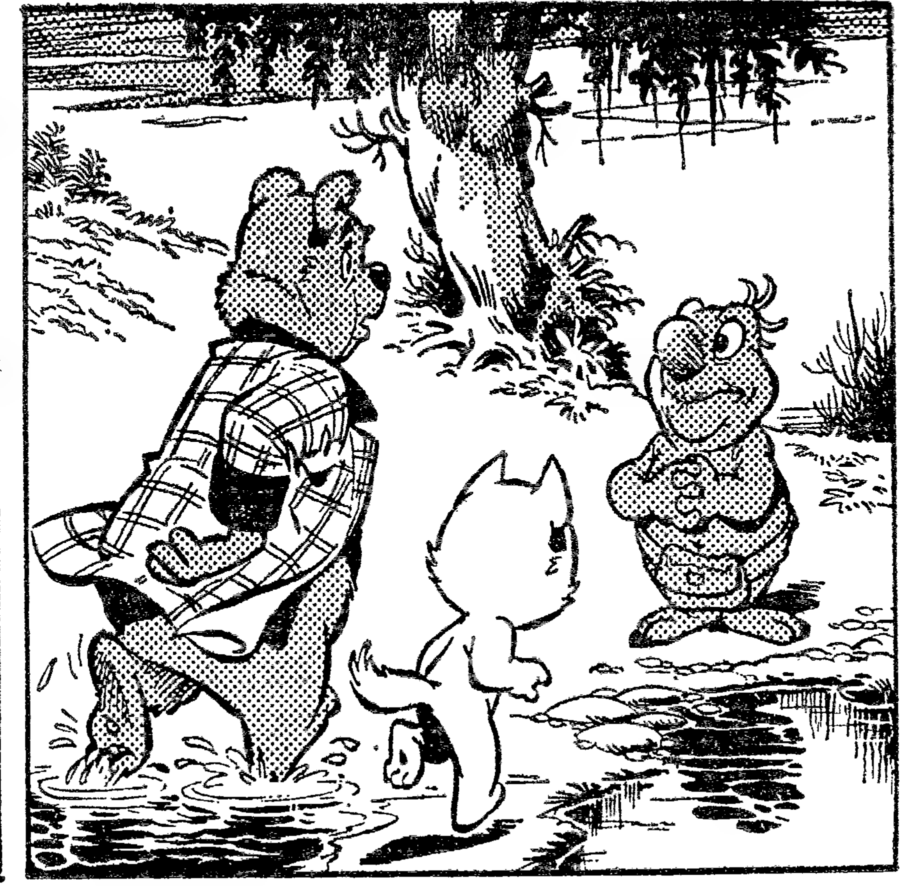
"Praw", hernam de hoogleraar, terwijl hij zich naar zijn vliegtuig begaf.

"Dat is ener onwetenschappelijker gevolgering. Wij hebben hier onzer arbeid gedaan, en thans gaan wij terug. Gaat u mede in mijner hefschroever?"

"Nee", zei heer Ollie uit de hoogte. "Als dat wetenschap is, weet ik niet waarvoor ik eigenlijk belasting betaal! Ik ga niet mee, heer Profski! Mijn plaats is hier. Ik wil zien wat er gebeurd is met die arme mobs. Ik wil weten of ik ze nu gered heb of niet, als u begrijpt wat ik bedoel. Kom, Tom Poes, volg me."

6853 Heer Bommel begon terug te lopen in de richting vanwaar hij gekomen was, en Tom Poes volgde hem. Achter hen verhief de helikopter zich in de lucht om koers te zetten naar het vaste land, maar de wandelaars schonken geen aandacht aan de vertrekkende geleerden. Ze keken speurend rond over de moerassige vlakte, die druilerig en verlaten om hen heen lag. De nevels hingen onbewegelijk tussen de rottende bomen – en het enige teken van leven waren de luchtbellen die uit de poelen opstegen.

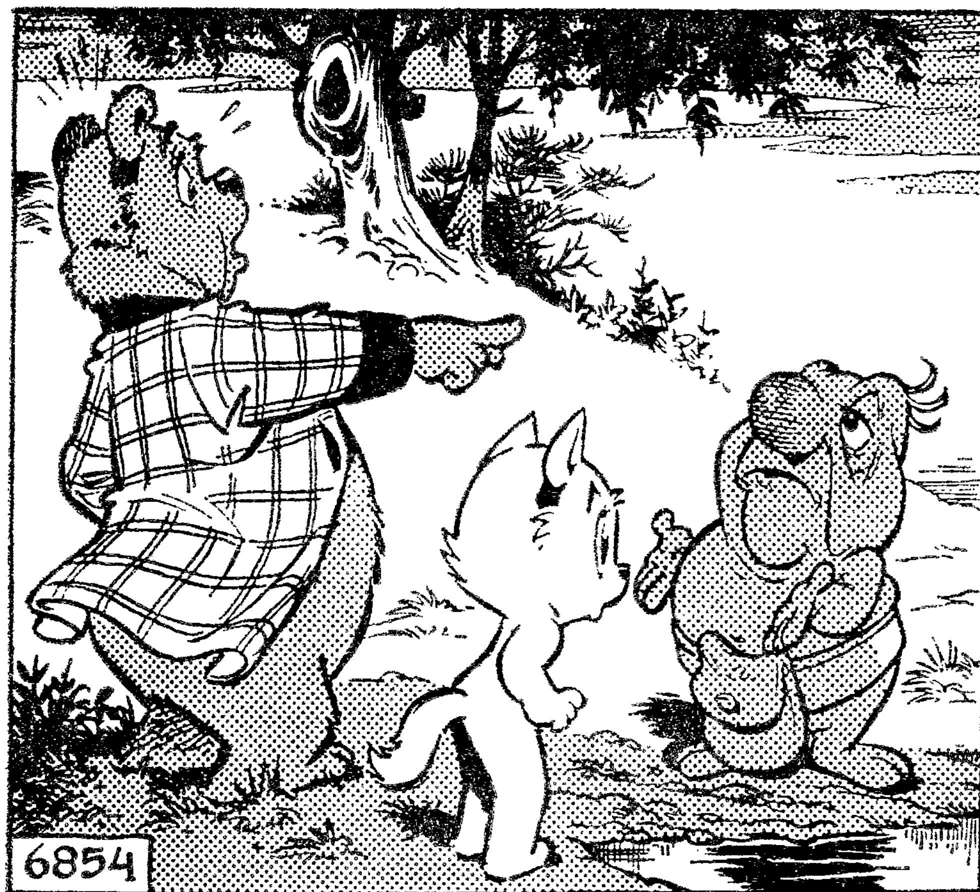
”Hier is geen sterveling meer te zien”, zei heer Ollie beklemd. ”Waar zijn de mobs gebleven? De laatste keer dat we ze zagen sprongen ze nog tierig rond. En het starsap is over de stabs in zee gelopen, zodat ze daar ook geen last van hebben gehad! Waar zijn ze?”

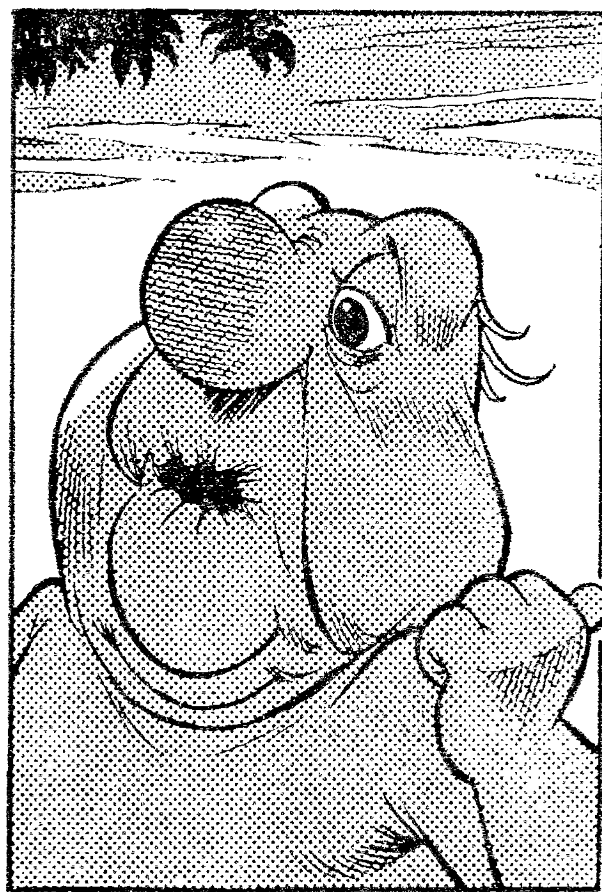
”Het is hier wel erg stil”, gaf Tom Poes toe. ”Het enige leven zit in de poelen. Dat moeten heel kleine mobjes zijn, die pas uit het ei zijn gekomen. Maar daar staat iemand! Misschien kan die ons iets vertellen.”

Hij wees op een gezette figuur op een heuveltje, die traag zijn hand ophief toen hij hen zag.

”Goede middag”, riep heer Bommel hem toe. ”Bent u de enige stab, die over is gebleven? Waar zijn de mobs? Waar is Rep?”

”De mobs”, zei de vreemdeling met slepende stem, „die zijn volwassen geworden. Daar helpt niets aan; wanneer de tijd gekomen is veranderen ze in stabs. Zo is het leven. Ik ben Rep, en met mijn springen is het gedaan. U weet niet hoe het mij afmat. Dit is beter, dank u.”

6854 Heer Bommel staarde glazig naar het gezette kereltje, en hij schudde ongelovig zijn hoofd.

"Ben jij Rep?" riep hij uit. "Hoe is dat mogelijk? Je lijkt er niet op!"

"Dat komt van de tweede groeistoot", legde het ventje uit. "Ik ben volwassen geworden – en wanneer men volwassen is, wordt men rijp en dan denkt men overal heel anders over. Héél anders! Al die tijd heb ik gesprongen en gehuppeld om jong te blijven. Het is onbegrijpelijk; die onrust van de jeugd!"

"Hm", zei Tom Poes. "Toch snap ik het nog niet. We hebben het starsap in de zee laten lopen, en de enigen die het over zich heen hebben gekregen waren de stabs! Was het leeglopen van het meer dan voor niets?"

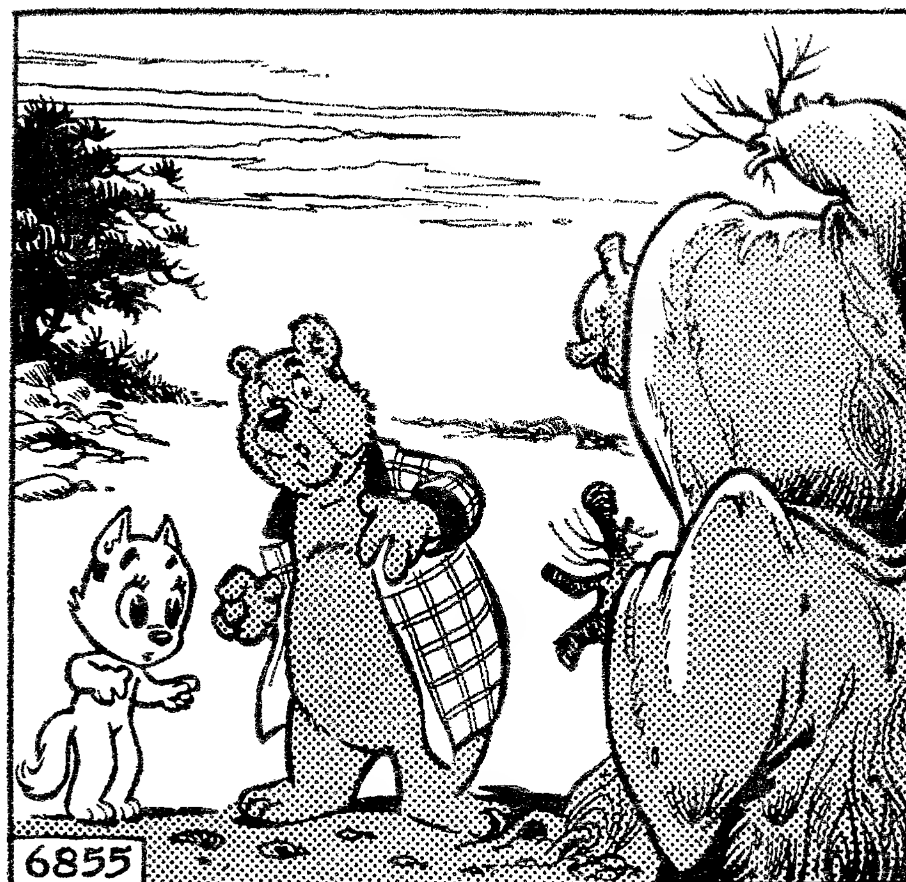
"Ach, dat starsap", mompelde Rep. "Daar wordt men niet volwassen van, zoals de oudere generatie dacht. De groeistoot komt van de volle maan, en dat sap verstart alleen maar eventjes. Maar het leeglopen van het meer was niet voor niets; het heeft alle stabs verstard. En omdat de maan vol was...."

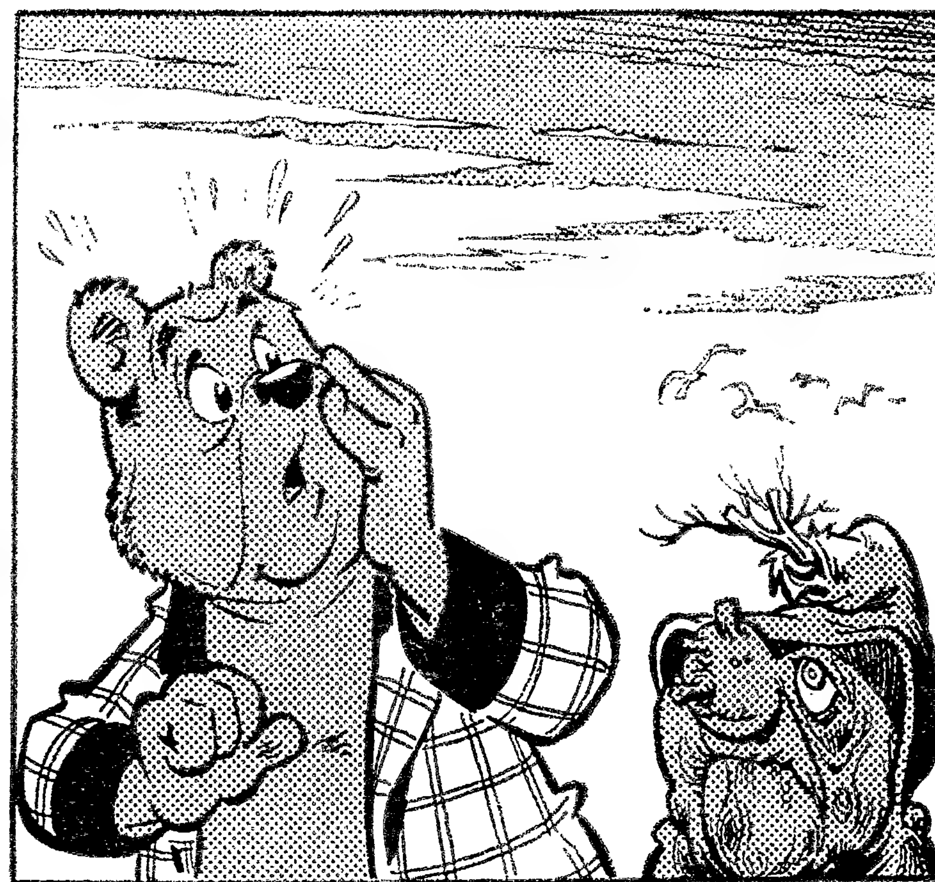
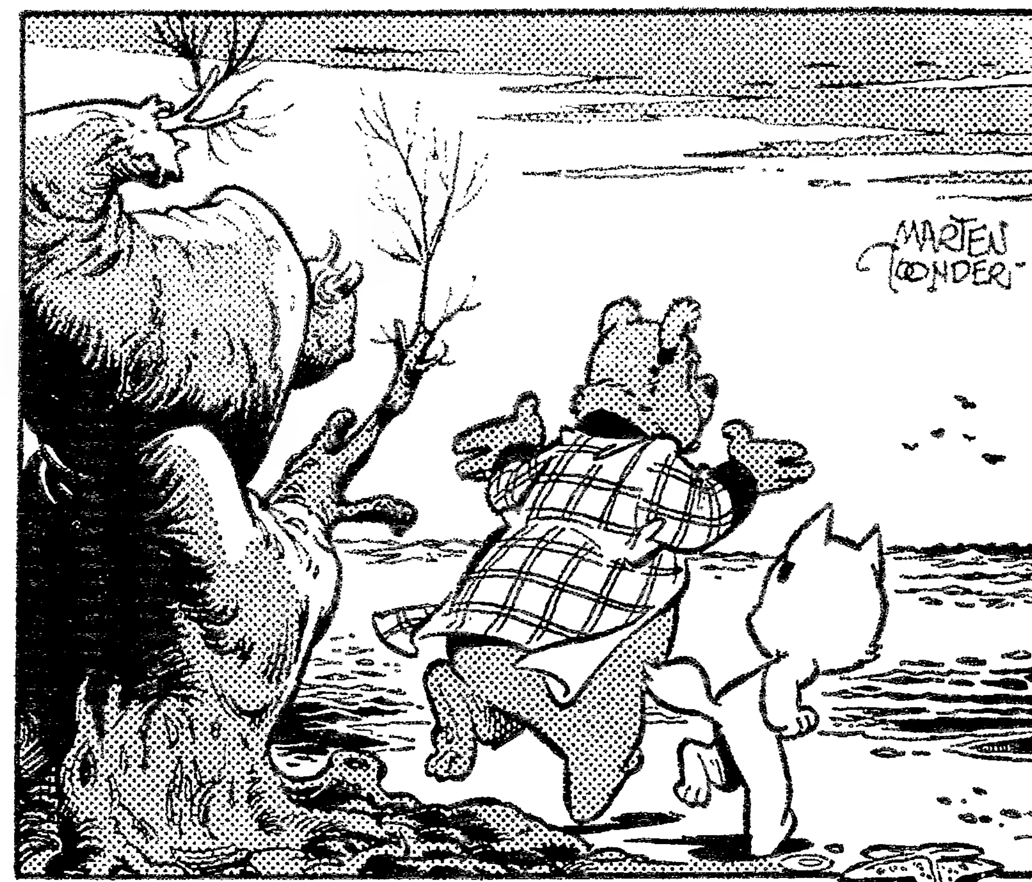
Hij zuchtte diep en schudde het hoofd.

"Ga zelf maar kijken", besloot hij hijgend. "Praten vermoeit – en ik moet nu een gepaste pij gaan zoeken."

Na deze woorden slofte hij uitgeput heen, en heer Bommel en Tom Poes vervolgden hun weg totdat ze bij de plek kwamen waar de dijk was doorgebroken.

Daar stond de menigte stabs nog steeds; maar reeds van verre was te zien, dat de ongelukkigen wortel hadden geschoten....

6855. Heer Bommel hield de pas in en staarde beklemd naar de onbewegelijke menigte.

"Zie je dat, jonge vriend?" fluisterde hij hees. "Ze hebben allemaal wortel geschoten! Hoe vreselijk!

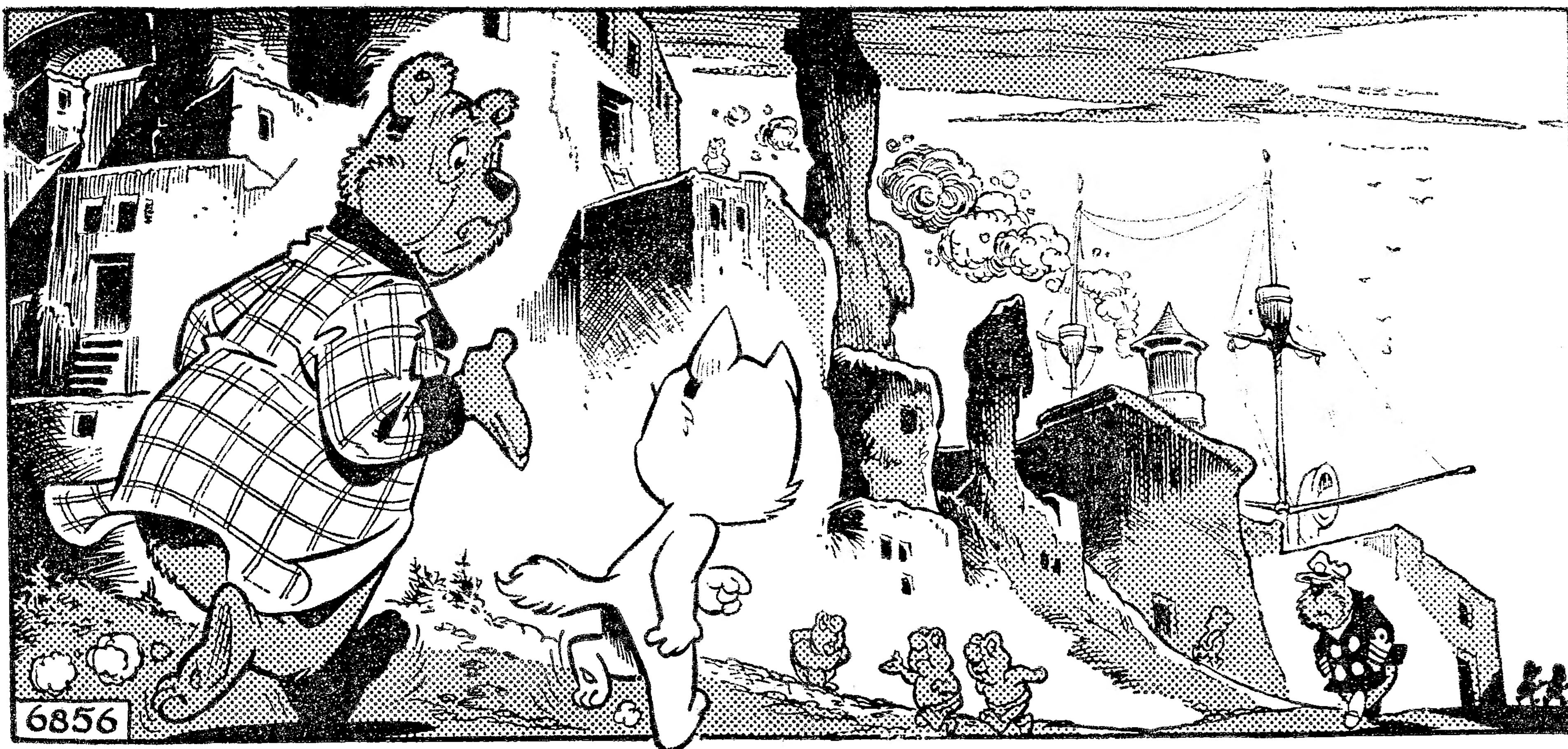
"Ik versta je wel! riep Sloom Stabiel met krakende stem. "Mijn gehoor is nog goed hoor! En het is jullie schuld, dat we hier staan! Jullie hebben geen eerbied voor de oudere generatie! Starsap over ons heen laten lopen; het is een schande!"

"Een schande!" riep de optocht achter hem met ritselende stemmen. "Inplaats van een gepaste vergroeiing in onze huizen staan we nu allemaal in de buitenlucht", hernam Sloom bitter. "Het is heel slecht voor de scheuten. En bovendien zullen we in het zeewater heel gauw vermolmen." "En dat is niet alles!" kraakte Slof achter hem. "De nieuwe generatie stabs heeft het geloof verloren! Het geloof in het starsap!

Ik heb ze onbekleed zien rondlopen. Waar moet het heen? Wat zal de nieuwe lichting mobs, die nu nog onschuldig in het moeras uit het ei komt, van de wereld moeten denken?"

"Ik weet het niet!" zei heer Ollie. Hij keerde zich om en verwijderde zich haastig van de klagende groep grijsaards.

"Het is heel vreselijk", vervolgde hij. "Maar eh.... het is de loop der dingen, denk je ook niet, Tom Poes? De vooruitgang is niet tegen te houden; maar die stabs hebben zich niet willen aanpassen. Zeg nu zelf; het enige wat een heer kan doen is zich aanpassen!"

6856. Tom Poes en heer Bommel liepen in een gedrukte stemming naar de stad terug. Er heerste daar een ongewone bedrijvigheid, want overal schuifelden zwaarlijvige ventjes rond, die op zoek waren naar een pij of naar een gepaste woning.

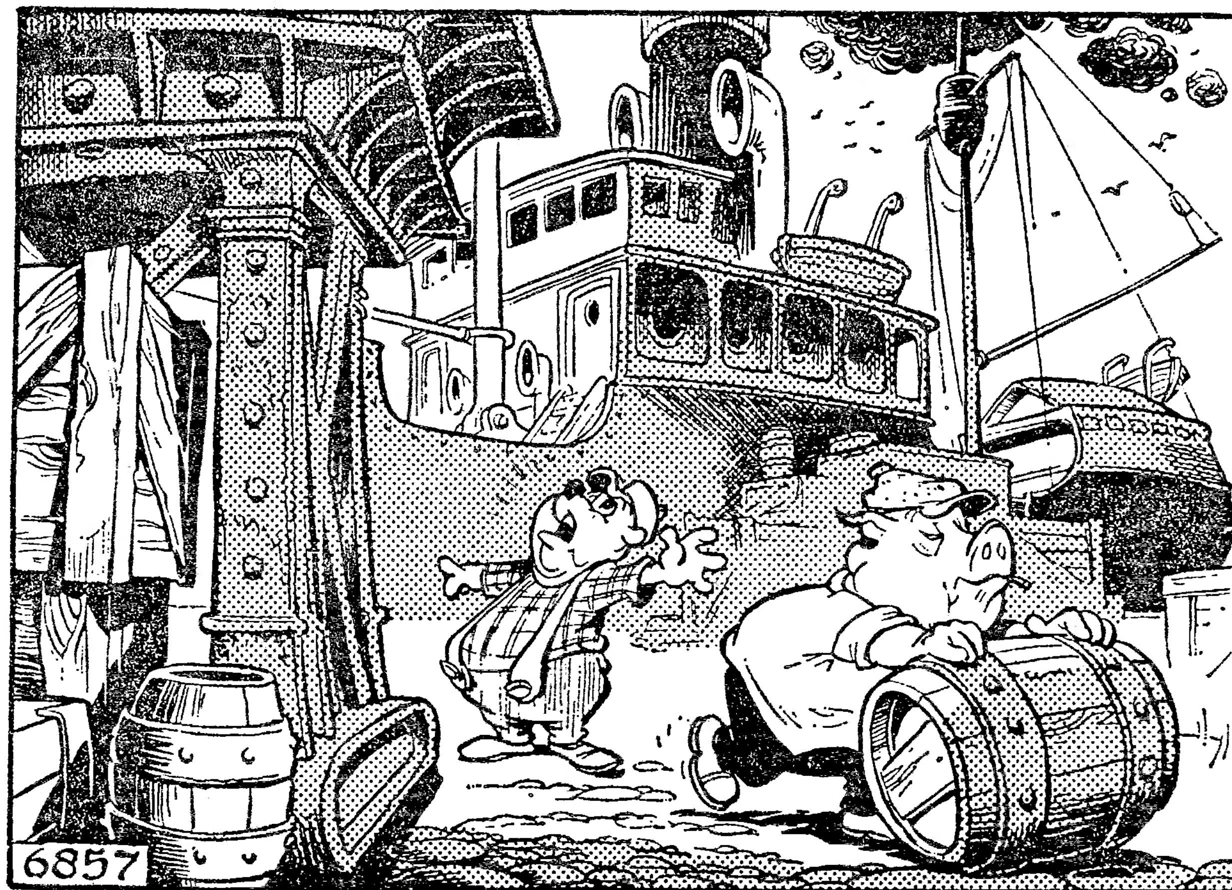
"Vreemd", zei Tom Poes, "Dat waren gisteren nog mobs, en nu willen ze zich vestigen!"

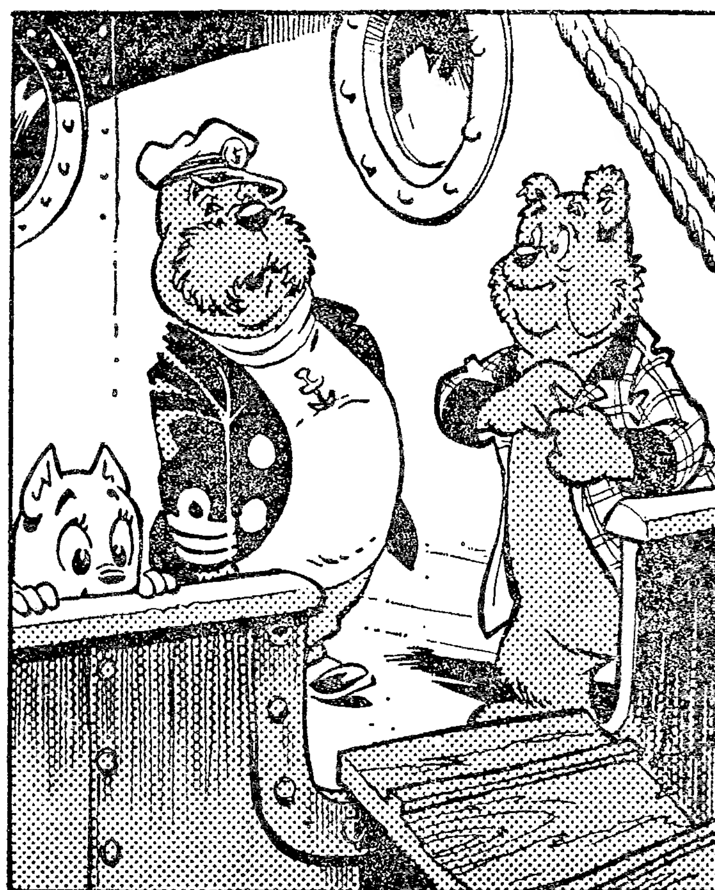
"Zo zie je", mompelde heer Ollie. "Het heeft geen zin om rond te springen wanneer men een mob is. Ouder wordt men toch! Met of zonder geloof in starsap, als je begrijpt wat ik bedoel....."

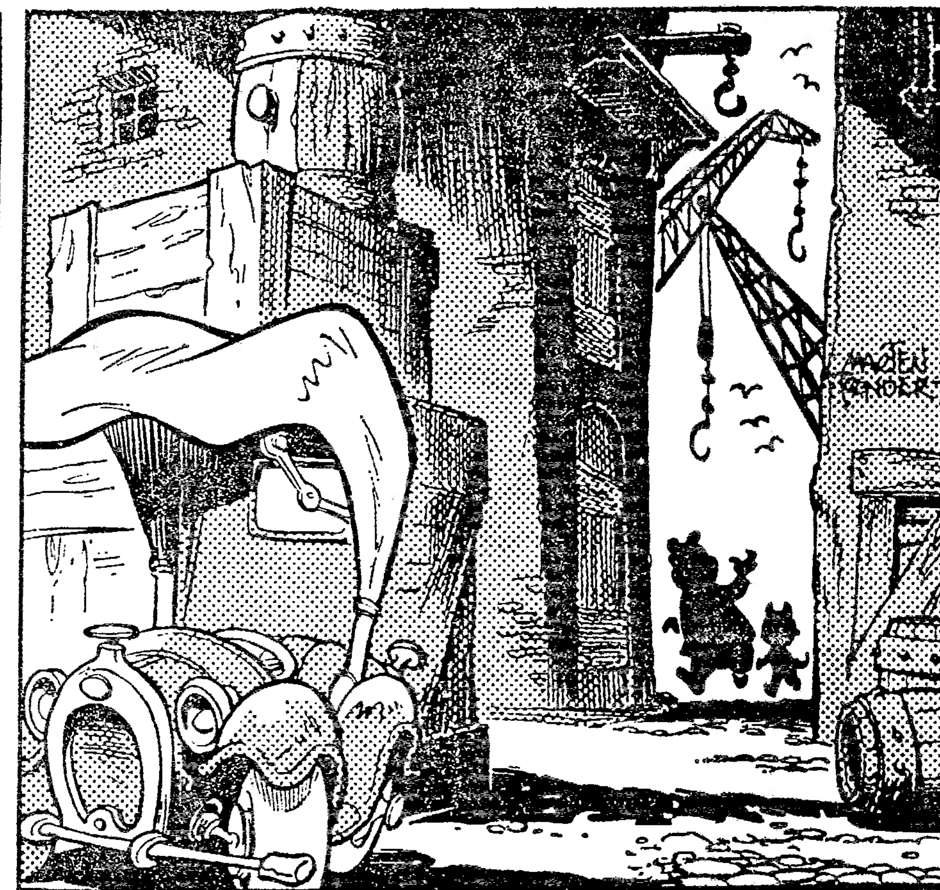
"Het is jammer dat we ze niet hebben kunnen helpen". hernam Tom Poes. maar heer Bommel viel hem in de rede.

We hebben gedaan wat we konden!" verklaarde hij.. "Ik heb ze het voorbeeld gegeven hoe een heer behoort te leven. en ik eh.... we hebben de dijk laten ontploffen en het starsap ontmaskerd. bedoel ik. En nu heb ik er genoeg van. Dit alles was erg vermoeiend voor mijn gevoelig gestel, jonge vriend! Ik wil naar huis! Maar hoe komen we daar?" Het bleek dat die vraag niet zo moeilijk te beantwoorden was. Boven de huizen staken de masten van een schip omhoog en vanaf de kade naderde de bekende gestalte van kapitein Wal Rus.

"Ahoy. Blubbers!" riep de zeerob uit. "Wat is dat hier voor een overgehaalde janboel? De lading is niet in orde. en de oude Slof Stabiel is nergens te vinden. Dan maar geen starwortels, deze reis, meneer! Ik ga weer vertrekken. Gaan jullie mee?"

6857 Zoals trouwe lezertjes zullen herinneren ligt het eiland Starring niet ver van het vaste land. Het goede schip Albatros meerde de volgende morgen dan ook reeds vroeg aan bij de kade van Rommeldam en heer Bommel verscheen opgewekt aan dek.

"Zo'n zeereisje is ontspannend", verklaarde hij terwijl hij zijn portefeuille trok om af te rekenen. "Ik heb tenminste de zorgen over de naderende ouderdom van me af kunnen zetten, als u begrijpt wat ik bedoel."

"Drommels, dat is jammer", zei de gezagvoerder die hem bij de loopplank opwachtte. "Ik dacht net; het zou een stuk rustiger worden wanneer Bobbels zijn wilde haren eens kwijt raakte."

"Een heer heeft geen wilde haren!" sprak heer Ollie uit de hoogte. "Hij bestrijdt slechts misstanden – en daar is verstarring er één van. Trouwens, mijn naam is Bommel en niet Bobbels. Ik wilde, dat u dat eens onthield, heer Rus!"

"Het is mij om het even", bromde de kapitein. "Je bent altijd goed van betalen, dat geef ik toe. Maar vergeet het sloepje niet, dat ik verspeeld heb door je overgehaald gespring in de Starring-baai, meneer!"

Heer Ollie voldeed zwijgend zijn schulden, en nadat ze afscheid hadden genomen verlieten ze het schip om de Oude Schicht op te gaan zoeken die in een havenstraatje geparkeerd stond.

"Overgehaald gespring!" riep heer Bommel daar geërgerd uit. "Bah! Een heer springt niet, dat moest Wal Rus nu toch zo langzamerhand weten! Dat doen alleen mobs, die het leven nog niet begrijpen!"

6858 Toen de bediende Joost die namiddag zijn hoofd uit een torenvenster stak, zag hij de Oude Schicht over de heuvels naderen en een lichte zucht ontsnapte hem.

"Het is weer zover", zei hij tot zichzelf. "Dit is een prettige dienst omdat heer Ollivier zich veel buitenshuis ophoudt, wanneer men mij toestaat. Maar er komt altijd een ogenblik dat hij weer naar zijn haard terugkeert. Ik zal er rekening mee moeten houden, dat dit verschijnsel bij het klimmen der jaren toeneemt......"

Hij sloot berustend het raam en spoedde zich naar beneden om open te doen.

"Welkom thuis, heer Ollivier", sprak hij vanaf het bordes. "U treft het! De stoelen zijn net, fris bekleed, vanmiddag gebracht; en ik heb een eenvoudige doch voedzame pot op het vuur staan. Hebt u de onrust van het jeugdprobleem op kunnen lossen, met uw welnemen?"

Over deze vraag moest heer Bommel geruime tijd nadenken, maar tegen de tijd dat de bediende de maaltijd opdiende had hij zijn antwoord klaar.

"Ja", verklaarde hij. "Weliswaar heeft de jonge vriend hier geprobeerd om de ouderdom door ontploffingen en overstromingen tegen te houden.

Maar ik heb het ventje Rep er op kunnen wijzen, dat men in waardigheid ouder moet worden. Men schiet nu eenmaal wortel wanneer men tot wijsheid komt, als je begrijpt wat ik bedoel. Maar een heer houdt altijd een bewegelijke geest!"

"Ik ben blij dat te vernemen", zei de knecht. "Dat stelt mij geheel gerust."

700327

TOM POES en de Mob-beweging